

பாக்கியமணி

2ஆம் வட்டாரம் நயினாதீவைப்
வசிப்பிடமாகக் கொண்ட

அமரர் பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு

அவர்களின் சுவதப்பேறு குற்த்த வெளியீடு

22.05.2018

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

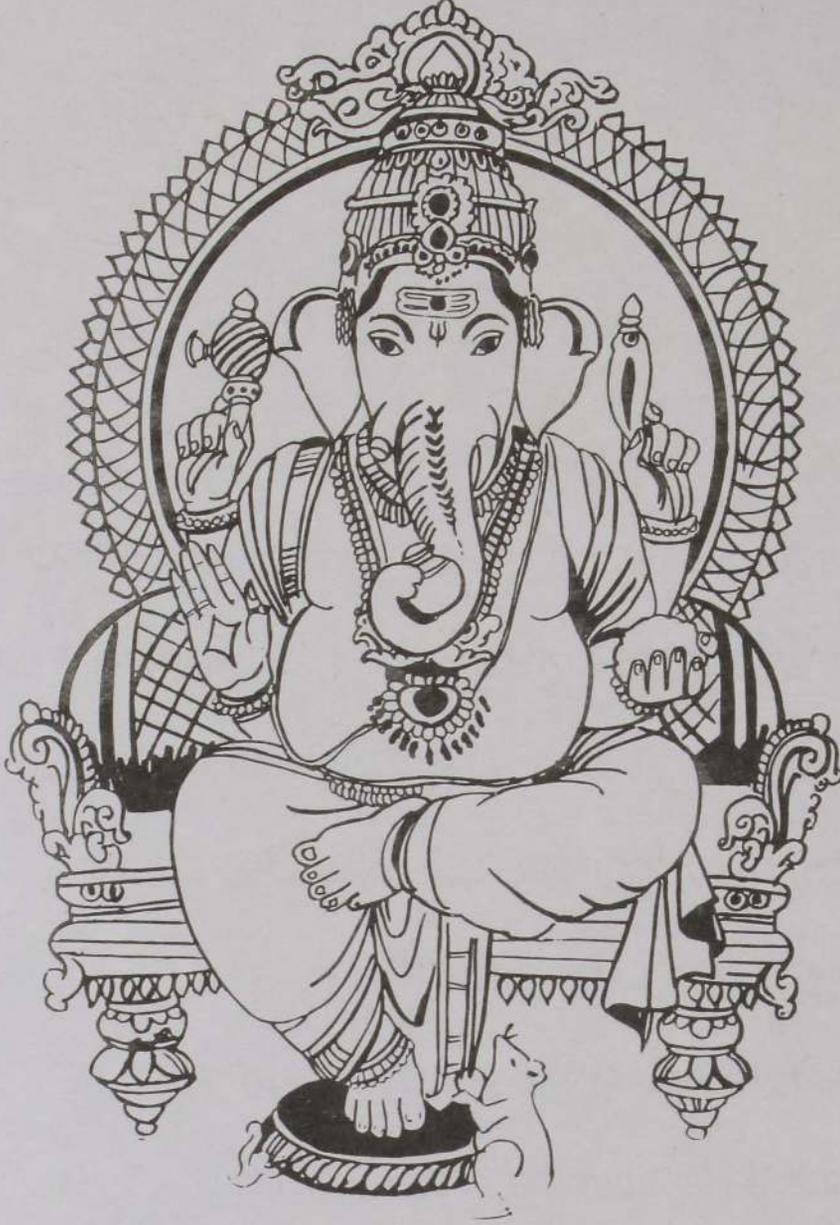

செய்துள்ள புகழை
புகழ் செய்து, சிறந்த புகழை செய்து
புகழ்

செய்துள்ள புகழை
புகழ் செய்து, சிறந்த புகழை செய்து
புகழ்

உ
சிவமயம்

உதும் வட்டாரம் நயினாத்வைப்
பிறப்பிடமாகவும், வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட
அமரர்

திருமதி பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு

அவர்களின் சிவபதப்பேறு குறித்த

பாக்கியமணி

22.05.2018

உ
சிவமயம்

சமர்ப்பணம்

எமது குடும்பத்தின் அணையா
விளக்காக ஒளிதந்து இன்சொற்பேசி
அன்புடனும் பாசத்துடனும் வாழ்வாங்கு
வாழ்ந்து நம்மை எல்லாம் வாழவைத்து
இன்று வானுறையும் தெய்வமாகிய
எமது அன்புத் தாயின்
திருப்பாதங்களுக்கு இம்மலரினைக்
காணிக்கையாக்குகின்றோம்.

ஓம்சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

குடும்பத்தினர்

நயினை ஸ்ரீ நாகபூசனி அம்பாள்

உ
சிவமயம்

மலர்வு

08.08.1938

உதீர்வு

22.04.2018

அமரர்

திருமதி பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு

திதி வெண்பா

வளம் பெருகு விளம்பி சித்திரையில் பூர்வபக்கம்
இளம் பிறையாம் ஸப்தமியில் எழிலரசி - உளங்கவரும்
வாக்கில் வல்ல வைத்தியன் திருநாவுக் கரசினையும்
பாக்கியம் நீத்தனளே பற்று.

பஞ்ச புராணம்

வ்நாயகர் துத்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவுங் கல்வியும் சீருந் தழைக்கவும்
கருணை பூக்கவும் தீமையைக் காய்க்கவும்
பருவமாய் நமதுள்ளம் பழுக்கவும்
பெருவு மாழத்துப் பிள்ளையைப் பேணுவாம்.

தேவாரம்

நிரைகழ லரவம் சிலம்பொலி யலம்பும்
நிமலர் நீறணி திருமேனி
வரைகெழு மகளோர் பாகமாய் புணர்ந்த
வடிவினர் கொடியணி விடையர்
கரைகெழு சந்துங் காரகிற் பிளவும்
அளப்பருங் கனமணி வரன்றிக்
குரைகட லோத நித்திலங் கொழிக்கும்
கோணமா மலையமர்ந்தாரே.

திருவாசகம்

மாறிநின்றென் னைமயக்கிடும் வஞ்சப்
புலனைந்தின் வழியடைத்தமுதே
யூறிநின்றென்னுள் எழுபரஞ்சோதி
யுள்ளவாகாண வந்தருளாய்
தேறலின் தெளிவே சிவபெருமானே
திருப்பெருந் துறையுறைசிவனே
ஈறிலாப் பதங்கள்யாவையுங்கடந்த
இன்பமே யென்னுடையன்பே.

தீருவ்சைப்பா

கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியை
கரையிலாக் கருணை மாகடலை
மற்றவர் அறியா மாணிக்க மலையை
மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்
செற்றவர் புரங்கள் செற்றவெஞ் சிவனை
திருவீழி மிழலை வீற்றிருந்த
கொற்றவன் தன்னைக் கண்டு கண்டுள்ளம்
குளிரவென்கண் குளிர்ந்தனவே.

தீருப்பல்லாண்டு

மிண்டு மனத்தவர் போமின்கள்
மெய்யடியார்கள் விரைந்து வம்மின்
கொண்டுங்கொடுத்துங் குடிகுடி
ஈசற்காட் செய்மின் குழாம்புகுந்து
அண்டங் கடந்த பொருள் அள
வில்லதோர் ஆனந்த வெள்ளப்பொருள்
பண்டும் இன்றும் என்றும் உள்ளபொருள்
என்றே பல்லாண்டு கூறுதுமே.

தீருப்புராணம்

கல்லாலின் படையமர்ந்து நான்மறையா
றங்குமுதற் கற்ற வேள்வி
வல்லார்கணால்வருக்கும் வாக்கிறந்த
பீரணமாய் மறைக் கப்பாலாய்
எல்லாமா யல்லதுமா யிருந்ததனை
இருந்த படி யிருந்து காட்டிச்
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாமல்
நினைந்து பவத் தொடக்கை வெல்லாம்.

தீருப்புகழ்

உம்பர்தருத் தேனுமணிக் கசிவாகி
ஒண்கடலிற் றேனமுதற் துணர்வூறி
இன்பரசத் தேபருகிப் பலகாலும்
என்றனுயிர்க் காதரவு றருள்வாயே
தம்பிதனக் காகவனத் தணைவோனே
தந்தைவலத் தாலருள்கைக் கனியோனே
அன்பர்தமக் கானநிலைப் பொருளோனே
ஐந்துகரத் தானைமுகப் பெருமாளே.

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அமரரால் அனுதினமும் பாராயணம் பண்ணப்பட்ட பக்திப் பாடல்களில் சில...

1. மணியே மணியின் ஒளியே ஒளிரும் மணிபுனைந்த
அணியே அணியும் அணிக்கழ கேஅணு காதவர்க்குப்
பிணியே பிணிக்கு மருந்தே அமரர் பெருவிருந்தே
பணியேன் ஒருவரை நிற்பதம் பாதம் பணிந்தபின்னே.
2. சொல்லும் பொருளும் எனநட மாடும் துணைவருடன்
புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடி யேநின் புதுமலர்த்தாள்
அல்லும் பகலும் தொழும் அவர்க் கேஅழி யா அரசும்
செல்லும் தவநெறி யும்சிவ லோகமும் சித்திக்குமே.
3. பின்னேதிரிந்துஉன் அடியாரைப் பேணிப் பிறப்பறுக்க
முன்னே தவங்கள் முயன்றுகொண்டேன் முதல் மூவருக்கும்
அன்னே உலகுக்கு அபிராமி என்னும் அருமருந்தே
பணியேன் இனிஉன்னை யான்மற வாமல்நின்று ஏத்துவனே.
4. தனந்தரும் கல்வி தரும்ஒரு நாளும் தளர்வறியா
மனந்தரும் தெய்வ வடிவுந் தரும் நெஞ்சில் வஞ்சமில்லா
இனந்தரும் நல்லன எல்லாம் தரும் அன்பர் என்பவர்க்கே
கனந்தரும் பூங்குழலாள் அபிராமி கடைக்கண்களே.

- அபிராமி அந்தாதி

5. மனத்தகத்தான் தலைமேலான் வாக்கி னுள்ளான்
வாயாரத் தன்னடியே பாடுந் தொண்டர்
இனத்தகத்தான் இமையவர்தஞ் சிரத்தின் மேலான்
ஏழண்டத் தப்பாலான் இப்பாற் செம்பொன்
புனத்தகத்தான்ட நறுங்கொன்றைப் போதி னுள்ளான்
பொருப்பிடையான் நெருப்பிடையான் காற்றினுள்ளான்
கனத்தகத்தான் கயிலாதயத் துச்சி யுள்ளான்
காளாத்தி யான் அவனென் கண்ணு ளானே.

- திருநாவுக்கரசர்

6. நீள நினைந்தடியேன் உமை நித்தலுங் கைதொழுவேன்
வாளனகண்மடவாள் அவள் வாடி வருந்தாமே
கோளி லியெம்பெரு மான்குண்டையூர்ச் சில நெல்லுப் பெற்றேன்
ஆளி லையெம்பெருமான் அவையட்டித் தரப்பணியே.

- சுந்தரர்

7. மீளா அடிமை உமக்கேயாளாய் பிறரை வேண்டாதே
முளாத் தீப்போல் உள்ளே கனன்று முகத்தால் மிகவாடி
ஆளாயிருக்கும் அடியார் தங்கள் அல்லல் சொன்னக்கால்
வாளாங் கிருப்பீர் திருவாரூர் வாழ்ந்து போதீரே.

- மாணிக்கவாசகர்

பால்நினைந் தூட்டுந் தாயினும் சாலப்
பரிந்துநீ பாவியே னுடைய
ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்த மாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந் திரிந்த
செல்வமே! சிவபெரு மானே!
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே!

- மாணிக்கவாசகர்

தந்தது உன் தன்னை கொண்டது என் தன்னை
சங்கரா ஆர் கொலோ சதுரர்?
அந்தம் ஒன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாது நீ பெற்றதொன்று என்பால்?
சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம் பெருமான்
திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே!
எந்தையே ஈசா உடலிடம் கொண்டாய்!
யான் இதற்கு இலன் ஓர் கைம்மாறே.

- மாணிக்கவாசகர்

திருச்சிற்றம்பலம்

அமரர் திருமதி பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு

அமரர் திருமதி பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் அமரர்களான உயர்திரு வேலாயுதம்பிள்ளை கந்தசாமி மற்றும் திருவாட்டி கந்தசாமி நாகம்மாவுக்கு கனிஷ்ட புத்திரியாக 1938ஆம் ஆண்டு ஆவணித்திங்கள் 8ஆம் நாள் பிறந்தார். அமரர் மனோரஞ்சிதம் (அவுஸ்ரேலியா) என்பவர் அமரருடன் உடன் பிறந்த ஒரோயொரு சகோதரியாவார்.

அமரர் தனது ஆரம்பக்கல்வி மற்றும் உயர் கல்வியை யா/வண்ணார்பண்ணை வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியில் கற்றுத் தேறினார். தொடர்ந்து நயினாதீவைச் சேர்ந்த உயர்திரு தியாகர் மற்றும் அன்னப்பிள்ளை தம்பதியினரின் கனிஷ்ட புத்திரன் வைத்திய கலாநிதியும் சட்டத்தரணியுமான திருவாளர் திருநாவுக்கரசுவுடன் 01.10.1956 இல் இல்லற பந்தத்தில் இணைந்து கொண்டார்.

தனது வாழ்நாளில் மிகச் சிறந்த ஒரு இல்லத்தரசியாக வாழ்ந்து பலருக்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கிய அமரர், இல்வாழ்வின் பயன்களிலொன்றாக சுபோதினி, தியாகராஜன் (லண்டன்), செம்மனச் செல்வி, சிவனேசன் (சுவிஸ்), ஜீவமணி (டென்மார்க்), அலெக்ஸ்சாண்டர் பிளேமிங் (ஜேர்மன்), சுரேந்திரன் (லண்டன்) ஆகியோரை மழலைச் செல்வங்களாகப் பெற்றெடுத்து தனது வல்லமைக்கிணங்க அவர்களை நல்வழிப்படுத்தி வளர்த்து ஆளாக்குவதில் பெரும் பங்கெடுத்தார். குடும்பக் கட்டமைப்புக்கப்பால் பெரியதொரு ஆசைகளையும் வரித்துக் கொள்ளாத அமரர் கணவனுக்கு குறிப்பறிந்து பணிவிடை செய்யும் மனையாளாகவும் பிள்ளைகளுக்கு வஞ்சகமற்ற அன்பைப் பொழியும் மிகச் சிறந்த ஒரு தாயாகவும் விளங்கினார். தனது பிள்ளைகளை உரிய பருவத்தில் மணவாழ்க்கையில் இணைத்து வைப்பதிலும் அன்னார் பெரிதும் ஈடுபாடு காட்டினார். இதன் அடைவாக காலஞ்சென்ற உருத்திர குமாரன் (ஆசிரிய ஆலோசகர்) மற்றும் நவரஞ்சினி (லண்டன்), காலஞ்சென்ற உமாகரன் மற்றும் சத்தியா (சுவிஸ்), கலாதரன் (டென்மார்க்),

மாலினி (ஜேர்மனி), சுஜாத்தா (லண்டன்) ஆகியோரை மனத்திற்கினிய மருமக்களாக இணைத்து இன்பமடைந்தார். பிள்ளைகளின் வழியே கௌரி சங்கர் (பிரான்ஸ்), அபிராமி (அமெரிக்கா), தினேஸ், கிரிஷாயினி (லண்டன்), சங்கீர்த்தனன், மேனாளனன், சினேகா, சாருதிகா, சாயித் (சுவிஸ்), விபேக்கா, மகேஸ்கா, அஸ்வின் (டென்மார்க்), சாம்பவி, ஹரிசன், சங்கீதன், இராகவன், கீர்த்திகன், மதுரகன், பார்வதி (லண்டன்) ஆகியோரைப் பேரப்பிள்ளைகளாகக் கண்டு களிப்படைந்தார். அத்துடன் மூத்த மகளின் வழிப்பேர்த்தி அபிராமி மூலம் ருத்ரா என்ற பூட்டப் பிள்ளையினையும் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வந்த அமரர் வயோதிப காலத்தில் பலருக்கும் ஏற்படுகின்ற உடல் உபாதைகளுக்கு உட்பட்டு, 22.04.2018 அன்று இவ்வுலக வாழ்க்கையினை நிறைவு செய்து கொண்டார்.

இயல்பாகவே பிறருடன் நட்பாகப் பழகும் சுபாவமும் இரக்க குணமும் கொண்ட அமரர் திருமதி பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் ஒரு மனைவியாக, தாயாக, பேர்த்தியாக, பூட்டியாக இன்னும் பல்வேறு நிலைகளில் பலருக்கும் ஒரு முன்னுதாரணமாக விளங்கியவர் என்பது வெறுமனே இறந்தவர்களைப் பெருமைப்படுத்திப் பேசும் வெற்று வார்த்தை அல்ல. அதுதான் உண்மையும்.

வைத்திய கலாநிதி சட்டத்தரணி திருவாளர் தியாகர் திருநாவுக் கரசுவுக்கு மட்டுமல்ல அவருடைய பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள், பூட்டப்பிள்ளைகள் மற்றும் உற்றார், உறவினர்கள், நண்பர்களுக்கும் அவர் ஒரு மிகச் சிறந்த “பாக்கியம்” என்பதில் இருவேறு கருத்தில்லை. அவரின் ஆன்மா இறைநிழலில் சாந்தி பெற எல்லாம் வல்ல அம்பாளை இறைஞ்சுகின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!1 சாந்தி!!!

ॐ
சர்வதேச இந்துமத குரு பீடாதிபதி

கிரியா கலாப முக்தாமணி

சீவஸ்ரீ ச. மஹேஸ்வரக் குருக்கள்

International Hindu Priests' Gurupeedaathypathy
'Kiryakalapa Mukthamani'

SIVASRI S. MAHESWARA GURUKKAL

நயினை ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்மன் தேவஸ்தானம்
ஆதீன குரு, நயினாதீவு - 1
ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி அம்மன் தேவஸ்தானம், பிரதம குரு
சுதுமலை, மாணிய்பாய், இலங்கை.
Tel: 021- 225 - 5641

Atheenaguru, Sri Nagabhooshani Amman
Devasthanam, Nainativu.
Chief Priest, Sri Buvanewari Amman Devasthanam,
Suthumalai, Manipay, Srilanka.

திகதி: } .....
Date: }

பிரார்த்தனா அஞ்சலியுரை

நயினை நாகம்மையின் அரவணைப்பில் வாழ்ந்திருக்கும் எமது நீண்டகால உறவினரைப் போன்ற நண்பரும் வைத்தியகலாநிதியும் பிரபல சட்டத்தரணியுமாகிய தியாகர் திருநாவுக்கரசு அவர்களின் பாசமிகு அன்பகலாத மனைவியார் திருமதி திருநாவுக்கரசு பாக்கியம் அம்மையாரின் மறைவு எம்மை விட்டகலாத துயரத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளது. அம்மையின் மறைவுச் செய்தியைக்கேட்டு துன்புற்றிருந்தோம். அவரின் நினைவாக வெளிவரும் சின்னத்திற்கு கண்ணீரால் அஞ்சலியுரை எழுத முற்படுகின்றேன்.

கல்விக்கேள்விகளாலும், சமயசமூக மேம்பாடுகளினாலும், கலாசார விழுமியங்களினாலும், உறவு, நட்பினாலும் மக்களோடு திழைத்திருக்கும் நயினைக் குருமணிகள் வரிசையில் எனக்கு நண்பர் திருநாவுக்கரசு அவர்களை பால்ய பருவத்திலிருந்தே நன்கு தெரியும். ஊர் விஸ்வாசமும் சேவை மனப்பாங்கும் குருமார்மீது மிகுந்த மரியாதையும் கொண்டிருந்த நண்பருக்கு நாகம்மையின் திருவருளினால் பாக்கியமாக நயினாதீவைப் பூர்வீகமாகக்கொண்டவரும் கொட்டடியை வசிப்பிடமாகக் கொண்டவருமாகிய கந்தசாமி நாகம்மா தம்பதிகளின் புதல்வியாகிய “பாக்கியத்தை” இல்லத்தரசியாக 01.10.1956ல் கரம் பற்றி 64 ஆண்டுகள் திருமண வாழ்வு கண்டு ஏழுசமுத்திர தீவுகளின் முத்துக்கள் போன்று ஏழு பிள்ளைகளையும் பெற்று நிறைவாழ்வு கண்டிருந்தார் அமரராகிய அம்மையார் பாக்கியம் அவர்கள். நண்பர் தியாகர் திருநாவுக்கரசு அவர்களும் பாக்கியத்தை மனைவியாகப் பெற்ற பின்பே உயர்வைத்திய அதிகாரியாகவும் நாடறிந்த பிரபல சட்டத்தரணியாகவும் விளங்கியிருந்தார். அவரின் பின்புல உந்து சக்தியாக இருந்து முழுநேரமும் தன்னை கணவனுக்கு அர்ப்பணித்து பணிவிடை செய்த அன்புப் பிராட்டியாவார்.

நாகபூஷணி அம்மனின் மூச்சுக்காற்றாக வாழ்ந்த நண்பர் குடும்பத்திற்கு நாளுக்குநாள் உயர்வுகளும் நற்பேரும் தேடிவரலாயிற்று. எது வருகின்ற போதும் நாகம்மாளே என வாழும் நண்பர் திருநாவுக்கரசு L.L.B, Diploma in Foreign Medicine ஆகிய பட்டங்களையும் அகில இலங்கை ரீதியில் மூன்றாவது இடத்தில் உயர் மருத்துவக்கல்வியில் சித்தி பெறுவதற்கும் உற்ற துணையாக இருந்தவர் துணைவியார் பாக்கியம். வைத்தியப்பணி செய்கின்றபோதும் சட்டநிபுணத்துவம் செய்கின்ற போதும் மறைப்பொருளாக இருந்து கணவருக்கு நீரும் ஆகார மும் கொடுத்து உற்சாகப்படுத்தி முன்னிலைப்படுத்தினார்.

1983, 1984களில் நயினை நாகம்மையின் நிர்வாகத் தலைமைத் துவப்பணி நாட்டு சூழ்நிலைக்கேற்ற அரசபணி, காலத்துக்கு தகுந்த சட்ட ஆலோசனைப்பணி அனைத்துக்கும் மனையாளாளே மனத்தில் நின்று ருந்தார். திருநாவுக்கரசு அவர்கட்கு திருவிரட்டை ஜமக அந்தாதியைப் பாடிய நாகமணிப்புலவரை பெரிய தகப்பனாக் கொண்டிருந்த (தந்தை தியாகரின் தமயன்) நண்பருக்கு நாகபூஷணி அம்பாளின் அருளைக் காட்டியவர் நாகமணிப்புலவராவார். புலவரின் ஆசியினால் அம்பிகை கைங்கரியங்களைச் செய்தார். 1984களில் சிவப்பிரகாசம் கொட்டிலை அமைப்பதில் வந்த பெரும் பிரச்சினையை எதிர்கொண்டு பதினேழு முறை அம்பாளின் அருட்காட்சியைப் பெறுவதற்கும், மனத்தில் மனைவி போல இருப்பதற்கு இல்லத்தையும் நயினாதீவில் அமைப்பதற்கு இரு கண்களாக இருந்தவர்கள் நாகம்மையும் அவர் மனைவி பாக்கியமுமே ஆவார்கள் என நண்பர் அடிக்கடி கூறுவதை நினைவுகூருகின்றேன்.

வாழ்க்கையின் உயிர்நாடிவேரான பாக்கியம் விருகூச்சம் போல் வீழ்ந்தமையினால் துயரும் துன்பமும் கொண்டிருக்கும் அன்னாரின் குடும்பத்தவர்களுக்கு, ஆறதல்வார்த்தைகள் கூறுவதோடு, பாக்கியம் அம்மையாரின் ஆன்மா நாகபூஷணியின் பாதக்கமலங்களில் பதிவு செய்ய வேண்டுமென பிரார்த்தனை செய்து அஞ்சலிக்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!! ஓம் சாந்தி!!!

அன்பு நண்பர்
நயினைக் குருமணி
சிவமூர்.ச.மஹேஸ்வரக்குருக்கள்
நயினாதீவு

சிவமும் பாக்கியமும்

சிவ என்பது பரம் பொருளாக விளங்கும்; நமது இந்து மதத்தின் முதற் பொருளாக விளங்குவது பாக்கியம் என்பது மனிதர்களுக்குக் கிடைக்கும் தெய்வீக அருள் இவையிரண்டும் சேர்ந்ததைத்தான் நாம் சிவபாக்கியம் என்று கூறுகின்றோம். இவையிரண்டும் சேர்ந்தே நாவுக்கரசரை ஆட்கொண்டன. இதுதான் தியாகர் திருநாவுக்கரசரை ஆட்கொண்டு இல்வாழ்க்கையில் இணைந்து நன்மக்கள் பேறைப் பெற்று வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் பயனாக அன்னையின் பேரருளால் நயினைக்குரு கைலாசநாத குருவின் பரிபூரணமான குருவருளாலும் புதுமனைப் புகுவிழா இனிது செய்து நிறைவோடு வாழ்ந்து அரச ஆணைப்படி பல்வேறு இடங்களில் பணிபுரிந்து அன்னையின் சேவையில் கணவணை இணைத்து மஹா கும்பாபிஷேகம் நடாத்துகிற மனநிலையைக் கொடுத்து அன்னையை தாபித்த பெருமையுடையவர் சிவபாக்கியம் அவர்கள்.

அவர்களின் நற்குணமும், நன்மனதும், நன்மதிப்பும் எந்த ஒரு பெண்ணிற்கும் ஈடாகாது என்பது உலகறிந்த உண்மை. டாக்டராக இருந்த ஒருவரை பிரபல சட்டத்தரணியாக்கிய பெருமை சிவபாக்கியத் தைச் சாரும். அவர் ஆக்கிய சட்டத்தரணியால் நன்மை அடைந்தவர்கள் பல ஆயிரம் மக்கள். அதில் நானும் ஒருவன். அவரின் குணம் படைத்த அம்மையாரின் புதல்வர்களில் திரு சுரேந்திரன் (குஞ்சன்) அவர்கள் என்றும் தாயை காத்த தனையன். அம்மையாரின் குணம் கொண்டவர். அம்மையாரின் புன்சிரிப்பும், வந்தவர்களை உபசரிக்கும் பண்பும் சிறப்பானவை. அவரைப் போல் ஒருவரும் இல்லை. என் தந்தையின் அன்பு மகளாகவும், அன்பு மருமகளாகவும் விளங்கியவர். எனது சகோதர மாக பல்வேறு நன்மைகளைச் செய்தவர் அமரர் சிவபாக்கியம் அம்மா.

திருமதி சிவகாமி மகாதேவாவின் அன்புக்குரியவராக திகழ்ந்தவர். எந்த நேரத்தில் தொலைபேசியில் தொடர்பு எடுத்தாலும்

கணவனையும் தொடர்புபடுத்தும் பண்புடையவர். அன்னார் சுகவீனமாக இருந்தபோது யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலையில் நேரில் சென்று பார்த்தேன். உடல்நலம் பெறுவார் என எண்ணினேன். காரணம் என்றும் எமக்கு திருவாளர் திருநாவுக்கரசுவின் தேவை இருக்கின்றது என்பதால் அவரை நம்மிடம் விட்டுவிட்டு தான் அம்பிகையிடம் சென்று விட்டார். அன்னாரின் இழப்பு எம்மை ஆறாத்துயரில் ஆழ்த்திவிட்டது. அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய அன்னை நாகபூசணியின் திருவருளும் கைலாசநாதக் குரு அருளும் கிடைக்க பிரார்த்திக்கின்றோம்.

இவ்வண்ணம்
அன்னாரது துயரில் பங்குபெறும்
நயினை சிவமூர் கைலை வாமதேவக் குருக்கள்
ஆத்னகுரு
நயினாதீவு நாகபூசணி அம்பாள் ஆலயம்

கணவனின் உள்ளத்தில் இருந்து

நான் எனது அன்பு மனைவியை 1956.10.01 கரம் பற்றிக் கொண்டேன். அன்று தொடக்கம் எனது மனைவி எனக்கு சகல பணி விடைகளையும் செய்து என்னை ஒரு குழந்தையாகவும் அன்புத் தோழனாகவும் கண்கண்ட துணைவனாகவும் எனக்குத் தலைசீவி சப்பாத்து போட்டு தூய்மையான ஆடை அணிவித்து நான் ஒரு கட்டழகனாக சபையில் நிமிர்ந்து நடப்பதற்கு உற்ற துணையாக உறுதுணை புரிந்தவர்.

என்னை இருந்த இடத்தில் இருத்தி சகலவிதமான பணிவிடைகளையும் நேரம் தவறாது முகம் கோணாது தட்டிக் கழிக்காது கோபம் சிறிதும் கொள்ளாது பணிவிடை செய்வதே தனது நோக்கமாகக் கொண்டவர்.

“இராமன் இருக்கும் இடமே சீதைக்கு அயோத்தி” என்பது போல நான் எந்த இடத்தில் தொழில் புரியச் சென்றேனோ (கண்டி, கொழும்பு, விபுலை, பதவியா, கல்நாவை) அங்கு எல்லாம் என்னுடன் வந்து என்னை ஒரு நிமிடமும் பிரியாது எனக்கு வேண்டிய சகல விதமான தேவைகளையும் தன் மெய்வருத்தம் பாராது பசி நோக்காது யாருடைய உதவியும் இன்றி தனித்து நின்று பணிவிடை செய்த உயிர் போற்றும் உத்தமி. பழைய சரித்திரத்தில் இடம்பெறும் பெண்கள் போல் “கணவனே கண்கண்ட தெய்வம்” என்பதற்கு இலக்கணம் வகித்த இல்லத்தரிசி குழந்தைகள் பிறந்த போதும் தனது உடல் வலி, உளவலி பாராது தாய் சகோதர உற்றார் உறவினர் துணை இல்லாது தனித்து நின்று சகல வேலைகளையும் தாளே செய்து பார் போற்ற வாழ்ந்த புனிதவதி என் மனைவி.

குழந்தைகளையும் என்னையும் கவனித்தது மாத்திரம் மட்டும் மல்ல. குழந்தைகள் பெற்றபின் எனது உயர் படிப்புக்கு அம்பாள் வழி காட்ட என் அம்மையாரின் துணையுடன் ஆங்கில மொழிமூல சட்டப் படிப்பை நான் படித்து முடிப்பதற்கு கையோடு கைசேர்த்து நின்றவர்.

நயினாதீவில் நடைபெறும் திருவிழாவோ, கூட்டமோ வேறு தேவையோ இங்கு வருவதற்கு பெரு விருப்பம் கொள்வார். புகுந்த வீடே

பெண்ணுக்கு பெருமை என்பது போல நான் இங்கு வரும் போது எனக்கு வேண்டிய சாமான்களை வாங்கி ஒரு கூடைக்குள் கட்டி தானே சுமந்து என்னை சுமக்கவிடாது வழி நடத்திச் சென்று வழிகாட்டியவள்.

இங்கு யார் வந்தாலும் சாதி, மத பேதம் பாராது எல்லோருக்கும் பால் தேநீர் ஊற்றி கொடுப்பதில் அவருக்கு நிகர் அவரே. யார் எது கேட்டாலும் இல்லை என்னாது கொடுக்கும் கொடையாளி. அவருக்கு உதவிபுரியும் உதவியாளர்களையும் தன் சகோதரம் போல் அவர்கள் வேண்டுவதை எல்லாம் வேண்டிக் கொடுத்து மகிழ்வதில் சந்தோசம் அடைவார்.

தான் பெற்ற பிள்ளைகள் வெளிநாட்டில் இருந்து கதைக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்து சந்தோஷம் அடைவார். கள்ளங்கபடம் அற்ற வெள்ளை உள்ளமும், கபடம் எதுவும் அற்ற குழந்தை தனமான பேச்சும் என்றும் மறக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது அம்மா. எத்தனை பிறவி எடுத்தாலும் எல்லாப் பிறவிகளிலும் நீதான் எனக்கு மனைவியாக வர இறைவனை வேண்டி நின்கின்றேன்.

“ உடல் அழிந்தாலும் உயிர் அழிவது இல்லை என் உயிர் உள்ளவரை என் ஜீவன் உன்னுடன் தான் வாழும்”.

உங்களின் ஆத்மா அமைதியாக சாந்தி அடைய அம்பாளை வேண்டி நிற்கின்றேன்.

கணவர்

டாக்டர் தியாகர் திருநாவுக்கரசு

மனைத்தக்க மாண்புடையள்

“ மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகித் தற்கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை”

என்ற குறளுக்கு அமைய ஓர் இல்வாழ்க்கைக்கு இலக்கண
சுந்தரியாக வாழ்ந்து இன்று அமரத்துவம் அடைந்து விட்டார்.

அமரர் பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு பிறந்த மண்ணை விட்டு,
புகுந்த மண்ணில் சுற்றத்தார், உறவுகள் என்ற எண்ணம் மட்டும்
இல்லாது, எல்லோரிடம் உறவு பேணி வாழ்ந்த ஓர் இல்லத்தரசி என்றால்
மிகையாகாது . குறைவிலா நிறைவு கண்ட இல்வாழ்வில், இன்பம் கண்ட
ஓர் இல்லத்தரசி, என்பதற்குச் சான்றாக தகைமிகு துணைவரும்,
பிள்ளைகளும் இவருக்குக் கிடைத்த பெரும் பேறாகும். உற்றார்
உறவினர், என அனைவரையும் அன்புடன் ஆதரித்து உறவு கொண்டு
வாழ்ந்த ஒரு உத்தமி. பூர்வீக தொடர்பால் உறவினரை தெரிந்து பின்
தன்னுள் ஓர் மனநிறைவு கண்ட பெருமை இவருக்கு ஒரு தனிப்
பண்பாகும். இல்வாழ்வில் நல்வாழ்வு கண்ட பூரிப்புடன் அம்பாளின் பாதக்
கமலத்தில் நித்திய சுகம் பெற்றுக் கொண்டு வாழ்வார் என்ற மன
நிறைவுடன் நாமும் சாந்தி பெறுவோமாக.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

திரு. ஆ. தியாகராசா
மேனாள் தலைவர்
அறங்காவலர் சபை
ஸ்ரீ நாகபூசணி தேவஸ்தானம்
நயினாதீவு

எனக்கொரு தாய்

என் தாயின் வழி நான்கு மாமிகள்
ஆயினும் எல்லோருடனும் எனக்கு
நெருங்கிய பழக்கமில்லை
அதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள்....
மாமாக்களிலும் மாமிகளிலும்
நான் நெருங்கிப் பழகியவர்களில்
அரசு மாமாவும் அரசு மாமியும்
என் நெஞ்சுக்குப் பெரிதும் உவப்பானவர்கள்
ஒரு தாய் மாமனாய் எனைக் காணும் போதெல்லாம்
என் தலை தடவி
அன்பு வார்த்தைகள் பேசி
என்னை உற்சாகப்படுத்தி.....
ஊக்கமளித்து எனக்குள் “ஆதர்சமாக”
என்றும் நிலைத்து நிற்பவர் “அரசு மாமா”
வஞ்சகமில்லாத என் “அரசு மாமி”
அன்றும் என்றும்
எப்போதும் ஒரே மாதிரியாக
தாயுள்ளத்தோடு அரவணைத்து நடந்தவர்
“நடிக்கத்தெரியாத” எனது நல்ல மாமி
எங்கள் தாய் மாமானுடன் ஊடாட
மாமி என்றுமே எமக்குத் திரைபோட்டதில்லை
வசதியில்லாக் காலத்திலும் வசதிமிக்க காலத்திலும்
மாமியின் நடத்தை
எப்போதும் போலத்தான்
அதுதான் அரசு மாமியின் “அசுரபலம்”
எல்லா இடமும் நான் தேநீர் குடிப்பதில்லை - ஆனால்
மாமியின் தேநீரை நான் எப்போதும்
இழக்க விரும்புவதில்லை - காரணம்
அத்தனை சுவையாக அது இருக்கும்

தேநீரின் இனிப்பைவிட
 மாமியின் அன்பு அதில் மிகையாக இனிக்கும்
 எனக்கு மட்டுமல்ல
 எல்லோருக்கும் ஒரே தேநீர் தான்.
 தனது பிள்ளைகளைப் போலவே எல்லோரையும் நடத்துவார்
 எனது மாமாவை மாமி தாங்கியது போல
 வாழ்நாளில் எவரையும் நான் பார்த்ததில்லை
 எப்போதும் பளிச்செனக் காட்சிதரும் மாமியை
 அழுக்கான நிலையில் நான் என்றமே பார்த்ததில்லை
 அன்று ஆஸ்பத்திரியில்
 உணர்வில்லாமல் இருந்த நிலையிலும்
 நெற்றிநிறைந்த பொட்டுடன் அழகாகத் தான் மாமி காட்சி தந்தார்
 என்னைப் பேர் சொல்லி விளிக்காமல் கிடந்த
 ஒரே நாள் அந்த நாள் மட்டும் தான்.
 வஞ்சனையில்லாத எனது மாமியின் நிறைந்த புன்னகையில்
 எல்லாமே மறைந்து போகும்
 மாமி இன்றில்லை
 மிகவும் வருத்தமான செய்தி
 மாமிக்காக நான் மனமுருகிப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

– பேராசிரியர் கி. விசாகரூபன்

மனைவி அமைவதெல்லம் இறைவன் கொடுத்த வரம் ....

உலகில் சிறந்த கணவன் மனைவி யார் என்று கேட்டால் உடனே இலக்கியத்தையும் இதிகாசத்தையும் புராணங்களையும் புரட்டிப் பார்த்து அதில் வரும் காப்பிய நாயகிகள் தான் கணவனுக்கேற்ற மனைவியாக வாழ்ந்தாள் என்று சொல்லிச் சொல்லிப் பழகிப் போன எமக்கு, நம்முடன் வாழ்பவர்களைப் பற்றி எண்ணிப்பார்க்கத் தயங்குவதேன் என்று சற்றும் புரியவில்லை.

உண்மையில் அந்த காப்பிய நாயகிகள் வாழ்ந்திருக்கலாம். அதை நாம் கண்டோமா? இல்லை. காப்பியங்கள் கதைகள் வாயிலாக மட்டுமே அறிகின்றோம், பெருமைப்படுகின்றோம். அவர்கள் போல வாழ விரும்புகின்றோம். சிலருக்கு அது வாய்க்கின்றது. சிலருக்கு அது எட்டாக் கனியாக அல்லது இலவுகாத்த கிளியாகப் போய் விடுகின்றது. இதைத் தான் விதி என்று சொல்லிக் கணக்கு முடிக்கின்றோம். “தாரமும் குருவும் தலை விதிப்படி” என்று சொல்லுவார்கள் என்று சொல்லி ஆறுதல் அடையலாம். ஆனால் மனங்கள் மாறினால் எல்லாம் இன்பமாக மாறவும் மாற்றவும் முடியும்.

மனைவி அமைவதெல்லாம் இறைவன் கொடுத்த வரம் என்று பார்க்கின்ற போது நம் கண்முன்னே வாழ்ந்து அமரராகிவிட்ட அன்னை பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அம்மையாரின் வாழ்க்கை அந்த வரத்துக்கு உரம் சேர்க்கின்றது. வாழ நினைத்தால் வாழலாம் என்று தன் குடும்ப வாழ்வை வளமாக்கி அக்குடும்பத்தை ஓர் பல்கலைக்கழகமாக மாற்றிய பெருமைக்குரியவர்.

பட்டணத்தில் பிறந்து வளர்ந்த வசதியான பெண் நம் தீவில் பிறந்த மணாளனுக்கு வாய்ந்த மனைவியாகக் கரம் பற்றி நம் மண்வாசனைக் கேற்பத் தன்னை மாற்றி உறவுகளை நேசித்து வாழ்ந்து சென்ற பாதையை எண்ணிப் பெருமையடைகின்றேன். திருநாவுக்கரசு

சுவாமிகளின் துன்பங்களையெல்லாம் தீர்த்த நமசிவாய என்ற திருவைத் தெழுத்துப் போல நமது டாக்டர் திருநாவுக்கரசு அவர்களின் துன்பமனைத்தையும் நீக்கியதும் பாக்கியம் என்ற அவர் மனைவியாகிய திருவைந்தெழுத்து என்று நினைக்கின்றேன்.

கணவனுக்குத் துணைவியாக இருந்தாள் என்றால் அது அவர் செய்த பாக்கியம். தன் பிள்ளைகளுக்குக்கேற்ற நற்றாயாக இருந்தாள் என்றால் அது அவர்கள் செய்த பாக்கியம். உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள் அனைவருக்கும் தக்க உறவாக இருந்தாள் என்றால் அது நாம் செய்த பாக்கியம் எனக் கருதுகிறேன்.

டாக்டர் திருநாவுக்கரசு அவர்களை வைத்தியநாதனாக மாற்றி அதன்பின் சட்ட நாதனாக மாற்றியவள் வாம பாகத்தை தனதாக்கிக் கொண்டு அவருக்கும் அவர்தம் குடும்பத்தாருக்கும் சக்தியை வழங்கிச் சென்ற அன்னை பாக்கியம் அவர்களின் வாழ்க்கைச் சரிதம் நமக்கு நல்ல பாடமாக அமையட்டும். அன்னை என்றும் அம்பிகையின் திருவடியில் நித்திய ஆனந்தமாய் வீற்றிருப்பாள் என நினைத்து நாம் அனைவரும் குடும்பத்தாருடன் இணைந்து பிரார்த்திப்போமாக.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

அன்புடன்

மதியாபரணம் அம்பிகையாகன்

ஓய்வுநிலை நிர்வாக கிராம அலுவலர் - வேலணை
செயலாளர் - ஸ்ரீநாகபூசணி அமுதசுரபி அன்னதானசபை
உபதலைவர் ஸ்ரீ காட்டுக்கந்தன் ஆலய பரிபாலனசபை

வளத்தக்க வாழ்க்கைத்துணை

நயினைமண் ஈன்ற பிரபல சட்டத்தரணியும் பெருமைக்குரிய டாக்டருமான தியாகர் திருநாவுக்கரசு அவர்களின் அன்பு மனைவி “பாக்கியம்” அவர்கள் இறைபதம் அடைந்த செய்தியை அறிந்ததும் மிகவும் வேதனை அடைந்தோம். அமரத்துவமடைந்த பாக்கியம் அம்மா அவர்கள் எண்பது ஆண்டுகள் பூவோடும், பொட்டோடும், பொலிவோடும், புன்சிரிப்போடும் மனைத்தக்க மாண்புடையவராக கணவனின் வளத்தக்க வாழ்க்கைத் துணைவியாக வாழ்ந்து காட்டிய பெருமைக்குரியவர். இவர் சாந்தம், சகிப்புத்தன்மை, தன்னடக்கம், பொறுமை ஆகிய அருங்குணங்களுக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தார்.

டாக்டர் அரசுமாமாவின் அபரிதமான வளர்ச்சிக்கும் உயர்வுக்கும் நயினைநாகபூஷணி அம்பாளின் அருங்கருணையும் தனது அன்பு மனைவியின் அருங்குணங்களுமே காரணமாக அமைந்தன என்று அஞ்சலியுரையில் டாக்டர் அரசு அவர்கள் குறிப்பிட்ட போது அச்செய்தியானது எம் நெஞ்சங்களை நெகிழ்வித்தது. டாக்டர் தனது அஞ்சலியுரையில் தான் நயினை நாகபூஷணி அம்பாள் ஆலய வளர்ச்சிக்குப் பல நிலைகளில் இருந்து பணியாற்றியதன் பயனாகவே தனக்கு நல்ல மனைவி, சற்புத்திர புத்திரிகள் மற்றும் உயர்வுகள் கிடைத்ததாகப் பதிவு செய்தார்.

மேலும் தனது மனைவியின் நினைவாக தன்னிடம் உள்ள அரிய நூல்கள் பலவற்றை நயினை நாகபூஷணி அம்பாள் ஆலய நூலகத்திற்கு அன்பளிப்புச் செய்ய விரும்புவதாகவும் கூறியது மிகவும் பாராட்டுதலுக்குரியது. பலரும் பின்பற்ற வேண்டிய உயர் சிந்தனையாகவுள்ளது.

நேற்று இருந்தவன் இன்று இல்லை. இது உலகநியதி. இதுதான் வாழ்வின் இரகசியமாகும். அதனையே திருவள்ளுவரும்,

“நெருநல் உளன் ஒருவன் இன்றில்லைஎன்னும்

பெருமைஉடைத்து இவ்வுலகு” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கணவனின் வளத்தக்கவாழ்க்கைத் துணைவியாக வாழ்ந்து காட்டிய பாக்கிய அம்மாவின் ஆத்மா சாந்திபெற ஸ்ரீ நாகபூசணி அம்மாளின் பொன்னார் திருவடிகளை வணங்குகின்றேன்.

பேராசிரியர் மா.வேதநாதன்
தலைவர், ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்மன் கோயில் அறங்காவலர் சபை
இந்துநாகரிகத்துறை- யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

பாக்கியமாய் வாய்த்திட்ட பாக்கியம்

01. நயினைத் திருத்தலத்தில் நாகம்மை அருள் சுரக்க
மயிர் நீப்பின் வாழாத கலை மானை நிகர்த்தவர்கள்
வெயில் மழையென் றோராது வேளாண் வினைமுடிக்கும்
பயில் தோறும் அடிக்கரும்பாய் பல்குணஞ்சேர் பண்பாளர்.
02. சீராளன் தியாகர் அவர் செய்தவத்தின் பயனதுவாய்
தாராள மனம் பொருந்து திருநாவுக்கரசு நம்பி
காராரும் குழல் அழகி பாக்கியத் தோடிணைந்த
பேறாகப் புத்திரரும் புத்திரிகள் பெற்று வந்து வாழ்ந்தார்கள்.
03. இளமையிலேயே பாக்கியத்தோடிணைந்து தாயாய்
வளமையிலே மணாளனவன் கற்கையிலே தான் விழித்து
உளஞ்சலியா துணவூட்டி ஊக்குவித்து வைத்தியனாய் உயரச் செய்து
தளம் அமைத்துத் தந்திட்ட பாக்கியத்தின் தன்மைதனை
தரணி கண்டோம்
04. அரும் பொருளைக் களத்தினிலே
உரைத்திடினும் கருத்தில் கொள்ளார்
கருஞ் சட்டைக் காரருக்கே கண்ணியமும்
அவர் சொல்லே கருத்தில் கொள்வார்
பெருங் கஷ்டப் பட்டேனும்
சட்டத்தரணி யெனும் பட்டம் பெற்று
வரும் மட்டும் காத்திருந்த பாக்கியத்தின்
வழி காட்டல் மறக்கப் போமோ
05. அறிவுரை சொல் மந்திரியாய்
அரவணைக்கும் தாயவளாய்
நெறி பிறழா திருந்து துணை
நிகரில்லாத் தோழியுமாய்

தறி கெட்டு மனச்சோர வைக்காத
சோதரியாய் தான் நின்றாள்
அறிவெட்டும் படியாக பல்கலையும்
கற்க வைத்த அன்னையன்றோ.

06. பாக்கியத்தின் கரம் பிடித்த பாக்கியத்தால்
பலதுறையில் பட்டம் பெற்று
வாக்கில் வித்தை காட்டுகின்ற
சட்டத்தரணியென வையம்போற்றும்
தேக்கி வைத்த நுண்ணறிவால்
கைராசி வைத்தியனும் ஆகச் செய்த
பாக்கியத்தின் பங்களிப்பு பலவாறு
போற்றுகின்ற பான்மைத் தன்றோ.

07. தற்காத்து தற்கொண்டான்
தனைக் காத்து சலிப்பில்லாது
எக்காலும் உடனிருந்து எண்ணுப
இனிதே ஆக்கி இல்வாழ்வின்
பொற்காலம் எனத் தகுந்த காலமெனப்
பாக்கியத்தின் பிரிவால் வாடும்
தக்கானாம் திருநாவுக்கரசு மனம்
தளராது சாந்தி கொள்க.

ஓம் சாந்தி!!!

ஆக்கம் :
கலைவாருதி, பசிக்கவி
சி. பரராசசிங்கம்
நயினை

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர் அமரர் திருமதி பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அவர்கள்

“ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெல்லாம் நொந்து பெற்றுப்
பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச் - செய்யவிரு
கைப்புறத்தி லேந்திக் கன முலை தந்தாளை
எப்பிறப்பில் காண்போம் இனி”

எல்லோரும் போற்றுகின்ற எங்கள் மண்ணில் (நயினாதீவு) ஏற்றமிகு பெருமை தனை எழுச்சியோடு பல்லோரும் மனமொக்கப் பாரில் எங்கும் பறை சாற்றிப் பெரும் புகழைத் தேடித் கொண்ட வைத்திய கலாநிதி சட்டத்தரணி சமாதான சீதிவான் (அகில இலங்கை) உயர் திரு. தியாகர் திருநாவுக்கரசு LLB அவர்களின் அன்பு மனைவி அமரர் பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அவர்களின் திடீர் மறைவு எங்கள் எல்லோரையும் பேரதிர்ச்சிக்கும், பெருந்துன்பத்திற்கும் ஆளாக்கியுள்ளது. அன்னாரது திடீர் மறைவு நயினை மக்களுக்கும், குறிப்பாக கொழும்பு, யாழ் வாழ் நயினை மக்களுக்கும் ஏனைய மக்களுக்கும் ஒரு மாபெரும் பேரிழப்பாகும். இப்பேரிழப்பு எம் போன்றவர்களையே நிலைகுலைய வைக்குமளவிற்கு இருக்குமானால், அன்னாரின் பாசமிகு கணவரையும், பாசமிகு மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள், பூட்டப்பிள்ளை யையும், மற்றும் அன்னாரது குடும்பத்தினரையும் எவ்வகையில் பாதித்திருக்கும் என்பதை நான் எழுதிவிட முடியாது.

அமரர் பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் தான் திருமணம் செய்தநாள் முதல் புகுந்தவீட்டிற்கும், பிறந்தவீட்டிற்கும், தனது கடமைகளைச் சிறப்பாகச் செய்து வந்தார். கணவர் வைத்திய கலாநிதி சட்டத்தரணி தியாகர் திருநாவுக்கரசு LLB அவர்கள் புகழ் பெற மூல காரணமாக விளங்கியவர் அவரது துணைவியார் அமரர் பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் என்றால் மிகையாகாது. ஓர் ஆணின் வெற்றிக்கு அவரது மனைவிதான் காரணமாக அமைவது என்பது உண்மையானது

என்பதை இவர் நிரூபித்துக்காட்டியுள்ளார். “வள்ளுவனுக்கு வாய்த்த வாசுகி” போல வைத்திய கலாநிதி தியாகர் திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கு வாய்த்தவர் அவரது மனைவியர் பாக்கியம் ஆவார். அமரர் பாக்கியம் அவர்களின் நற்பண்பு, அடக்கம், ஒழுக்கம், நற்குணம் என்பன வைத்திய கலாநிதி தியாகர் திருநாவுக்கரசு அவர்களை சமய, சமூக, சட்ட, வைத்திய வாழ்வில் உயர்பெரு நிலைக்கு உயர்த்தியது மட்டுமல்லாது, ஈழமணித் திருநாட்டில் தலைசிறந்த வைத்திய கலாநிதியாகவும் புகழ் பூத்த சட்டத்தரணியாகவும் மிளிர் வைத்தது எனலாம்.

நல்ல ஒரு கணவனுக்கு நல்ல மனைவியாக இல்லறத்தை நல்லறமாக்கி வாழ்ந்த காலத்தே இவர்களுடைய தவப்பயனாகக் கிடைத்த பிள்ளைச் செல்வங்களுக்கு நல்ல குடும்பங்களில் திருமணம் செய்து வைத்து அவர்களின் எதிர்கால நலனைக் கருத்திற் கொண்டு வெளிநாடு களில் இருத்தி அன்புப் பேரப்பிள்ளைகளையும், பூட்டப்பிள்ளைகளையும் கண்டு மகிழ்ந்திருந்தார்.

“மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்று அதன்
நன்கலம் நன் மக்கட்பேறு”

என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கிணங்க அம்பிகை அருளால் நன்மக்களைப் பெற்றெடுத்து அன்பாகவும், பண்பாகவும் உபசரித்துச் சிறப்புடன் வாழ்ந்தவர் அமரர் பாக்கியம் அவர்கள். எந்நேரமும் தன் கணவருக்குத் தொண்டு செய்வதையே தன்னுடைய பணியாகக் கொண்டவர். எல்லோருடனும் அன்பாகவும், பண்பாகவும் உறவாடி எல்லோரது சுகதுக் கங்களிலும் பங்குபற்றி எல்லோர் மனங்களிலும் தனக்கெனத்தனியான தொரு இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர். அமரர் பாக்கியம் அவர்கள் கொழும்பில் வாழ்ந்த காலத்தில் சகல இனமக்க ளுடனும் அன்பாகவும், பண்பாகவும் நடந்து கொண்டவர். அமரரது மரணச் செய்தியைக் கேட்ட அவர்கள் பலரும் ஆழ்ந்த கவலையில் உள்ளார்கள் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

தானும் வாழ்ந்து, மற்றவர்களையும் வாழ வைக்கின்ற தர்ம சிந்தனை உடையவர்களே மறைந்த பின் கூடப் பேசப்படுவார்கள் இத் தனைமையுடைய பெருமைக்குரியவர் அமரர் பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு

அவர்கள். புன்முறுவல் பூத்த அன்னாரது முகத்தினை இனிமேல் காணமுடியாது. அவர் பேசுகின்ற இனிமையான வார்த்தைகளை இனிமேல் கேட்க முடியாது. அவற்றை மறக்கவும் முடியாது.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர்- வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

“பெற்றதாயும் பிறந்த பொன்நாடும் (நா) நற்றவவானிலும் நனி சிறந்தனவே”

எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனை உடையவர் சிறந்த தாயன்பு கொண்டவர்.

பாசமிகு கணவரையும் அன்பு பிள்ளைகளையும் உற்றர் உறவிர்களையும் ஆற்றொணாத் துன்பத்தில் ஆழ்த்திவிட்டு அம்பாள் திருவடிக்குச் சென்றுவிட்டார்கள் என எண்ணும் போது எங்கள் கண்களில் நீர் சொரிகின்றது. அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லாம் வல்ல நயினை ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்பாளைப் பிரார்த்திப்போமாக...

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

பிரிவால் துயருறும்
நயினை

நா.க குமாரகூரியர் J.P குடும்பம்

ஓய்வுநிலை அஞ்சலதிபர், சமாதான நீதிவான்
வாழ்நாள் சாதனையாளர்- நயினாதீவு. 2

பாக்கியம் பெற்றவர்.....

அன்பும் கருணையும் அகத்தே குடி கொள்ள
புன் சிரிப்பால் எம் உள்ளம் பூரிக்க செய்திடுவீர்
உற்றமும், சுற்றமும் கூடி மகிழ
குதூகலமாய் வாழ்வதில் பெருவிருப்பு கொண்டீர்

விழாக்கள் சென்றுவிட்டு களைப்போடு வந்த வேளை
விருந்தளித்து எம்மை விருப்போடு உபசரிப்பீர்
வஞ்சமில்லா உம் உள்ளத்து வார்த்தைகள் - நாளும்
எம் நெஞ்சங்களில் நிறைந்துள்ளது.

சொத்தும், சுகமும் பெரிதல்ல - என்றும்
சொந்தங்களே பெரிதென்றெண்ணி வாழ்ந்தீர்
உற்ற உறவுகளுக்கு உதவுவதில் - நாளும்
பேருவகை கொண்டு வாழ்ந்தீர்

மிடுக்கான தோற்றமும் மிருதுவான பேச்சும்
அன்பான கண்டிப்பும் அரவணைத்தே தேற்றும்
அமைதியான உள்ளமும் கொண்ட - உங்கள்
அத்தனை பண்பும் கண்டு மகிழ்ந்தோம்

பாக்கியம் எனும் பெயர் பெற்ற உம்மோடு
பாரினில் வாழக் கொடுத்து வைத்த - நாம்
பாக்கியம் பெற்றவர் என்றெண்ணி - இறைவனிடம்
இறைஞ்சுகின்றோம் உம் ஆத்மா சாந்தி வேண்டி.

திரு. சி. மகாதேவன்

திரு. ம. சத்தியரூபன் குடும்பம் - லண்டன்

அன்னை சிவகாமி அறக்கட்டளை

நயினாதீவு - 03

அம்மா அம்மா .....

காலச்சக்கரத்தின் ஓட்டத்தில்
கொடும் பாவிகள் கொடூரத்தினால்
ஏதிலிகள் ஆனோம் - உன்
அன்பு மொழி கேட்க ..... வோ
ஆதரவற்றும் போனோம்
அன்பிற்கும் “நல்லறத்திற்கும்” பண்பிற்கும்
நல் உறைவிடமே ... அம்மா
வார்த்தையில் வன் சொல் வந்ததில்லையே!
வஞ்சகம் மிகு இவ்வுலகில் வாழப்பிடிக்காமல்
வானுலகம் சென்றதென்ன?

ஆனதுவோ துயரமது காலனினால்
ஆகுதுவோ துயரமது இவர் பிரிவால்
ஒரு தாய் வயிற்றின் புளுக்களாகி
துடிக்கும் எமக்கிங்கே ...
அன்பான வார்த்தைக்கு அன்பு
பண்பான பண்புக்கு அன்பு
பரிவான உபசரிப்புக்கு அன்பு
நல் உறைவிடமே அம்மா - தாயே
நெடுநாள் காணாது கண் துஞ்ச
குருடர்களுக்கான கண்ணிருந்தும்
செவிடர்களுக்கான காதிருந்தும்
முடவர்களுக்கான காலிருந்தும்
ஊன வாழ்வு எமக்கு...

ஆறாத்துயருடன் கனடாவில் இருந்து
குமார்

அன்பென்றாலே அம்மா

ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெல்லாம் நொந்து பெற்று கைப்புறத்தில் ஏந்தி கனகமுலைத் தந்தாளை இனி எப்பிறப்பில் காண்பேனோ!

அம்மா அம்மா ஆசை மகனாகப் பெற்று அன்பாலே அரவணைத்து பால் ஊட்டி சீராட்டி தம்பி, தம்பி என வாஞ்சையோடு அழைத்தாயே அம்மா. இனி எப்போதும் தம்பி தம்பி என நீங்கள் கூப்பிட மாட்டீர்களா அம்மா? எங்கு சென்றாலும் என்னை அழைத்துச் செல்வீர்கள் உங்கள் தெளிவான பேச்சும் கபடம் அற்ற உள்ளமும் உள் நின்று ஊசலாடுகின்றது அம்மா.

நோயுற்ற வேளையில் எத்தனை தொலைவில் இருந்து உங்களை பார்ப்பதற்கு ஓடோடி வந்தேன் அம்மா. நான் வருவதற்கு முன் தாயே உன் ஓசை அற்றுப் போனது ஏன்? தம்பி வந்து இருக்கின்றேன் அம்மா என அழைத்த போது கண்களை உருட்டி உள்ளூணர்வால் அழுதீர் அம்மா. தம்பி தம்பி என கூப்பிடுவாய் என பாசமாய் வந்தேன். ஏன் கூப்பிட மறந்தாய்? அம்மா.

உங்கள் பேரப்பிள்ளைகள் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்று உயர் பட்டம் பெற்றதை படத்தில் காட்ட ஆவலாய் வந்தேன் அம்மா. பார்ப்பதற்கு முன் எங்கு பறந்து சென்றாய் தாயே. என் பிள்ளைகள் அப்பம்மா, அப்பம்மா எனப் புலம்புகின்றார்கள். ரஞ்சி என பாசமாக அழைக்க மாட்டீர்களா மாமி என மனைவி அழுகின்றாள். எங்கு சென்றாய் எல்லோரையும் விட்டுவிட்டு. கடைசி வரையும் என்னைக் காண்பதற்கு வைத்த கண் வாங்காது வழி மேல் விழி வைத்துக் காத்திருந்தாய். வந்த பின் பேச்சு மூச்சு அற்று ஏன் கண் மூடினாய் தாயே. எங்கள் உடலில் உயிர் உள்ள வரை எங்கள் உள் ளத்தில் வாழ்வாய் தாயே.

உங்கள் பிரிவால் வாடும்.

அன்பு மகன் தி.தியாகராசன் (தம்பி)

அன்பு மருமகள் நவரஞ்சினி

பேரப்பிள்ளைகள் தினேஸ், கிரிஷாயினி

பொறுமையின் சிகரம்

சிரித்த முகத்துடன் என்னிடம் பேசிய
ஆசை அம்மம்மா
சிரித்த முகத்துடனே என்னை
தவிக்க விட்டு சென்றதேனோ?

யாரையும் வெறுக்க முடியாத
மென்இதயம் உங்களுக்கு
அனைவரையும் கனிந்த தாயுள்ளத்தோடு
பார்க்கும் - என் ஆசை அம்மம்மா
என்னை தவிக்கவிட்டு சென்றதேனோ?

இறுதியாக ஊற்றித் தந்த தேநீர்
இன்னும் என் நாவின் சுவை யரும்பில்
இனிக்கிறது அம்மம்மா....

பொறுமையின் சிகரம் நீங்கள்
எங்கள் குடும்பத்திற்கு இறைவனால்
அனுப்பிய தேவதை நீங்கள் - என்
ஆசை அம்மம்மா
என்னை தவிக்கவிட்டு சென்றதேனோ?

உங்களின் நினைவுகள் என்றும் என்னால்
மறக்க முடியாது அம்மம்மா
உங்கள் அழகிய முகம் என்றும்
என் இதயத்தில் நிறைந்திருக்கும்
“அபி” என்று அழைக்கும் மென்
குரல் என் காதுகளில் ஒலித்துக்
கொண்டிருக்கும் என் ஆசை அம்மம்மா

உங்கள் நினைவுகளை என்னில்
விதைத்து என்னைத் தவிக்க
விட்டுச் சென்ற என்
அம்மம்மாவின் ஆத்மா
சாந்தியடைய நயினை
நாகபூசணி அம்மனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

என்றும் உங்களின் நினைவில்
அன்பு பேர்த்தி - அபிராமி சஞ்ஜீவன்

என்னைப் பெற்றெடுத்த தேவதை அம்மா “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்”

அம்மா அம்மா என்று அழைத்தால் அன்பு மட்டுமல்ல இன்பம் இனிமை எல்லாம் உண்டாகும். ஆனால் அம்மா என்று அழைக்க நீ இல்லையம்மா, இனி அம்மா என்று யாரை அழைப்பது அம்மா. சற்று நிமிடம் எண்ண முடியவில்லையம்மா. நம்ப முடியவில்லையம்மா. “ஊனாகி உடலாகி உயிராகி உயிர் தந்து பெற்றெடுத்த தாயே” பிள்ளை என்ன செய்கின்றாய் வா வீட்ட என. கூப்பிடுவதற்கு யார் அம்மா இனி உண்டு. உங்கள் கபடம் அற்ற அந்தப் பேச்சு எப்போ எங்கே கேட்போம்.

“ உலகிலே புனிதமானது தாய் அன்பு அல்லவா! தன்னலகத் திற்கும் மேல் ஒரு தாய் பேணுவது தன் சேயின் நலத்தை அல்லவா? அம்மா பள்ளி சென்ற அந்தக் காலம் சீவி. முடித்து சிங்காரித்து துளிர் போல ஆடை அணிவித்து சிரட்டையில் காய்ச்சிய பெரிய பொட்டும் வைத்தும் அனுப்பினீர்கள் அம்மா. சுகாதாரம் கற்பிக்கும் மணியான் மாஸ்டர் எங்களைத் தானம்மா. முன் உதாரணமாகக் காட்டி எங்கள் நகம், பல், ஆடை என்பன சுத்தமாகவும் இருப்பதாக மற்றப் பிள்ளைகளுக்கு காட்டுவது என் உள்ளத்தில் உறைந்து கிடக்குதம்மா. எல்லாப் புகழும் உனக்குத்தானம்மா. எந்த உடுப்பு வாங்கினாலும் எனக்குத்தான் முதல் போட்டு அழகு பார்த்தீர் அம்மா.

தலைகுனிந்து படிப்பது எல்லாம் தலைநிமிர்ந்து வாழ வைக்கும் என்பதற்கு ஏற்ப அதிகாலையில் எங்களை எழுப்பி தேனீர் தந்து அப்பா மாதிரி படிபடி எனக்கூறி கல்விதான் கை கொடுக்கும். கற்காது விட்டால் தெருவில்தான் நிற்க வேண்டும் என்ற உங்கள் வாசகம் எங்கள் மனதில் ஒலிக்குது அம்மா. பெண் பிள்ளைகள் உங்கள் கால்களால் நிற்க வேண்டும். எனக்கூறி நன்றாக நாங்கள் படிப்பதற்கு உதவி செய்து உறுதுணையாக நின்றீர்கள் அம்மா. எல்லாப் புகழும் உங்களுக்கே. நான் ஆசிரியராக பாடசாலை செல்லும் போது அழகழகான சேலை வாங்கித் தந்து அழகாய் போ எனக் கூறினீர் அம்மா.

எங்கள் இனிமையான வாழ்வில் யார் கண்பட்டதோ தெரியவில்லை. என் கண்கண்ட கண்ணாளன் என்னை விட்டுச் சென்றதும் நான் அழும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் நீங்களும் சேர்ந்து அழுதும் ஆறுதல் வார்த்தை கூறி” உமா உன்னை விட்டு எங்கு போவார் உன்னுடன் தான் இருப்பார் நீ அழாதே” உனக்கு வருத்தம் வந்தால் யார் பார்த்துக் கொள்வது என அடிக்கடி ஆறுதல் கூறி மேலும் என்னை அழவைத்துச் சென்று வீட்டினர் அம்மா.

“ தாயிற் சிறந்த கோயிலும் இல்லை
தந்தை சொல்மிக்க மந்திரம் இல்லை
ஆயிரம் உலகில் பெருமைகள் இல்லை
அன்னை தந்தையே அன்பின் எல்லை”

என்பதற்கு இலக்கணமாய் வாழ்ந்தாயம்மா. அம்மா உங்கள் அன்பு அரவணைப்பு ஆறுதல் வார்த்தை இதை யாரிடம் இனித் தேடுவேன். தன்னலம் கருதாது வாழ்நாள் முழுவதும் அப்பாவுக்கும் எங்களுக்கும் சேவை செய்தாயே அம்மா உன் பிரிவு அப்பாவை வாட்டி வதைக்கின்றது. அம்மா என்னை உலகுக்கு அடையாளம் காட்டிய முதல் தெய்வம் நீ அல்லவோ அம்மா.

சனிக்கிழமை ஆனதும் T.P எடுத்து செல்வி உனக்கு மீன் வேண்டுமா? நண்டு வேண்டுமா? எனக்கேட்டு ஆட்டோவில் நல்லது வாங்க வேண்டும் என்று காக்கை தீவுக்கு போய் வாங்கி கொண்டு வந்து செல்வி செல்வி என வாசலில் நின்று கூப்பிடும் உங்கள் குரல் கேட்கின்றது அம்மா. சனிக்கிழமை ஆனதும் T.P வரும் என காத்து இருக்கின்றேன் அம்மா. எனக்கு தலைவலி என்று கூறினாலும் உடனே வா பிள்ளை வந்து அப்பாவிடம் காட்டு எனக்கூறி நான் வராமல் விட்டாலும் ஆட்டோவை அனுப்பி ஆட்டோவுக்கு காசு கொடுத்து அனுப்புவீர்கள் அம்மா.

“ அண்ணா அண்ணா” என ஆசையாக பெரியவனை அழைக்க மாட்டீர்களா அம்மா. அவன் உங்களுடன் கதைக்கும் போது அவனுடைய பகிடியைக் கேட்டுச் சிரிக்கும் சிரிப்பு நெஞ்சினில் ஒலிக்குது அம்மா. அம்மம்மா பெரியவன் வந்து விட்டானா பிள்ளை என அம்மாவிடம் கேட்க மாட்டீர்களா?

பபா நான் கொழும்பு செல்கின்றேன் அம்மம்மா எனக்கூறிய
போது அழுதீர்கள் அம்மா. தந்தையையும் இழந்து அம்மம்மாவையும்
இழந்து தவிக்கின்றார்கள்.

விலை மதிப்பு அற்ற உங்கள் அன்பை விலை போட்டு வாங்க
முடியுமா அம்மா. தாய்ப் பாசத்திற்கு இணையானது எதுவும் கிடையாது.

எத்தனை பிறவி நான் எடுத்தாலும் அத்தனை பிறவியிலும்
அம்மா நீங்கள் தான் எனக்குத் தாயாக வர வேண்டும். அது போல்
அத்தனை பிறவியிலும் என் உமாவே எனக்கு கணவனாகவும் வர
வேண்டும் என அம்பாளின் பாதார விந்தங்களை வணங்கி உங்கள்
ஆத்மா சாந்தியடைய அம்பாளை வேண்டி நிற்கின்றேன்.

நன்றி

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

என்றும் உங்கள் பாசமகள்
உ. செம்மனச்செல்வி

அம்மா

என் அன்பிற்குரிய அம்மா நான் முதலில் கண்ட முதல் தெய்வம் அம்மா. எல்லோருக்கும் பிடித்த முதல் உறவு அம்மா. உன் மரணச் செய்தி அறிந்து ஓடி வந்தேன் அம்மா. என் மனமோ வேதனையில் துடிக்கின்றது. காயங்கள் ஆறிப்போதும். கற்பனை மாறிப் போகும். கதைகள் கலைந்து போகும். ஆனால் என்றுமே மாறாமல் இருப்பது தாய்ப் பாசம் மட்டுமே அம்மா.

எங்கள் அன்பிற்கும் மதிப்பிற்கும் பாசத்திற்கும் உரியவரே. மற்றோர் புறம் சொல்லி அறியோம். எப்போதும் எல்லோருடனும் அன்புடன் பழகுவீர்களே. நாங்கள் எல்லோரும் இலங்கை வரும்போது அம்மா, மாமி, அப்பம்மா என்று ஓடி வந்தீர்களே. இனிவரும் போது யாரைப் பார்ப்போம். உங்கள் பேரப்பிள்ளைகளுக்கு இவர் என் அம்மா, இவர் அப்பம்மா என்று சொல்லிக் கொடுத்து உறவைக் காட்டினோம். இனி யாரைக் காட்டுவோம். தூரத்தில் இருந்தாலும் எங்கள் உறவு இருக்கின்றது என்று மன நிம்மதியுடன் இருந்தோம். இப்போது எங்கள் உறவு தூரத்திலும் இல்லை. பக்கத்திலும் இல்லை. அதை நினைக்கும் போது எங்கள் மனம் வேதனை அடைகின்றது. ஒருநாள் கூட ஓய்ந்திருக்க மாட்டீர்களே இப்போது எப்படி அப்பாவையும் எங்களையும் விட்டுவிட்டு இருக்கிறீர்கள். உங்கள் பிரிவால் குடும்பமே கண்கலங்கி நிற்கின்றது. என்றுமே உங்கள் அன்பும் உங்கள் நினைவும் எங்களை விட்டு மாறாது. உங்கள் ஆத்மா சாந்தி இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

அன்பு மகன்
தி. சிவனேசன் குரும்பம்
(சுவிஸ்)

மகள், மருமகன், பேத்திகள், பேரன் புலம்பல்

எனை ஆசையாய் பார்க்கவா பார்க்கவா என அழைத்தாயே !
உம்மைப் பார்க்க ஆவலோடு ஓடிவந்தேனே!
உம்மோடு இருந்த கடைசி அரைமாதம் அன்புமொழிபேசி,
அரைவணைத்து, அமுதூட்டி உம்மை அசையாகப் பார்த்தேனே !
எனது பிரிவு தாங்காமல் உமையே மறந்தாயே தாயே! மீண்டும்
உம்மைப் பார்க்கப் பரிதவித்து வந்தேனே தாயே!
உம்மை மறந்து ஏதோ கூறவந்த அன்னையே! நானும்
உம்மைக் காப்பாற்ற முயன்ற அந்த ஏழு நாட்களும்
எனக்கு ஏழுயுகமானதம்மா!

உமது கடைசி நிமிடத்தில் என்னைப் பக்க பலமாக்கினீரே தாயே!
உமது பிரிவு எம்மை வாட்டிவதைக்குதே அம்மா!
என்னை “புள்ளபுள்ள” என அழைக்க எப்போ வருவாய் அம்மா!
உமது மருமகன் பேரக்குழந்தைகள் மேல் அளவற்ற
அன்பு வைத்தாயே அம்மா!
உமைப் பார்க்க கூடிய விரைவில் வருவோம் அம்மம்மா எனதொலை
பேசியில்கூறிய போது என்னை பார்க்க திருவிழாவிற்கு வாருங்கள்
எனக் கூறிய உமது திருமுகம் மறைந்ததேனோ !

எங்களது குடும்பத்திற்கு ஆலமரம் போல் இருந்தாயே தாயே!
ஆணிவேரை இழந்த விழுதுகள் போல் செய்வதறியாது
தவிக்கின்றோம் அம்மா!
உங்களது வஞ்சகமில்லா அன்பை எமக்கு பொழிந்த தெய்வமே!
எங்களைத் தவிக்கவிட்டுசென்றதேனம்மா !
அம்மம்மா, அப்பம்மா இல்லாமல் தவிக்கும்
எனது செல்வங்களின் கதறும் குரல் கேட்கவில்லையா!
இத்தனை குரலையும் செவிசாய்க்காமல் இறைவனடி சென்றதேனம்மா!
நேற்றுவரை எம்மோடு இருந்தாயே, எம்மோடு ஒருவராய்

அன்போடு வாழ்ந்தாயே தாயே!

காலமெல்லாம் எம்மைக் காப்பாய் என்றிருக்க

கண்ணீரைத் தந்துவிட்டு விண்ணோடு சென்றதேனோ!

ஆற்றொணாத் துயரமதுஊற்றாகி ஓடுதம்மா!

உம் ஆத்மாசாந்தியுற உள்ளத்தால் வேண்டுகின்றோம்.

உம் நினைவால் வாடும்

அன்பு மகள் ஜீவமணி

அன்பு மருமகன் கலாதரன்

பிள்ளைகள் :

விபேக்கா

மகேஸ்கா

அஸ்வின்

(எடன்மார்க்)

மகன் மருமகள் பேரப்பிள்ளைகள் புலம்பல்

அம்மா அம்மா என்னை விட்டு எங்கே சென்றாய் அம்மா.....
அம்மா நீ அப்பன் என்ன அப்பு செய்கிறாய் என்று கேட்கும்..
குரல் என் காதில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது அம்மா .....
அம்மா நீ மாலினி எங்கே என்று பாசத்துடன் கேட்பது
மனதில் ஒலித்துக் கொண்டு இருக்குது அம்மா...
அம்மா நீ சாம்பவி, ஹரீசன் எங்கே என்று பாசத்துடன் கேட்பது
இன்றும் செவியில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்குது அம்மா.....
அம்மா நீ எங்கே சென்றாய் அம்மா! எங்கே சென்றாய் அம்மா.....

மாமி மாமி என் தாய்போல் இருந்தாய்
தனியே தவிக்க விட்டு சென்றாயே மாமி
மாமி நீங்கள் ஒவ்வொரு நிமிடமும் பாசத்துடன்
கட்டி அணைத்தாயே மாமி
மாமி இனி நாங்கள் எப்போ உன் பாசக்குரல் கேட்போம் மாமி...
மாமி மாமி தனியே தவிக்க விட்டு போனாயோ மாமி மாமி....
அப்பம்மா நான் சாம்பவி கதைக்கிறேன் என்று கூற
என்ன சாம்பவி செய்கிறாய் என்று கூறிய அன்புக்குரல் என்
காதில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்குது அப்பம்மா, எங்கே
சென்றாய் அப்பம்மா அப்பம்மா .....

அப்பம்மா உங்கள் கனவின்படி நான் நன்றாக படித்து
நிறைய பட்டங்கள் வாங்குவேன் அப்பம்மா....
அப்பம்மா நீங்கள் எனது பாடப்புத்தகத்தில்
பாக்கியம் என்று கையொப்பம் இட்ட து இன்றும் என்
நினைவில் வைத்துள்ளேன் அப்பம்மா.....
அப்பம்மா அப்பம்மா எப்ப வருவாய் அப்பம்மா...
அப்பம்மா நான் ஹரீசன் கதைக்கிறேன் என்ற கூற
நீங்கள் பாசத்துடன் மதுர வீரனா என்று கேட்பது

என் செவியில் ஒலித்துக் கொண்டு இருக்கின்றது அப்பம்மா
அப்பம்மா நீங்கள் என்னை குழப்படி செய்யமால் நன்றாக
படிக்க வேண்டும் என்று கூறிய அறிவுரைகள் இனி
எப்படி கேட்பன் அப்பம்மா .....

அப்பம்மா உங்கள் கனவின் படி நான் நன்றாக படித்து
பல பட்டங்கள் வாங்குவேன் அப்பம்மா
நீங்கள் எங்களை விட்டுச் செல்லவில்லை அப்பம்மா
நீங்கள் எங்கள் அப்பா அம்மா வடிவில் வாழ்ந்து ....
கொண்டு இருக்கின்றீர்கள் அப்பம்மா.....

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!1 சாந்தி!!!

உங்கள் ஆத்மா சாந்தியடைய நயினை நாகபூசணி அம்பாளை
பிரார்த்திக்கின்றோம்.

உங்கள் பிரிவால் வாடும்
அன்பு மகன் அப்பன் (அலைக்ஸ்)
அன்பு மருமகள் மாலினி
அன்புப் பேர்த்தி சாம்பவி
அன்புப் பேரன் ஹர்சன்
(ஜேர்மனி)

அம்மம்மா

அம்மம்மா!

அம்மம்மா எனும் அன்பு வார்த்தைக்கு
இலக்கணம் நீயன்றோ - எங்கள்
அம்மாவை சுமந்து பெற்ற
அன்புத் தெய்வம் நீயன்றே.

பாச மழையில் நாம் நனைய - நாளும்
பாசம் பொழிந்த அம்மம்மா - உம்மில்
பாசமுடன் நாமிருக்க - பாரினிலிருந்து
பறந்து சென்று விட்டீர்களே - அம்மம்மா

குழப்பங்களையும் குறும்புத்தனங்களையும்
கண்டு மகிழ்ந்த நீங்கள் - காலமெல்லாம்
அதை மீட்டல் செய்தே - எம்
நெஞ்சங்களை நெகிழ வைத்தீர்

படிப்பால் உயர்வதே பெரும் பாக்கியம் - என்றெண்ணி
பருவங்கள் தோறும் புத்திமதி சொன்னீர்
படிப்பால் உயர்ந்து பட்டங்கள் பெற்றோம்
பார்த்து மகிழ்ந்திட எம்முடன் நீங்களில்லை.

எம்முடன் நீங்களில்லை என்றாலும் - அம்மம்மா உங்கள்
நினைவுகள் நீங்கவில்லை
உங்கள் எண்ணங்களை நியாயமாக்கி வாழ்வோம் - உங்கள்
ஆத்மா சாந்தி அடைவதாக

பேரப்பிள்ளைகள்
உ. தங்கீர்த்தனன்
உ. மேனாளனன்

அன்பான மாணவ மாணவிகளே!

“ கண்ணுடையோர் என்போர் கற்றோர் முகத்தில்
இரண்டு புண்ணுடையோர் கல்லாதவர்”.

“ கற்றோரை கற்றோரே காழுறுவர்”

“ நல்ல நூல்களே நல்ல நண்பர்கள்”

என்ற வாசகத்துக்கு இணங்க நான் படித்து பல்துறைகளிலும் முன்னேறுவதற்கு உறுதுணையாக இருந்த விலை மதிப்பற்ற இந்நூல்களை நான் உங்களுக்கு வழங்குவதன் நோக்கம் ஒருவித வசதியும் அற்ற அந்தக் காலத்தில் நான் கல்வி கற்பதற்குபட்ட கஷ்டங்கள் எண்ணில் அடங்காதவை. அவ்வாறு நீங்கள் கஷ்டப்படக்கூடாது என்பதற்காகவும் நீங்களும் கற்க வேண்டும் என்ற பெரிய அவாவிலும் மற்றும் எனக்கு அம்பாள் கனவில் தோன்றி சட்டப்பட்டதாரியாக கற்பதற்கு உதவி செய்வது போல எனது துணைவியார் நான் உயர் பதவி பெற உறுதுணையாக இருந்து என்னை ஊக்குவித்தமையால் என் மனைவி பாக்கியம் அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக வைத்தியம், சட்டம், மற்றும் பொதுநூல்களை நயினாதவ ஸ்ரீ நாகபூசணி அம்பாள் தேவஸ்தான அறங்காவலர் சபைத் தலைவர் பேராசிரியர் வேதநாதன் அறங்காவலர் பொன்னம்பலம் பத்மநாதன் அவர்களின் அனுசரணையுடன் மற்றும் எனது மருமகள் பேராசிரியர் கிருஷ்ணபிள்ளை விசாகரூபன் அவர்களின் அனுசரணையுடன் எனது இளவல் சட்டத்தரணி பரஞ்சோதி ஜனார்த்தனன் அவரின் ஊடாக இவற்றை ஒப்படைக்கிறேன்.

இவற்றை நீங்கள் முறையாகவும், கவனமாகவும் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அத்துடன் மாணவர்களே எதிர்வரும் காலங்களில் நயினாதீவு நாகபூசணி அம்பாளின் நிர்வாகத்தில் பங்கு கொண்டு இவ் அறம் சார்ந்த நம்பிக்கைச் சொத்துக்களை சீரும் சிறப்புமாக நேர்மையாகவும் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும். அடியேன் 1983/84 ஆண்டு காலப்பகுதியில் தலைவராகவும் திரு. சிவராஜசிங்கம்

காரியதரிசியாகவும் செயல்பட்டு நயினாதீவு, பூங்குடுதீவு, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் அம்பாளுக்கு நன்கொடையாக வழங்கப்பட்ட காணியின் விபர உறுதிகளையும் நெறிப்படுத்தி ஒப்படைத்துள்ளோம். நயினாதீவு நாகபூஷணி அம்பாள் கோவில் தர்மச் சொத்தாக்கப்பட்ட உயர் நீதிமன்ற வழக்கின் தீர்ப்பொன்று இத்துடன் உங்கள் தகவலுக்காக இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றை வாசித்து இவ் ஆலயத்தின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்க.

அம்பாள் நூலகத்துக்கு அமைப்புச் செலவாக ரூபா ஐம்பதாயிரத்தை நிர்வாகத்திடம் ஒப்படைக்கிறேன். அத்துடன் தளபாடங்களையும் ஒப்படைக்கின்றேன்.

Dr. தியாகர் திருநாவுக்கரசர், LLB (Cey)
 தடயவியல் விஞ்ஞான டிப்ளோமா (Cey)
 சட்டத்தரணி, பிரசித்தநொத்தாரிசு
 நயினாதீவு - 2

டாக்டர் தியாகர் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் நயினாதீவு ஸ்ரீ நாகபூசணி அம்பாள் ஆலயத்தின் அறங்காவலர் சபைத் தலைவராக இருந்த காலத்தில் முறையே 1983 இல் ஆலயத்தின் மகாகும்பாபிஷேகத்தையும் 1984 இல் புனர்நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட தெற்கு வாயில் இராஜகோபுரத்திற்கும் கும்பாபிஷேகம் செய்வித்தார்கள்.

மேற்படி நினைவுகளை மனதில் இருத்தி அன்னாரின் துணைவியாரின் நினைவு மலரின் அட்டைப் படத்தினை தெற்குவாயில் இராஜகோபுரத்தின் நிழற்படம் அழகு செய்கின்றது.

**கந்தையாப்பிள்ளையும் ஏனையவர்களும்
மேன்முறையீட்டாளர்கள் மற்றும் வைத்தியலிங்கமும்
ஏனையவர்களும் பிரதிவாதிகள்
S.C 94 – D.C Jaffna 14, 151**

நம்பிக்கை - கோவில் ஒரு தர்ம நம்பிக்கையென விளம்பல் பரம்பரையான முகாமையாளராக இருப்பதற்கான உரிமைகோரிக்கை சேர்ந்திணங்குதல் - சேர்ந்திணங்குவதன் செல்லுபடியாகும் தன்மை - பொது உரிமைகள் ஈடுபடுத்தப்பட்டது - குடியியல் நடவடிக்கைமுறை சட்டக் கோவை, பிரிவு 408 - நம்பிக்கைக் கட்டளைச்சட்டம் பிரிவுகள் 102, 106 நாகபூசனி அம்மன் கோவில் ஒரு பகிரங்க தர்ம நம்பிக்கையாக இருந்தது என்ற விளம்பலுக்காக நம்பிக்கை கட்டளைச்சட்டத்தின் பிரிவு 102 இன் கீழ் வழக்காளிகள் இந்த வழக்கை கொண்டு வந்தனர். எதிராளிகள் இது ஒரு தனிப்பட்ட நம்பிக்கையை உருவாக்குவதாக பொருள் கொண்டிருந்தனர். கோவில் பொது நம்பிக்கையாக இருந்தது என விளம்பப்படவும் அத்துடன் ஒன்பது பேரைக்கொண்ட நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர் சபை நியமிக்கப்பட்டிருக்குமெனவும் அவர்களில் எதிராளிகளில் நால்வர் பரம்பரை நம்பிக்கைப்பொறுப்பாளர்களாக கொள்ளப்பட்டிருப்பரெனவும் உடன்பாடொன்று எட்டப்பட்டிருந்தது. வழக்காளிகள் இந்த வழக்கானது வழக்காளிகளால் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தப்படும் பொதுமக்களுடைய உரிமைகள் தொடர்பான விடயங்களை கொண்டிருந்தே தவிர தனிப்பட்ட உரிமைகளுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கவில்லையெனவும் அத்துடன் வழக்காளிகள் தாங்கள் பிரதிநிதித்து வப்படுத்துபவர்களுடைய முற்சம்மதமில்லாமல் இணக்கப்பாடொன்றுக்கு தரப்பினராக வரமுடியாமல் இருந்ததென்ற அடிப்படையிலும் இந்த இணக்கப்பாட்டை புறத்தொதுக்குவதற்கான தீர்ப்பை எதிர்பார்த்தனர்.

இவ்வாறான வழக்கொன்றில் நல்லெண்ணத்துடன் (bona fide) செய்து கொள்ளப்பட்ட இணக்கப்பாடு தரப்பினரை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது என கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வாறான வழக்கொன்றில் குடியியல் நடவடிக்கைமுறை சட்டக் கோவையின் பிரிவு 408 அல்லது வேறு ஏதாவது சட்ட ஏற்பாடுகள் இணக்கப்பாடு (compromise) என்ற விடயத்துக்கு அப்பால் வேறு எதனையும் கொண்டிருக்கவில்லை.

**யாழ்ப்பாண மாவட்ட நீதிபதியினுடைய தீர்ப்பொன்றுக்கான
மேன்முறையீடு**

வழக்காளி மேன்முறையீட்டாளர்களுக்காக S. சர்வானந்தா, H.W தம்பையா ஆகியோருடன் H.V பெரேரோ எதிராளி பிரதிவாதி களுக்காக P. நவரட்ணராஜாவுடன் F.A ஹேலி K.C

ஜனவரி 27, 1948 நீதியரசர் நாகலிங்கம் :-

இந்த வழக்காளிகள் இவ்வழக்கின் எதிராளிகளுக்கும் தமக்கு மிடையே பதியப்பட்ட இணக்கப்பொடன்றின் நியதிகளை (terms of a compromise) புறந்தொதுக்குவதற்கு மறுத்து யாழ்ப்பாண மாவட்ட நீதிபதியின் கட்டளையொன்றுக்காக மேன்முறையீடு செய்கின்றனர்.

இந்த வழக்கு நம்பிக்கை கட்டளைச்சட்டத்தின் பிரிவு 102 இன் கீழ் குறித்த கட்டளைச் சட்டத்தின் கருத்துக்குட்பட்டதாக நயினாதீவு நாகபூசணி அம்பாள் கோவில் ஒரு தர்ம நம்பிக்கை என்ற விளம்பலுக் காகவும், குறிப்பிட்ட துணைநிலை நிவாரணங்களுக்காகவும் (ancillary reliefs) தொடர்புபட்டதொன்றாகும். எதிராளிகள் தனிப்பட்ட நம்பிக்கை யொன்றை உருவாக்குவதாக பொருள் கொண்டிருந்தனர். 1942 நவம்பர் 07 ஆம் திகதி இவ்வழக்கு இணக்கப்படுத்தப்பட்டதுடன் அத்தினத்தன்று தரப்பினருக்கிடையே நம்பிக்கை கட்டளைச்சட்டத்தின் பிரிவு 99 இன் அர்த்தத்துக்குள் கோயில் தர்மநம்பிக்கையாக (charitable trust) விளம்பப்பட்டிருக்குமென்றும் ஏனையவற்றுடன் (inter-alia) நீதிமன்றி னால் நியமிக்கப்படுகின்ற நம்பிக்கைப்பொறுப்பாளர்களுக்கு சார்பாக கோயில் தொடர்பாகவும் அதனுடைய உடமைகள் தொடர்பாகவும் உடமையாக்கல் கட்டளையொன்று (vesting-order) ஆக்கப்பட்டிருக்கு மெனவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அதன் பேரில் நீதிமன்றம் தரப்பின

ரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட முகாமைத்துவ திட்டமொன்று (scheme of management) இதனுடைய பரிசீலனைக்காக சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் நெறிப்படுத்தியது. 1943 மார்ச் 18 அன்று வழக்காளிகளின் வழக்கறிஞர் திட்டம் ஒன்றை கோவை செய்ததுடன் அதற்கு எதிராளிக ளினுடைய வழக்கறிஞர் இசைவுபடாததுடன் இந்த விடயம் பரிசீலனைக்கு எடுக்கப்பட்ட போதுஇது எதிராளிகளினுடைய உரிமைகளை கோயில் உரிமைகளின் பரம்பரை முகாமையாளர்களாக (hereditary managers) அதாவது தரப்பினர்களுக் கிடையில் விளக்கம் ஆரம்பிக்கப்படும் போது வழக்கெழு வினாக்கள் பதிவு செய்யப்படும் போது 9ஆவது வழக்கெழு வினாவுக்குள் குறிப்பிடப் பட்டிருந்த அந்த உரிமைகளை இந்த திட்டம் இதுவரைக்கும் அங்கீகரிக்காதபடியால் எதிராளிகள் இந்த திட்டத்துக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர்.

அதன் பின்னர் நீதிமன்றம் அந்த வழக்கெழு வினா தொடர்பான விளக்கத்துக்கு நிர்ணயிப்பதற்கு கட்டளையாக்கியது. அந்த வழக்கெழு வினா தொடர்பான விளக்கம் 1944ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 04 ம் திகதி எடுக்கப்பட்டபோது மீண்டும் ஒரு இணக்கப்பாடு எட்டப்பட்டது. அதில் ஒன்பது பேரைக் கொண்ட நம்பிக்கை பொறுப்பாளர் சபையொன்று இருக்குமெனவும் அவர்களில் எதிராளிகளில் நால்வர் பரம்பரை நம்பிக்கை பொறுப்பாளர்களாக கருதப்படுவதுடன் ஏனைய ஐவரும் வழிபடுவோர் சபையால் தேர்வு செய்யப்படுவர் எனவும் இவ்வாறாக திட்டமொன்று அதன் பின்னர் இணக்கப்படுத்தப்படுமெனவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இந்த இரண்டாவது இணக்கப்பாட்டினையே வழக்காளிகள் புறத்தொதுக்குவதற்கு வேண்டினர்.

ஆதரிக்கும்போது இரண்டு அடிப்படைகள் (grounds) வாதிடப் பட்டிருந்தன. முதலாவது 1942 நவம்பர் 7ஆம் திகதி எட்டப்பட்டிருந்த இணக்கப்பாட்டின் நியதிகளினால் அதாவது அவற்றின் கீழேயே நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர்கள் நீதிமன்றினால் நியமிக்கப்பட்டிருப்பர் என ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நியதிகளினால் பரம்பரையான நம்பிக்கை பொறுப் பாளர்களாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்ற எதிராளிகளி னுடைய ஏதாவது உரிமைக்கோரிக்கைகள், சொல்வதற்கு ஆகக்

குறைந்தது அவர்களால் கூட ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமலும் அத்துடன் உண்மையில் இது நீதிமன்றினால் நிராகரிக்கப்பட்டும் இருந்தது. இரண்டாவது அடிப்படையாக எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் குறித்த தரப்பினரின் பரம்பரையான உரிமைகள் தொடர்பாக அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டிருந்த ஒரு இணக்கப்பாடு தகுதிவாய்ந்ததாக இல்லாமலும் அல்லது இதனுள் இணக்கப்பட்டிருந்த வழக்காளிகளுக்கு சட்டரீதியானதாகவோ இல்லாமலும் இருந்ததுடன் நீதிமன்றக்கு மிகவும் குறைந்த அளவில் சட்டரீதியான அனுமதியை வழங்கியிருந்ததுடன், இவை இல்லாமல் நீதிமன்றம் தானாகவே சுதந்திரமாக கோரப்பட்ட பரம்பரையான உரிமைகள் தொடர்பாக நீதிகண்டிருந்தது.

முதலாவது அடிப்படை தொடர்பாக, இது அவதானிப்பதற்கு அக்கறை இல்லாமல் இருந்திருக்காமல் அதாவது 1942 நவம்பர் 07 ல் இணக்கப்பாடு யார் முன்னிலையில் பதிவுசெய்யப்பட்டதோ அந்த நீதிபதி கட்டளையை வழங்கி அதன் பின்னர் பரம்பரை உரிமை தொடர்பான வழக்கெழு வினா இறுதித் திட்டம் இணக்கப்படுத்துவதற்கு முன்னராக விளக்கத்துக்கு எடுக்கப்பட்டிருக்கும் என நெறிப்படுத்தியிருந்தார். மேலதிகமாக என்னவெனில், நீதிமன்றினால் இந்த வழக்கெழு வினா தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என எதிராளிகள் வினவியபோது, வழக்காளிகளுக்காக இணக்கப்பாட்டு தினத்தின் போது தோன்றியிருந்த சட்டத்தரணி ஆட்சேபனை தெரிவிக்கவோ அல்லது அந்தக்கட்டத்தில் அந்த வழக்கெழு வினா எழுப்பப்படவில்லையென கருத்து கொண்டிருக்கவோ இல்லை என்பதுடன், அவர் நன்றாக தரப்பினரை தூண்டியிருந்தால் தரப்பினர் இணக்கப்பாட்டின் நியதிகள் பரம்பரையான உரிமைகளாக வழக்கெழு வினாவை முடிக்கின்ற வலுவை கொண்டிருப்பதாக எண்ணியிருப்பர். யாராவது அந்த வழக்கெழு வினாவை விளக்கத்துக்காக நியமிக்கின்ற கட்டளைக்கெதிரான மேன்முறையீடொன்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்குமென எதிர்பார்க்கலாம். வழக்காளிகள் 1942 நவம்பர் 07 ஆம் திகதி எட்டப்பட்டிருந்த இணக்கப்பாட்டு நியதிகளுக்கு பின்னராக நீதிமன்றத்தினால் அந்த வழக்கெழு வினாக்கள் தீர்மானத்திற்காக எழுப்பப்பட்டிருக்கவில்லையென எண்ணியிருந்தால் மறுதலையாக வழக்காளிகள் வழக்கெழு வினாவின் விளக்கத்தின்போது தயக்கமின்றி

முன்னிலையாகியிருந்தனர். இவை ஒருபக்கமிருக்க முதலாவது இணக்கப்பாட்டின் நியதிகள் பதிவுசெய்யப்பட்ட தினத்தன்று ஐந்தாவது எதிராளிக்காக முன்னிலையாகியிருந்த சட்டத்தரணி தன்னுடைய கட்சிக்காரர் கோவில் ஒரு தர்மநம்பிக்கையாக இருந்தது என்ற விளம்பலுக்கும், மற்றும் இது தொடர்பாக முகாமைத்துவதிட்டமொன்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்குமென்பதற்கும் சம்மதித்திருந்தவேளை வழக்கிலக்கம் 24,476 என்ற முன்னைய யாழ்ப்பாண மாவட்ட நீதிமன்ற வழக்கொன்றில் நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டிருப்பதற்கான தனது உரிமை அங்கீகரிக்கப்பட்டதென்ற அடிப்படையில் நீதிமன்றினால் தயாரிக்கப்படும் எந்த திட்டத்திலும் தான் ஒரு நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என கோரியதன் மூலம் இதனை தாராளமாக தெளிவாக்கியிருந்தார். ஐந்தாவது எதிராளி சார்பாக முன்வைக்கப்பட்ட இந்த கோரிக்கை தொடர்பாக நீதிபதியினால் எந்தவித கட்டளையும் ஆக்கப்பட்டிருக்கவில்லை அல்லது உண்மையில் இந்த கோரிக்கையை எந்த விதத்திலும் வழக்காளி மறுக்கவோ அல்லது முரண்படுத்தவோ இல்லை. ஆகவே ஆகக்குறைந்தது நான்காவது எதிராளியினுடைய நம்பிக்கைப்பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டிருப்பதற்கான எதிராளிகளினுடைய உரிமை இணக்கப்பாட்டிற்கான நியதிகள் பதிவு செய்யப்பட்டபோது தரப்பினர்களிடையே இன்னமும் முக்கியமானதாக கருதப்பட்டதென்பது தெளிவாகின்றது. உண்மையில் இணக்கப்பாட்டின் நியதியினுடைய மொழி கூட நம்பிக்கைப்பொறுப்பாளர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருப்பதற்கான எதிராளிகளினுடைய உரிமை நீதிமன்றத்தினால் நம்பிக்கைப்பொறுப்பாளர்களின் நியமனத்துக்காக மாத்திரம் தரப்பட்டிருந்த இணக்கப்பாட்டிற்காக அந்த கட்டளையால் அகற்றப்பட்டிருந்ததென ஒருவர் கொள்வதற்கு கட்டுப்படுத்தியிருக்கவில்லை. நம்பிக்கை கட்டளைச்சட்டத்தின் பிரிவு 106 இன் கீழ் நம்பிக்கைப் பொறுப்புத்தன்மையின் வாரிசுரிமை மாற்றங்கள் (devolution) தொடர்பான எந்த கேள்வியை தீர்மானிப்பதற்கும் நம்பிக்கையின் சாதனங்கள் ஏதாவது இருப்பின் அவை தொடர்பாக எண்ணப்பட்டிருப்பதற்கும் குறிப்பிட்ட கருதப்பட்ட நம்பிக்கையின் விபரங்களுடன் பிரயோகத்துக்கும் நீதிமன்றுக்கு வெளிப்படையான ஏற்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த வழக்கில் மேலே குறிப்பிட்ட முன்னைய வழக்கின் நடவடிக்கை குறிப்பிலும் அதில் பதிவு செய்யப்பட்ட தீர்விலும் எதிராளிகள் தங்கியிருந்தனர். அதற்கு மேலதிகமாக அவர்கள் தாங்கள் பரம்பரையாக முகாமையாளர் எனவும் கோரினர்.

இந்த இரண்டு காரணிகளையும் நீதிமன்றம் நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர்களை நியமிப்பதற்கு முன்னர் கவனத்தில் கொள்வதற்கு கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறான சூழ்நிலைகளில் 1942 நவம்பர் 07 ம் திகதிய இணக்கப்பாட்டு நியதிகள் எதிராளிகளை அவர்கள் சரியானதாகவோ அல்லது பிழையானதாகவோ கோரிக்கையை முன்வைத்த பாரம்பரையான உரிமைகள் தொடர்பாக கேள்வி எழுப்புவதற்கு தடுத்திருந்தது எனக் கூறமுடியாதிருந்தது. வழக்காளிகள் தாமாகவே இந்த வினா தொடர்பாக மேன்முறையீட்டு மனுவை அணைத்த திகதியில் கூட வேறு ஏதாவது விடயங்களை கூட நிகழ்வுகளினால் வெளிக்கொண்டு வந்திருக்கவில்லை. அவர்களுடைய மேன்முறையீட்டுமனுவில் அவர்கள் இரண்டாவது இணக்கப்பாடு புறத்தொதுக்கப்படவேண்டுமென மாத்திரம் கோரியதுடன் வழக்கெழு வினா 9 தொடர்பாக மீள்விளக்கமொன்றுக்கு நெறிப்படுத்தும் கட்டளை ஒன்றுக்காகவும் பிரார்த்தித்திருந்தனர். 1942 நவம்பர் 07 ஆம் திகதிய இணக்கப்பாட்டின் நியதிகள், எதிராளிகளை வினா எழுப்புவதற்கு தடுத்திருந்ததா என்ற வினா மேன்முறையீட்டுக்கான அடிப்படையான விடயமாக கூட ஆக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. எனவே முதலாவது வாதம் தோற்றுப் போகின்றது.

கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய அடுத்த விடயமாக 1944 ஆவணி 4ஆம் திகதி பதிவுசெய்யப்பட்ட இணக்கப்பாடானது கோயிலினுடைய பரம்பரையான முகாமையாளர்களாக எதிராளிகள் இருந்தார்களா என்ற வினாவின் விளக்கத்தில் எழுந்த பிணக்குகளின் சட்டரீதியான இணக்கப்பாட்டுக்கு அடிப்படையை உருவாக்கியிருந்ததா என்பது உள்ளது. இந்த வழக்கானது தனிப்பட்ட உரிமைகளுடன் தொடர்புபட்டிருக்கவில்லை. ஆனால் வழக்காளிகளினால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படும் பொதுமக்களுடைய ஒரு பிரிவினருடைய உரிமை தொடர்பான விடயங்களை கொண்டிருந்ததெனவும் வழக்காளிகள் தாங்கள் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துபவர்களுடைய முற்கூட்டிய இசைவுடன் அல்லாமல்

ஈடுபடுத்தப்பட்ட பிணக்குகள் தொடர்பான ஏதாவது இணக்கப்பாட்டுக்கு தரப்பினராக வரமுடியாமல் இருந்ததாகவும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

மேன்முறையீட்டாளர்கள் அப்துல் கரீம் அபு அகமட் கான் எதிர் அப்துஸ் சோபன் செளத்திரி (Abu Ahamed Khan v. Abdus Sobhan Choudhury – A.I.R (1915) Cal 193) மற்றும் I.E சீடற் எதிர் மரியம் பீவி (I.E Seedat v. Mariam Bi Bi – A.I.R (1939) Rangoon 108) ஆகிய வழக்குகளில் தங்கியிருந்தனர். முன்னைய வழக்கில் நீதிமன்றத்தினுடைய தீர்ப்பை வழங்கியிருந்த நீதியரசர் கொக்சோ (Coxe) கூறியது உண்மையாகவிருந்தது.

“இது ஒரு பொதுவான தர்மசொத்தாக இருந்தால் இந்த மனுவால் இந்த வழக்கு இணக்கப்படுத்தப்பட்டிருக்க முடியாது என்பது மிகவும் தெளிவானதாக தோன்றுகின்றது. கயானந்தா ஆச்சிரமம் எதிர் கிறிஸ்ரோ சந்திரா (Gyananda Asram v. Kristo Chandra (1904) 8 O.W.N 404) என்ற வழக்கு என்னுடைய அபிப்பிராயத்தின்படி இந்த கருத்துக்கான ஒரு அதிகாரமாக உள்ளதென்பதுடன் பொது உணர்வுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கவேண்டுமெனவும் எனக்கு தோன்றுகின்றது.”

இருந்தபோதிலும் வழக்கின் நிகழ்வுகள் இணக்கப்பாட்டின் நியதிகள் வழக்கு வழக்காளிகளுக்கு தாராளமான பரிசீலனை வழங்கப் படுவதற்காக கைவாங்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென இருந்தது எனக் காட்டியது. ஆகவே மிகவும் தெளிவாக இணக்கப்பாடு மீதான தாக்குதல் நல்லெண்ண குறைவு (lack of bona fides) என்ற அடிப்படையில் இருந்ததுடன் வழக்காளிகள் தங்களுடைய சொந்த தனிப்பட்ட இலாபங்கள் என்ற நோக்கத்தில் வழக்கை இணங்கிக் கொள்ளுதலில் கபடத்தனமாக நடந்து கொண்டிருந்தனர். இந்த விடயம் தொடர்பான அம்சங்களை கொண்டிருப்பதில் கற்றறிந்த நீதிபதியால் முன்வைக்கப்பட்ட பிரேரணை விதிவிலக்கற்றதாக இருக்கலாம். உண்மையில் மேன்முறையீட்டாளர்களின் சட்டத் தரணி தானாகவே நீதியரசர் Coxe அவர்களினால் பயன்படுத்தப்பட்ட மொழியால் பொருள்படுத்தப்பட்ட முழு நீளத்துக்கும் செல்வதற்கு தயாராக இருக்கவில்லை. 1942 நவம்பர் 07ஆம் திகதி பதியப்பட்ட

மொழியால் பொருள்படுத்தப்பட்ட முழு நீளத்துக்கும் செல்வதற்கு தயாராக இருக்கவில்லை. 1942 நவம்பர் 07 ஆம் திகதி பதியப்பட்ட இணக்கப்பாட்டுக்கு கூட கோயில் ஒரு தர்ம நம்பிக்கையென பிரகடனப் படுத்துகின்றவற்றை செய்தால் கூட விளைவு அற்றதாகவே கருதப்பட்டிருக்கும். சட்டத்தரணி எனவே தர்ம நம்பிக்கை தொடர்பான இணக்கப்பாட்டின் நியதிகள் இரண்டு பகுதிகளாக சேவிக்கப்பட்டிருக்கும் என வாதிட்டார். நம்பிக்கையின் நன்மை அல்லது முன்னேற்றத்துக் கானவை மற்றும் அவ்வாறு இல்லாதவை. முன்னையது வலிதானதாகவும் தரப்பினரை கட்டுப்படுத்துவதாகவும் கொள்ளப்பட்டிருக்கும். பிந்தியது வலிதற்றதாகவும் செயற்பாடு அற்றதாகவும் இருக்கும். ஆனால் நான் நினைக்கின்றேன் இந்த வழக்கிலிருந்து கொள்கை ஊகித்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் எனக் கூறுவது கூடுதலான உண்மையானதாக இருக்கும். அத்துடன் இரண்டாவதாக குறிப்பிடப்பட்ட வழக்குகள், அங்கே காணப்பட்ட இணக்கப்பாடு கபடத்தன்மையான ஒன்றாக இருந்தது. இந்திய குடியியல் நடைமுறை சட்டக்கோவையின் பிரிவு 92க்கு கீழான வழக்கொன்றிலே, குறித்த பிரிவானது எங்களுடைய நம்பிக்கை கட்டளைச்சட்டத்தின் பிரிவு 102க்கு சமனாக இருக்கின்றதாக, அவ்வாறு ஒரு இணக்கப்பாடானது நல்லெண்ண குறைவானதாகவோ சூழ்சியை கொண்டமைந்திருப்பதாக நீதிமன்றத்துக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டால் இதற்கு விளைவாந்தன்மை கொடுக்கப்பட்டிருக்கமாட்டாது.

இந்த நோக்கானது சரியான நோக்காக இருந்ததுடன் Syed Mohamed Barakat Ali v. Abdur Rajim என்ற வழக்கிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, அங்கே மேலே குறிப்பிட்ட இரண்டு வழக்குகளின் உசாவுகைகள் நீதிபதிகள் தாமாகவே வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

“இந்த வழக்குகள், குடியியல் நடவடிக்கைமுறை சட்டக்கோவையின் பிரிவு 92க்கு கீழ் கொண்டுவரப்பட்ட வழக்கொன்றில் இணக்கப்பாட்டு மனு ஒன்று அணைக்கப்பட்டால் அது நீதிபதிக்கு பகிரங்கமாக சொல்வதற்கு உள்ளது இந்த இணக்கப்பாடு சட்டபூர்வமான தல்ல என அத்துடன் அவர் அதன்பின்னர் இணக்கப்பாட்டின் அடிப்படையில் கட்டளை ஒன்றை விடுவிப்பதற்கு மறுக்கமுடியும். ஆனால்

சொல்வதற்கு இன்னொரு விடயமும் உள்ளது. அதாவது குடியியல் நடவடிக்கை முறைக்கோவையின் 92ஆவது பிரிவின் கீழ் வழக்கொன்றில் இணக்கப்பாடு கொண்டு வரப்பட்டால் அதனடிப்படையில் தீர்வை ஒன்றை வழங்குவதற்கு ஒரு நீதிபதிக்கு நியாயாதிக்கம் இல்லை. குடியியல் நடவடிக்கைமுறை சட்டக்கோவையின் 23ஆவது ஒழுங்கு வழக்குகளின் சரிப்படுத்தல்களுடன் தொடர்புடையது அவ்வாறான வேறுபாடுகளை உருவாக்கவில்லை”.

23ஆவது ஒழுங்கு குடியியல் நடவடிக்கைமுறை சட்டக் கோவையின் 26ஆவது அத்தியாயத்தை ஒத்ததாகவுள்ளது. சட்டக் கோவையின் பிரிவு 408 ஏதாவது சட்ட ரீதியான உடன்படிக்கை அல்லது இணக்கப்பாடு மூலமாக ஒரு வழக்கொன்று முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியளவிலோ சரிபடுத்தப்படலாம் என வெளிப்படையாக அனுமதிக்கின்றது. அத்துடன் இந்தப்பிரிவின் நோக்கெல்லையில் தர்ம நம்பிக்கைகள் தொடர்பான வழக்குகளை நீக்குவதான எந்தவித விதிவிலக்குகளும் இல்லை. உண்மையில் இணக்கப்பாடு என்ற துறைக்கு அப்பால் சட்டத்தின் வேறு எந்த ஏற்பாடுகளையும் இவ்வாறான வழக்குகள் கொண்டிருக்கவில்லை. பராயமடையாதவர்கள் தொடர்பான வழக்குகளுக்கு ஒரு வேறுபாடு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. குடியியல் நடவடிக்கைமுறை சட்டக்கோவையின் பிரிவு 500, நீதிமன்றின் வெளிப்படையான அனுமதியில்லாமல் பராயமடையாத ஒருவர் சார்பாக இணக்கப்பாடு பதிவு செய்யப்பட்டிருக்க முடியாது என இயற்றுகின்றது. அவ்வாறான ஏற்பாடுகள் தர்ம நம்பிக்கைகள் தொடர்பாக காணப்பட்டிருக்கவில்லை.

நம்பிக்கை கட்டளைச்சட்டத்தின் பிரிவு 106 ஐ அடிப்படையாகக் கொண்ட வாதம் ஒன்றும் முன்னேற்றமுடையதாக இருந்தது. பிரிவு 102 இன் கீழ் ஏதாவது நம்பிக்கையினுடைய ஏதாவது முகாமைத்துவ திட்டத்தினை இணக்கப்படுத்துவதனை அப்பிரிவு ஏற்பாடு செய்வதால் அல்லது நம்பிக்கையாண்மையின் வாரிசு மாற்றம் தொடர்பான வினாக்களை தீர்மானிப்பதில் நீதிமன்றமானது குறிப்பிட்ட நம்பிக்கையின் விபரங்களுடனான நடைமுறையை கருத்தில் கொள்ளலாம் என்பதுடன், ஆகவே குறிப்பிட்ட நம்பிக்கை தொடர்பாக உண்மையில்

ஏதாவது நடைமுறைகள் இருந்ததா என்பது தொடர்பாக விசாரணை செய்து உறுதிப்படுத்துவது நீதிமன்றத்தின் மீது சார்ந்திருக்கின்றது. அத்துடன் எனவே பரம்பரையான உரிமையாண்மை தொடர்பாக கோரிக்கையொன்று ஆக்கப்படும்போது நீதிமன்றமானது அதற்கு சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்ற சான்றுகளில் திருப்திப்பட்டிருந்தாலொழிய நீதிமன்றம் அவ்வாறான கோரிக்கையொன்றை அங்கீகரிக்காது என கூறப்பட்டது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால் நீதிமன்றம் தரப்பினரின் வெற்றான சம்மதத்தின் மீது நடவடிக்கை மேற்கொள்ளாது. இந்த வாதம் நிலவுவதற்கு உரித்துடையது என நான் நினைக்கவில்லை. ஒரு விடயமாக இந்த பிரிவு நீதிமன்றமானது இருக்கின்ற ஏதாவது குறிப்பிட்ட, தொடர்புடைய நடைமுறைகளை அலட்சியப்படுத்த கூடாது என்ற நிகழ்வை மாத்திரம் வலியுறுத்துகின்றது. உதாரணமாக கோயிலினுடைய உரிமையாண்மையின் வாரிசு மாற்றம் அதாவது கூறுவதாயின் தரப்பினர் ஒரு கோயிலினுடைய நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர் பதவிக்கு உரிமையாளராகின்றதற்கு குறிப்பிட்ட வாரிசுரிமை மாற்ற முறையொன்று இருந்து வருவதாக தரப்பினர் உடன் பட்டுக்கொண்டால், நீதிமன்றமானது நியமனம் ஒன்றை ஆக்குவதில் நம்பிக்கை பொறுப்பாளர் பதவியை நிரப்புவது தொடர்பான ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, நிலவுகின்ற முறையை கருத்தில் கொள்வதற்கு மறுக்க முடியாது. தரப்பினருடைய சம்மதத்தின் பேரில் செயற்படுத்துவதாலும் பதவிகளை நிரப்புவதற்குரிய நிலவுகின்ற குறிப்பிட்ட முறைக்கு அங்கீகாரம் கொடுப்பதாலும் நம்பிக்கையாண்மையின் வாரிசு மாற்றம் தொடர்பான நடைமுறையை நீதிமன்றம் புறக்கணித்துக் கொண்டிருக்காது. ஆனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நடைமுறை தொடர்பாக முழுமையான கருத்தினைக் கொண்டிருக்கும். பிரிவினுடைய மொழியானது நீதிமன்றம் தானாகவே ஏதாவது குறிப்பிட்ட நடைமுறையினுடைய நிலவுகை தொடர்பான விடயங்களை தொடர்வதற்கு நீதிமன்றத்தின் மீது கடமை சுமத்தப்பட்டுள்ளது எனக்கருதுவதற்கு பொருள்கோடல் செய்யப்பட்டிருக்க முடியாது. இருந்தபோதிலும் தரப்பினர் தாமாகவே அவ்வாறான ஒரு நடைமுறையின் நிலவுகை மீது உடன்பட்டுள்ளனர். ஆகவே இந்த வழக்கில் நீதிமன்றம் எதிராளிகளில் நால்வர் பரம்பரையான நம்பிக்கைப்பொறுப்பாளர்களாக நியமிக்கப்பட்ட, தரப்பினரால் முன்வைக்கப்பட்ட இணக்கப்பாட்டுக்கு வலுக்கொடுப்பதில்

நடைமுறை தொடர்பான விடயங்களை தொடர்வதற்கு நீதிமன்றத்தின் மீது கடமை சுமத்தப்பட்டுள்ளது எனக்கருதுவதற்கு பொருள் கோடல் செய்யப்பட்டிருக்க முடியாது. இருந்தபோதிலும் தரப்பினர் தாமாகவே அவ்வாறான ஒரு நடைமுறையின் நிலவுகை மீது உடன்பட்டுள்ளனர். ஆகவே இந்த வழக்கில் நீதிமன்றம் எதிராளிகளில் நால்வர் பரம்பரை யான நம்பிக்கைப்பொறுப்பாளர்களாக நியமிக்கப்பட்ட, தரப்பினரால் முன்வைக்கப்பட்ட இணக்கப்பாட்டுக்கு வலுக்கொடுப்பதில் நடைமுறை தொடர்பான பிரிவுதனை கொண்டிருந்தது, அது நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர்களின் பதவிகளை நிரப்புவதில் சாதாரணமாக காணப்படுவதாக இருந்து வந்தது எனக் கூறுவது மிகவும் பொருத்தமானதாகவிருக்கும்.

இந்த வழக்கில் இரண்டிலொரு தரப்பினர் அவர்கள் இணக்கப் பாட்டை எட்டுவதற்கு முன்பாக வழக்கின் பலம் மற்றும் பலவீனத்தைக் கருத்தில் கொண்டு நல்லெண்ணத்தை (bona fide) பார்க்கிலும் தரப்பினர் தூண்டப் பெற்றார்கள் என்பதற்கு பொதுவானதொரு யோசனை இருக்க வில்லை. உண்மையில் இவ்வாறான சூழ்நிலையில் தரப்பினர் தாமாகவே வழக்கொன்றை இணங்கிக் கொண்டார்கள். அவ்வாறானதொரு இணக்கப்பாடு தரப்பினரிடையே நீதிமன்றமொன்றினால் நீதி காண்பதைப் பார்க்கிலும் கூடிய, பரந்த அளவீட்டில் கூட நீதியை செய்வதாக கருதப்பட்டிருக்க வேண்டும். இவ்வாறிருக்க நம்பிக்கை கட்டளைச்சட்டத்தின் பிரிவு 102 தானாகவே வெளிப்படையாக ஒரு பிணக்குக்குரிய அல்லது அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாக்கப்பட்ட தர்ம நம்பிக்கைகளுடன் தொடர்புடைய வழக்கொன்று இணக்கப்பாட்டின் விடயங்களை பொருத்தமானதாக உருவாக்கலாம் என அங்கீகரிக்கின்றது. வழக்காளிகளின் மீது உத்தேசிக்கப்பட்ட வழக்கொன்றில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பிரிவின் கீழ் ஒரு மனு அதில் அரசாங்க அதிபருக்கு வழங்கப்பட்டது. அந்த அரசாங்க அதிபர் அல்லது அவரால் நியமிக்கப்பட்ட ஆணையாளர் பிரிவின் விடயப் பொருளை விசாரணை செய்ய வேண்டுமென்பதுடன் நீதிமன்றத்துக்கு அறிக்கையிட வேண்டும். அவற்றிற்கு இடையில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட வினா வினுடைய ஒரு இணக்கக்கூடியதான இணக்கப்பாட்டை கொண்டு வருவதற்கு சாத்தியமானதாக நிறுவப்பட்டிருக்கவில்லை. அல்லது அடையப்பட்டிருந்த ஏதாவது இணக்கக்கூடியதான இணக்கப்பாட்டிற்கு வலுக்

கொடுக்கின்ற நோக்கத்திற்காக நீதிமன்றத்தினுடைய உதவி தேவைப்படுத்தப்பட்டது. எனவே சட்டவாக்கம் வெளிப்படையாகவே அரசாங்க அதிபருக்கு அல்லது ஆணையாளருக்கு பிணக்கினை இணக்கப்படுத்துவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்வதற்கு வழங்கப்பட்டிருப்பதுடன் அவ்வாறான எந்த வழக்கிலும் பிணக்கு தீர்க்கப்பட்டிருப்பதுடன் நீதிமன்றத்தினுடைய உதவி அத்தியாவசியம் என உணரப்பட்டால் அவ்வாறான உதவிக்காக நீதிமன்றிடம் விண்ணப்பித்து அவ்வாறான ஒரு வழக்கில் இதனுடைய உதவியை வழங்கி இணக்கப்பாட்டுக்கு விளைவு கொடுக்கும். இங்கு ஏதாவது காரணங்கள் உள்ளதா ஏன் நீதிமன்றிற்கு வெளியே எட்டப்பட்ட இணக்கப்பாடொன்றிற்கு நீதிமன்றம் சட்டரீதியான அனுமதியை வழங்கியிருந்தால், நீதிமன்றிற்கு வெளியே இதனை தீர்ப்பதற்கு ஆக்கப்பட்ட முயற்சிகள் வெற்றியளிக்காமல் பிணக்கு நீதிமன்றிற்கு கொண்டுவரப்பட்டதன் பின்னர் தரப்பினர் எட்டப்பட்ட இணக்கப்பாட்டு நியதிகளுக்கு விளைவு கொடுப்பதிலிருந்து இது தடைசெய்யப்பட்டு அல்லது விலக்கப்பட்டு இருக்கும் என்பதற்கு? இவற்றின் மீது, இரண்டு வகையான வழக்குகள் மீது வித்தியாசங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடிய விதிகளை என்னால் காணக்கூடியதாகவில்லை.

கபடத்தனமான அல்லது மோசடியான இணக்கப்பாடுகள் அல்லது அவை தீங்கெண்ணத்துடன் (mala fide) புரியப்பட்டனவா என்ற கேள்வி தொடர்பான பரிசீலனையை விட்டு நீக்குவதற்கு ஏனைய விதிகள் பிரயோகப்படுத்தப்படுமா என்பதற்கு தர்ம நம்பிக்கைகள் தொடர்பான வழக்கொன்றில் நல்லெண்ணத்துடன் இணக்கப்பாடொன்றினுள் தரப்பினர் உள்நுழைந்தால் அந்த இணக்கப்பாடு வலிதற்றதாகவும் செயற்பாடற்றதாகவும் இருக்கும் எனக் கொள்வதற்கு எந்தவொரு நல்ல காரணங்களும் காணப்படவில்லை. ஆகவே 1944 ஆவணி 9 ஆம் திகதி எட்டப்பட்ட உடன்பாட்டு நியதிகள் செல்லுபடியானவையென்றும் தரப்பினரை கட்டப்படுத்துமென்றும் நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

மேன்முறையீட்டின் தகுதியுடமையும் விவாதத்தின் போது எழுப்பப்பட்ட ஒரு வினாவாக இருந்தது. புறத்தொகுக்கப்படவேண்டுமென கூறப்பட்ட 1944 ஆவணி 4 ஆம் திகதிய கட்டளை தரப்பினரின் சம்மதத்

துடன் உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றென ஞாபகத்தில் கொள்ளப்படவேண்டும். அவ்வாறான கட்டளையொன்றிலிருந்து மேன்முறையீட்டுக்கான உரிமை கிடைக்கவில்லை என்பது தெளிவாக இருக்கின்றது. அதாவது ஐந்து வழக்காளிகளில் ஒருவர் மாத்திரம் அத்தினத்தில் சமூகமாயிருந்தார் எனவும் ஏனைய நான்கு பேரும் தங்களால் கட்டுப்படுத்தமுடியாத சில குறிப்பிட்ட காரணங்களினால் சமூகமாயிருக்கவில்லையெனவும் ஒரு வலுவற்ற முயற்சி காட்டுவதற்கு எடுக்கப்பட்டது. ஆனால் அனைத்து வழக்காளிகளும் ஒட்டுமொத்தமாக சட்டத்தரணியினால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டதுடன் அவர் சமூகமளிக்காத வழக்காளிகளுக்காகவும் அவர்கள் சார்பாக இணக்கப்பாட்டு நியதிகளை ஏற்றுக்கொண்டு அதில் கையொப்பமிட்டதையும் அவதானிக்கக்கூடியதாகவிருந்தது. அதாவது தன்னுடைய கட்சிக்காரரின் நலன் கருதி சட்டத்தரணி ஒரு வழக்கை இணக்கப்படுத்துவதற்கு தன்னுடைய தந்துணியில் இயங்குவதற்கு உரித்துடையவர் எனவும் அத்துடன் அவருக்கு கட்சிக்காரரால் வழங்கப்பட்ட அறிவுறுத்தல்களுக்கு முரணாக இணக்கப்பாட்டு நியதிகள் பதியப்பட்டிருப்பின் எவ்வாறெனினும் அதிகாரத்துக்கு முரணாக சட்டத்தரணி நடந்துகொண்டிருந்தார் என எதிர்தரப்பினர் அறிந்து வைத்திருந்தனர் என காட்டப்படமுடியும் அன்றேல் அவை கட்சிக்காரரை கட்டுப்படுத்தும் என பிரச்சனைக்குரிய விடயம் நன்கு நிறுவப்பட்டிருந்தது. எனவே இந்த வழக்கில் சட்டத்தரணியால் பதியப்பட்ட இணக்கப்பாட்டு நியதிகள் அனைத்து வழக்காளிகளையும் கட்டுப்படுத்தும். அத்துடன் தரப்பினரின் சம்மதத்துடன் ஆக்கப்பட்ட கட்டளை மேன்முறையீடு செய்யக்கூடிய ஒன்றல்ல.

இந்த சிக்கலை வெற்றி கொள்ளும் நோக்குடன் வழக்காளிகள் என்ன செய்துள்ளனர் எனில் நீதிமன்றத்துக்கு இணக்ககட்டளையை வெளியகற்றுவதற்கு ஒரு விண்ணப்பத்தையும் அந்த கட்டளையை நிராகரித்து புறத்தொதுக்குவதற்கு மேன்முறையீட்டையும் செய்துள்ளனர். இது வழக்காளிகளுக்கு இந்த மேன்முறையீட்டில் இணக்கப்பாட்டின் செல்லுபடியாகும் தன்மையை வேண்டுவதற்கு உரிமையை கொடுக்கவில்லை. வழக்காளிகள் தாமாகவே அவ்வாறான ஒரு ஆட்சேபணையை

எதிர்பார்த்து மீளாய்வில் ஆவணங்களை அணைத்ததுடன் அனைத்து வினாக்களும் விவாதிப்பதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தன. மீளாய்வில் எழுப்பப்பட்ட வினாக்களின் மீது அடையப்பட்ட முடிவுகளை நோக்குகையில் மீளாய்வு ஆவணங்களில் முன்வைக்கப்பட்டவற்றுக்கு ஒத்ததாக, சமானமாக அவை இருக்கின்றமையால் மீளாய்விற்கான விண்ணப்பமும் கூட வெற்றியளிக்கவில்லை.

ஆகவே நான் மேன்முறையீட்டை தள்ளுபடி செய்வதுடன் மீளாய்விற்கான விண்ணப்பத்தை செலவுடன் நிராகரிக்கின்றேன்.

Soertsz S.P.J :- நான் உடன்படுகிறேன்.
மேன்முறையீடு தள்ளுபடி செய்யப்படுகிறது.

மேற்போந்த ஆவணம் என்னால் ஆங்கிலமொழியிலிருந்து தமிழ் மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது என இத்தால் உறுதிப்படுத்துகிறேன்.

மகேஸ்வரன் மயூரன்

நீதிமன்ற உரைபெயர்ப்பாளரும்
சத்திய பிரமாண மொழிபெயர்ப்பாளரும்
நீதிவான் நீதிமன்றம்
யாழ்ப்பாணம்.

குறிப்பு: இவ்வழக்கின் (SC 94 DC Jaffna 14 151) இன் ஆங்கில மொழிப் பிரதி இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

1948

Present : Soertz S. P. J. and Nagalingam J.

KANDIAHPILLAI *et al.*, Appellants, and VYTHIALINGAM *et al.*,
Respondents.

S. C. 94—D. C. Jaffna 14,151

*Trust—Declaration that Kovil is charitable trust—Claim to be hereditary managers—
Compromise—Validity of compromise—Public rights involved—Civil Procedure
Code, section 408—Trusts Ordinance, sections 102, 106.*

Under section 102 of the Trusts Ordinance plaintiffs brought this action for a declaration that the Nagapushani Ammal Kovil was a public charitable trust. Defendants contended that it constituted a private trust. A compromise was reached whereby the Kovil was to be declared a public trust and a board of nine trustees were to be appointed of whom four of the defendants were to be regarded as hereditary trustees. Plaintiffs sought to have this compromise set aside on the ground that the action did not relate to private rights but had reference to the rights of the public represented by the plaintiffs and that the plaintiffs could not become parties to a settlement without the prior assent of those whom they represented.

Held, that a compromise entered into *bona fide* in such an action was binding on the parties.

There is nothing in section 408 of the Civil Procedure Code or in any other provision of the law which carries such an action beyond the field of compromise.

APPEAL from a judgment of the District Judge of Jaffna.

H. V. Perera, K.C., with *H. W. Tambiah* and *S. Sharvananda*, for the plaintiffs, appellants.

F. A. Hayley, K.C., with *P. Navaratnarajah*, for the defendants, respondents.

Cur. adv. vult.

January 27, 1948. NAGALINGAM J.—

The plaintiffs appeal from an order of the District Judge of Jaffna refusing to set aside the terms of a compromise entered into between them and the defendants to the action.

The action was one instituted under section 102 of the Trusts Ordinance for a declaration that the Nagapushani Ammal Kovil of Nainativu is a charitable trust within the meaning of the said Ordinance and for certain ancillary reliefs. The defendants contended that the temple constituted a private trust. On November 7, 1942, the case was compromised, and on that date it was agreed between the parties that the temple should be declared a charitable trust within the meaning of section 99 of the Trusts Ordinance and, *inter alia*, that a vesting order in respect of the temple and its temporalities should be made in favour of trustees to be appointed by Court. The Court thereupon directed that a scheme of management consented to by the parties should be submitted for its consideration. On March 18, 1943, the proctor for the plaintiffs filed a scheme to which the proctors for the defendant would not assent, and when the matter was taken up for consideration

the defendants objected to the scheme in so far as it did not recognize the rights of the defendants as hereditary managers of the temple—rights which had been put in issue between the parties by issue 9 framed at the commencement of the trial. The Court thereupon made order setting down for trial that issue. The trial of that issue was taken up on August 4, 1944, when a compromise was again reached whereby it was agreed that there should be a board of nine trustees of whom four of the defendants were to be regarded as hereditary trustees, and the other five were to be elected by the congregation according to a scheme to be settled thereafter. It is this second compromise that the plaintiffs seek to have set aside.

Two grounds have been urged in support. The first is that by the terms of settlement reached on November 7, 1942, whereunder it was agreed that trustees were to be appointed by Court, any claim on the part of the defendants to be declared hereditary trustees was, to say the least, not accepted by them, and that in fact it was rejected by Court. The second ground is that in any event a compromise whereby the hereditary rights of certain parties were given recognition to was one which it was not competent or lawful for the plaintiffs to have entered into and much less for the Court to have given legal sanction to without the Court itself having independently arrived at an adjudication upon the hereditary rights claimed.

In regard to the first ground, it is not without interest to observe that it was the Judge before whom the compromise was entered into on November 7, 1942, who made order thereafter directing that the issue of hereditary right should be tried before the final scheme could be settled. What is more, when the defendants asked that that issue should be decided by Court, Counsel for plaintiffs, who was the Counsel who had appeared for them at the date of the settlement, did not object or contend that that was an issue that did not arise at that stage, as he might very well have urged if the parties had contemplated that the terms of the settlement had the effect of concluding the issue as to hereditary rights. One would have expected at least that an appeal would have been preferred from the order setting down for trial that issue if the plaintiffs thought that that issue did not arise for determination by the Court after the terms of settlement that had been reached on November 7, 1942. On the contrary, the plaintiffs in fact appeared at the trial of the issue without demur. Besides, on the date the terms of the first settlement were recorded, Counsel appearing for the fifth defendant made it abundantly clear that while his client consented to a declaration that the temple was a charitable trust and that a scheme of management should be formulated in respect of it, his client claimed to be appointed a trustee in any scheme framed by Court on the ground that his right to be appointed trustee was recognized in a previous case, namely, Case No. 24,476 of the District Court of Jaffna. No order was made by the Judge in regard to this claim put forward on behalf of the fifth defendant, nor, in fact, did the plaintiffs deny or controvert in any manner this claim. It is therefore manifest that the right at least of the fourth defendant to be appointed trustee was one regarded as yet outstanding between the parties when the terms of settlement were recorded. In fact the

language of the terms of settlement too does not constrain one to hold that the right of the defendants to be appointed trustees had been disposed of by that order, for the settlement only provided for the appointment of trustees by Court. Under section 106 of the Trusts Ordinance, express provision is made for the Court, in determining any question relating to the devolution of the trusteeship, to have regard to the instrument of trust, if any, and to the practice with reference to the particular trust concerned. In this case the defendants had relied upon the proceedings had in the previous action referred to above and to the decree entered therein. Apart from that they also claimed to be hereditary managers. Both these factors the Court was bound to take into consideration before appointing trustees. In these circumstances it cannot be said that the terms of settlement of November 7, 1942, precluded the defendants from raising the question of hereditary right to which they rightly or wrongly laid claim. That the plaintiffs themselves did not even at the date they filed the petition of appeal regard the question in any other light is borne out by the fact that in their petition of appeal they only claim to have the second compromise set aside and pray for an order directing the retrial of issue 9; the question whether the terms of settlement of November 7, 1942,, barred the defendants from raising the question, was not even made the subject of a ground of appeal.--This first contention, therefore fails.

The next point for consideration is whether the compromise entered into on August 4, 1944, could form the basis for a legitimate settlement of the disputes arising on the trial of the question whether the defendants were hereditary managers of the temple. It was urged that as the action did not relate to private rights but had reference to the rights of the public or of a section of the public whom the plaintiffs represented, the plaintiffs could not become parties to any settlement of the disputes involved without the prior assent of those whom they represented.

The cases of *Abdul Karim Abu Ahamed Khan v. Abdus Sobhan Choudhury*¹ and *I. E. Seedat v. Mariam Bi Bi*² were relied upon by the appellants. In the former case it is true that Coxe J. who delivered the judgment of the Court said :—

“It appears to me quite clear that if this be a public endowment the suit cannot be compromised by this petition. The case of *Gyananda Asram v. Kristo Chandra*³ is, in my opinion, an authority for this view and it appears to me to be in accordance with common sense.”

The facts of the case, however, show that the terms of the compromise were that the suit should be withdrawn for “ample consideration” to be paid to the plaintiffs. Quite clearly, therefore, the attack on the compromise was on the ground of lack of *bona fides* and that the plaintiffs were acting collusively in compromising the suit with a view to their own personal gain. Having regard to this aspect of the matter, the proposition laid down by the learned Judge would be unexceptional. In fact Counsel for the appellants himself was not prepared to go to the full length implied by the language used by Coxe J., for if he did even the compromise entered into on November 7, 1942, declaring

¹ *A. I. R. (1915) Cal. 193.*

² *A. I. R. (1939) Rangoon 108*

³ (1904) 8 *C. W. N.* 404.

the temple a charitable trust, would have to be regarded as of no effect. Counsel therefore argued that the terms of a compromise relating to a charitable trust must be severed into two parts, those which are to the benefit or to the advantage of the trust and those which are not, the former being regarded as valid and binding upon the parties, the latter as invalid and inoperative. But I think it will be more true to say that the principle to be deduced from this case and the second of the cases cited, where the finding was that the compromise was a collusive one, is that where in an action under section 92 of the Indian Civil Procedure Code, which corresponds to section 102 of our Trusts Ordinance, a compromise bearing a taint of collusion or lack of *bona fides* is presented to court, it would not be given effect to.

That this view is the correct view is borne out by the case of *Syed Abu Mohamed Barakat Ali v. Abdur Rahim*¹ where in reference to the two cases above cited the Judges expressed themselves thus :—

‘These cases only show that in a suit brought under section 92, Civil Procedure Code, when a petition of compromise is filed, it is open to the Judge to say that the compromise is not lawful and he could then refuse to pass an order on the basis of the compromise. But it is another thing to say that a Judge has no jurisdiction to pass a decree on the basis of compromise in a suit brought under section 92, Civil Procedure Code. Order 23 of the Code of Civil Procedure dealing with adjustment of suits makes no such distinction.’

Order 23 referred to corresponds to Chapter 26 of our Civil Procedure Code. Section 408 of the Code expressly permits of an action being adjusted wholly or in part by any lawful agreement or compromise, and there is no exception in that section excluding actions relating to charitable trusts from its scope, nor, in fact, is there any other provision of the law which carries such an action beyond the field of compromise. A contrast is provided by actions relating to minors, for section 500 of the Civil Procedure Code expressly enacts that no compromise on behalf of a minor should be entered into without the express leave of Court. No such provision exists in relation to charitable trusts.

An argument based on section 106 of the Trusts Ordinance was also advanced. It was said that as that section provides that in settling any scheme for the management of any trust under section 102 or in determining any question relating to the devolution of the trusteeship the Court shall have regard to the practice with reference to the particular trust concerned and therefore it was incumbent upon the Court to investigate and ascertain whether there was in fact any practice with regard to the particular trust ; and therefore, where a claim to hereditary trusteeship is made, the Court would not recognize such a claim unless proof to the satisfaction of the Court was adduced. In other words the Court could not act upon the bare consent of parties. I do not think this contention is entitled to prevail. For one thing, the section only emphasises the fact that the Court should not ignore the existence of any particular practice in regard to, for instance, the devolution of the trusteeship of the temple, that is to say, that where the parties are agreed

¹ A. I. R. (1925) Cal. 187.

that there has been a particular method of devolution appertaining to the office of trustee of a temple, the Court cannot refuse to consider the existence of the accepted method of filling the office of trustee in making an appointment. By acting upon the consent of parties and giving recognition to the existence of the particular mode of filling the office the Court would not be ignoring the practice in regard to devolution of the trusteeship but would be having in the fullest sense regard to the accepted practice. The language of the section cannot be interpreted to mean that there is a duty cast upon the Court to pursue the matter of the existence of any particular practice on its own, though the parties themselves are agreed upon the existence of such a practice. In this case, therefore, it would be quite proper to say that the Court, in giving effect to the compromise suggested by the parties whereby four of the defendants were appointed hereditary trustees, had in terms of the section regard to the practice that had been prevalent in filling the office of trustee.

In this case, there is not the slightest suggestion that the parties were motivated by other than *bona fide* considerations of the strength and weakness of the case of either party before they reached the settlement. In fact, where the parties themselves in these circumstances compromise a suit, such a compromise must be regarded as doing justice between the parties in even a more ample measure than an adjudication by Court. Besides, section 102 of the Trusts Ordinance itself expressly recognizes that a dispute or a threatened action in relation to charitable trusts could properly form the subject of a settlement. Upon the plaintiffs in an intended action under the section presenting a petition as provided therein to the Government Agent, the Government Agent or a commissioner appointed by him has to proceed to inquire into the subject-matter of the plaint and has to report to Court, *inter alia*, that it has not proved possible to bring about an amicable settlement of the question involved or that the assistance of the Court is required for the purpose of giving effect to any amicable settlement that has been arrived at. The Legislature, therefore, has expressly provided for the Government Agent or the Commissioner making efforts to settle the dispute, and where in any case the dispute is settled and the assistance of Court is deemed necessary, to apply to the Court for such assistance, and the Court would, in such a case, grant its assistance and give effect to the settlement. Is there any reason why, if the Court could give judicial sanction to a settlement reached outside Court, it should be precluded or debarred from giving effect to terms of settlement reached by the parties after the dispute has been carried into Court after unsuccessful attempt had been made to settle it outside Court? I can see no principle upon which any distinction could be made between the two classes of cases.

Leaving out of consideration the question of collusive or fraudulent compromises or those tainted with *mala fides*, to which other principles would apply, no good reason exists for holding that where parties to an action relating to a charitable trust enter *bona fide* into a compromise, that compromise is to be deemed to be invalid or inoperative. I am therefore of opinion that the terms of settlement reached on August 24, 19 are valid and binding on the parties.

The propriety of the appeal was also a question that was raised at the argument. The order of August 4, 1944, which is sought to be set aside, is one, it will be remembered, which was made by consent of parties. It is obvious that no right of appeal lay from such an order. A faint attempt was made to show that only one of the five plaintiffs was present in Court on that date and that the other four were absent owing to certain causes over which they had no control; but it is to be noted that all the plaintiffs were collectively represented by Counsel, who expressly agreed to the terms of settlement on behalf of the absent plaintiffs themselves, while the plaintiff who was present in Court himself signed the terms of settlement accepting them. The proposition is well established that Counsel is entitled to compromise a suit acting in his discretion in the interests of his client and that even where the terms of settlement entered into by Counsel are contrary to the instructions given to him by the client they nevertheless bind the client, unless it can be shown that the opposite side had knowledge that Counsel was acting contrary to authority. The terms of settlement, therefore, entered into in this case by Counsel bind all the plaintiffs, and the order being one made by consent of parties is not one that was appealable. With a view to surmount this difficulty, what the plaintiffs have done is to make an application to Court to have the consent order vacated and to appeal from the order refusing to set it aside. This does not give the plaintiffs the right to canvass the validity of the compromise on this appeal. The plaintiffs themselves, anticipating such an objection, filed papers in revision, and all questions have been permitted to be argued. In view of the conclusions reached on the questions raised in appeal, which are identically the same as those put forward in the revision papers, the application for revision also fails.

I would therefore dismiss the appeal and refuse the application for revision with costs.

SOERTSZ S.P.J.—I agree.

Appeal dismissed.

1948

Present : Dias J.

MARUTHAPPEN, Appellant, and ASHTON, Respondent.

S. C. 1,037—M. C. Hatton, 10,109.

Jurisdiction—Criminal trespass with intention to annoy—Right of Rural Court to try such offence—Rural Courts Ordinance, No. 12 of 1945, s. 10 (b).

Where criminal trespass was alleged against the accused in that he unlawfully remained upon certain premises, not with the intent to commit any offence, but merely with the intention to annoy the person in occupation of the premises—

Held, that the jurisdiction of the Rural Court to try such an offence was ousted by the words of Column 3 of the Second Schedule to the Rural Courts Ordinance.

சட்டத்தரணி தியாகர் திருநாவுக்கரசுவின் வெற்றியின் பின்புலம் துணைவி பாக்கியம்

எந்தவொரு ஆணின் வெற்றிக்கு பின்னும் ஒரு பெண் இருப்பாள் என்பது உலக நியதி அதனால் தானோ எமது முன்னோர் “சக்தி இன்றேல் சிவம் இல்லை” “ சிவம் இன்றேல் சக்தி இல்லை” என கூறிவைத்துள்ளனர். அந்த வகையில் அமரர் பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் எனது சிரேஸ்ட சட்டத்தரணியும் வைத்திய கலாநிதியுமான தியாகர் திருநாவுக்கரசு அவர்களின் சட்டத்துறைசார் வெற்றிக்கு பக்க பலமாகவும், ஒத்தாசையாகவும் பேருதவியாகவும் இருந்தார் என்றால் மிகையாகாது. அதன் வழியே எமது மண்ணின் மைந்தனும் வைத்திய கலாநிதியும், மூத்த தமிழ் சட்டத்தரணியுமாகிய தியாகர் திருநாவுக்கரசு அவர்களின் சாதனைகளை அமரர் “பாக்கியம்” அவர்களின் நினைவு மலரில் வெளியிடுவது சாலப் பொருத்தமானது எனக் கருதுகின்றேன்.

மூத்த சட்டத்தரணி தியாகர் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் வைத்தியத்துறை சார் நிபுணராக இருந்தபொழுதும் அன்னை நயினை நாகபூசணியின் அறச் சொத்தினை பாதுகாக்க வேண்டும். என்ற நன் நோக்கில் சட்டம் கற்காமல் அறச்சொத்து தொடர்பான விடயங்களை கையாள முடியாது எனக்கருதி அகிலாண்ட நாயகியாகிய அன்னையை வேண்டி நிற்க அன்னை அவர்தம் கனவில் தோன்றி “சட்டத்துறையை கற்க தொடங்க நான் உதவுகின்றேன்” என்றார் (You Study I will help you) அதன் பால் ஆங்கில மொழியில் 1976ஆம் ஆண்டு கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் இணைந்து சட்டமாணிப் பட்டப்படிப்பினைப் பூர்த்தி செய்து சட்டத் தொழில் சார் தகைமைக் கற்கையை இலங்கை சட்டக் கல்லூரியில் பயின்று 1981இல் இலங்கை உச்ச நீதிமன்றில் சட்டத் தரணியாக சத்தியப்பிரமாணம் செய்து கொண்டார். அதன் பின் கொழும்பு பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீடத்தில் 1990 ஆண்டு தடவியல் விஞ்ஞான கற்கை டிப்ளோமா கற்கை நெறியை கற்று தேறினார். இந்த சட்டத்துறை சார் தகைமைகளை கொண்டு மக்கள் பணியை தனது வைத்தியத் துறையின் ஓய்வுக்கு பின்பு கொழும்பில் ஆரம்பித்தார்.

சட்டத்துறையில் கால் பதித்து பல சாதனைகளை படைத்த மூத்த தமிழ்ச் சட்டத்தரணியாக விளங்கிடும் இவரின் முக்கியமான வழக்காகிய மச்சவல்லவன் எதிர் பொறுப்பதிகாரி இராணுவ முகாம் பிளான்ரின் பொயின்று திருகோணமலை மற்றும் ஏனையவர்களும் 2005(1) SLR வழக்கு மூலம் இலங்கை அரசியலமைப்பின் அத்தியாயம் 3இன் கீழ் காட்டப்படும் அடிப்படை உரிமைகளில் இன்று வரை உறுதிப்படுத்தப்படாமல் உள்ள உரிமையாகிய உயிர் வாழ்வதற்கான உரிமை. (Right to life) என்பதனை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) இன் கீழ் உட்கிடையாக இலங்கையில் வாழ்வதற்கான உரிமை (Right to live) உள்ளது என்பதை பல நீதிமன்றங்களில் 10 வருடகாலப் போராட்டத்தில் பின் இறுதியாக 2005 ஆம் ஆண்டு இலங்கை உச்ச நீதிமன்றத்தில் (Supreme Court of Sri Lanka) நிரூபித்தார். இவ்வழக்கு இன்றும் பல சட்டத்துறை அறிஞர்களால் பின்பற்றப்படும் தீர்ப்புக்கான வழக்காக பல்வேறு வழக்குகளில் கோடிட்டு காட்டப்படுகின்றது. மேலும் இவ்வழக்கு தீர்ப்பு ஐக்கிய நாடுகளில் சபையின் ஜெனிவா மனித உரிமை ஆணைக் குழுவில் இலங்கையின் மனித உரிமை நிலைமை வெளிக்காட்டும் வழக்காக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதையும் இங்கு சுட்டிக்காட்ட வேண்டும்.

இப்பெருமை நயினை மண்ணின் மைந்தனும் மூத்த சட்டத் தரணியுமான தியாகர் திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்குச் சொந்தமானது. இவ் வெற்றிக்குப் பின்னால் அவரின் துணைவியார் அமரர் பாக்கியம் அவர்களின் ஒத்தாசையும், பெரும் உதவியும் இருந்தது என்றால் மிகையாகாது மேலும் இலங்கை உச்ச நீதிமன்றத்திலும், ஏனைய நீதிமன்றங்களிலும் தாம் பல தீர்க்கப்பட்ட மனித உரிமை, அடிப்படை உரிமை வழக்குகள் பலவற்றின் சொந்தக்காரனாகவும் இவர் விளங்குகின்றார். மேலும் இலங்கை சட்டத்தரணிகள் சங்கத்தில் மனித உரிமைகள் தொடர்பான சட்டத்தரணியாகவும், நிர்வாக உறுப்பினராகவும் இவர் விளங்கி பல அரிய சேவைகளை ஆற்றினார். அத்துடன் அமரர் குமார் பொன்னம்பலம் அவர்களின் தலைமையில் உருவாகிய தமிழ்ச் சட்டத் தரணிகள் சங்கத்தின் செயலாளராகவும் பணியாற்றி தமிழ் இளைஞர்கள் பலரின் விடுதலைக்கும் அவர்களின் மறுவாழ்வுக்கும் காரணமானவர்.

மூத்த சட்டத்தரணி தியாகர் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் தமது அளப்பெரிய பொக்கிசமாக கருதும் அவரின் தேடற்கரிய சொத்துக்களான வைத்தியம், சட்டத்துறை, மற்றும் பொதுவான நூல்களை தன்னை கற்பித்து வழிகாட்டிய நயினை அன்னை நாகபூசணியிடம் ஒப்படைத்துள்ளார். அதன் மூலம் துறைசார் கற்கைகள் மேற்கொள்ளும் மாணவர்கள் அம்பாளின் நூலகத்தில் அதனைப் பெற்று பயன்பெற வேண்டும் என்பதே அவரது பேரவாவாகும். இப்பொறுப்பினை அவரின் இளவல் அவரது தமக்கை வழிப்பேரனுமாகிய என்னிடம் ஒப்படைத்துள்ளார். இப்பொறுப்பினை எனது மூத்த சட்டத்தரணி அவர்களின் விருப்புக்கேற்ப நிறைவேற்றிக் கொடுப்பேன் என தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். அத்துடன் பல சட்டத்துறைசார் சாதனைகளின் சொந்தக் காரனிடம் நான் இளவலாக சட்டத்துறை சார் தொழில்முறை கல்வியை பயின்றதை பெரும் பேறாக கருதுகின்றேன். மேலும் சட்டத்துறை தொழில் முறை கல்வியை கற்க நான் அவரது இல்லதிற்கு செல்லும் பொழுது என்னை ஆதரித்து அரவணைத்த எனது அம்மம்மா அமரர் பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அவர்களின் ஆத்மா சாந்தி பெற எல்லாம்வல்ல நயினை புவனேஸ்வரித் தாயின் பாதாரவிந் தங்களை பணிந்து வேண்டுகின்றேன்.

சட்டத்தரணி தியாகர் திருநாவுக்கரசு அவர்களால் தீர்க்கப்பட்ட முக்கிய வழக்கு ஒன்றின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும் அதன் ஆங்கிலமொழி தீர்ப்புப்பிரதியும் இதனுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

குறுகிய காலத்தில் வழக்குகளை மொழிபெயர்த்து உதவிய சத்தியப்பிரமாண மொழிபெயர்ப்பாளர் திருவாளர் மகேஸ்வரன் மயூரன் அவர்களுக்கு இத்தருணத்தில் எனது மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

திரு. டி. ஜனார்த்தன்

(LLB OUSL, BBA (Hons), MA in PDS
சட்டத்தரணி, பிரசித்தநொத்தாரிசு
சத்தியப்பிரமாண ஆணையாளர்,
கம்பனிச் செயலாளர்
நயினாதீவு - 6

மச்சவல்லவன்

எதிர்

பொறுப்பதிகாரி இராணுவ முகாம்,
பிளான்ரின் பொயின்ற் மற்றும் ஏனையவர்கள்.

உயர் நீதிமன்றம்
நீதியரசர்கள் பண்டாரநாயக்கா,
உடலகம மற்றும் பெர்ணான்டோ
ஆகியோர்.

SCAPPEAL NO: 90/2003

HC APPLICATTON NO:- 244/90 AND 245/94

22nd September and 19th October 2004 and 16th March 2005

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை - இராணுவத்தினரால் கூட்டிச் செல்லப்பட்ட
தன் பின்னர் மனுதாரரினுடைய மகன்கள் காணாமல் போதல் -
வாழ்க்கைக்கான உரிமை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரைகள் 13(4) மற்றும்
126(2)- உயர் நீதிமன்றிற்கு முழுமையான விடயங்களை ஆலோசனைக்கு

அனுப்பிய மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றினுடைய கடமை - அரசியல
மைப்பின் 126 (3) ஆம் உறுப்புரை

இந்த மேன்முறையீட்டாளர் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றிடமிருந்து
இரண்டு ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைகளை பிளான்ரின் பொயின்ற்
இராணுவ முகாமினுடைய உத்தியோகத்தர்களால் சுற்றி வளைப்பு
நடவடிக்கையின் பின்னர் கூட்டிச்செல்லப்பட்டு அதன்பின்னர் காணாமல்
போயிருந்த தனது இரண்டு மகன்மார் தொடர்பாக நாடியிருந்தார். இந்த
விண்ணப்பங்கள் நீதவான் ஒருவருக்கு ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டு அவர்
அவற்றினை விசாரணைசெய்து மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றுக்கு ஆட்
கொணர்வுமனுவை கொண்டு வந்தவரின் இழப்புக்கான பொறுப்பினை
1ஆம் பிரதிவாதிக்கோ அல்லது ஏனைய யாராவது இராணுவ
உத்தியோகத்தருக்கோ தனிப்பட்டரீதியில் நிரூபிக்க முடியாமல்
இருக்கின்றமையால் எழுத்தாணையை பிறப்பிப்பதற்கு எதிராக பரிந்
துரை செய்தார். மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் நைசை விதியை (Rule
Nisi) பிறப்பித்ததுடன் விசாரணைக்கு பின்னர் குறிப்பாக மேன்முறை

யீட்டாளரின் ஆறு வருடங்களின் பின்னர், தான் கூட இராணுவத்தினரால் அழைத்து செல்லப்பட்டிருந்தார் என்ற திருப்தியற்ற சாட்சியத்தின் காரணமாக விண்ணப்பங்களை தள்ளுபடி செய்தது. ஆனால் மேன்முறையீட்டாளரின் கூற்று அவரால் திருகோணமலை பொலிஸ் நிலையத்தில் 19.12.1992 செய்யப்பட்ட முறைப்பாடு (P1) கொழும்பு பொதுமக்கள் அலுவலகத்தில் 21.09.1990 செய்யப்பட்ட முறைப்பாடு (P2) மற்றும் ஐனாதிபதிக்கு 06.07.1990 அன்று செய்த ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்கள் தொடர்பான முறைப்பாடுகளால் (P5) ஆதரிக்கப்பட்டது. அவர்கள் 06.07.1990 அன்று கைது செய்யப்பட்டனர். ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களுடன் கைது செய்யப்பட்ட ஜேசுதாசன் என்பவருடைய சாட்சியம் கூட இருந்தது.

அதன் அடிப்படையிலேயே மேன்முறையீட்டுக்கான அனுமதி வழங்கப்பட்ட கேள்விகளில் ஒன்றாக, மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது உறுப்புரை 13(4) (வாழ்க்கைக்கான உரிமை) என்பதன் கருத்தில் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் காணாமல் போனமை தொடர்பில் அடிப்படை உரிமைகளின் மீறலுக்கான முதல்தோற்ற அளவிலான சான்றுகள் இருந்ததாலும், பகிரங்க அலுவலர் ஒருவருடைய கைகளில், வன்முறையினால் பாதிக்கப்பட்ட இறந்த நபருடைய சட்டரீதியான பிரதிநிதிகளுக்கு மனுவிற்கான உரிமையை வழங்கிய உறுப்புரைகள் 11, 13(4), 17 மற்றும் 126(2) ஆகியவற்றிற்கு பரந்த கட்டுமானத்தை வழங்கிய உயர்நீதிமன்றின் அண்மைக்கால தீர்ப்புக்களுக்கு கீழேயும் முழு விடயத்தையும் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126 (3) க்கு கீழே உயர்நீதிமன்றிற்கு சமர்ப்பிக்க தவறிவிட்டதா என்பது இருந்தது.

கொள்ளப்பட்டவை (Held)

(1) அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13 (4) க்கு முரணாக அடிப்படை உரிமை மீறுதலுக்கான முதல்தோற்ற அளவிலான சான்றுகள் இருந்தன.

(2) மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் உறுப்புரை 126(3)க்கு கீழ் முழுமையான விடயத்தை உயர் நீதிமன்றிற்கு ஆலோசனைக்காக சமர்ப்பித்திருக்க வேண்டும்.

(3) அவ்வாறான உசாவுகைகளை ஆக்குவதற்கான பொறுப்பு மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றின் மீது இருந்ததுடன் இவ்வாறாக உறுப்புரை 126 (2)ல்

உள்ள காலத்தடை குறிப்பாக ஆட்கொணர்வு விண்ணப்பங்களில் கொண்டிருந்த நிவாரணங்கள் மேன்முறையீட்டாளரால் நாடப்பட்ட நிவாரணங்களாக இருந்தமையால் பிரயோகத்தை கொண்டிருக்கவில்லை.

(4) பிரதிவாதிகளின் அடையாளம் நிறுவப்பட்டிருக்காவிட்டாலும் கூட சுற்றிவளைப்பு மற்றும் தேடுதல் நடவடிக்கை பிளான்ரின் பொயின்றிராணுவ முகாமாலேயே நடாத்தப்பட்டது என்பதற்கு போதியளவு சான்றுகள் இருந்தன.

(5) ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்கள் இராணுவத்தினரால் அழைத்து செல்லப்பட்டிருந்தனர் என்பதை சான்றுகள் காண்பித்ததால் அரசு இராணுவ உத்தியோகத்தர்களின் செயல்களுக்கு பொறுப்பாக இருந்தது என்பதுடன் தனிப்பட்ட பிரதிவாதிகளுக்கெதிராக மாதிரி செலவுக்கு கட்டளையிடப்படாமல் அழைத்துச் செல்லப்பட்டமைக்கான தனிப்பட்ட பொறுப்புக்கூறல் இல்லாமல் இருந்தாலும் கூட மேன்முறையீட்டாளருக்கு இழப்பீடும் செலவும் வழங்குவதற்கு அரசு கட்டளையிடப்பட்டிருக்கலாம். உசாத்துணைக்கான வழக்குகள்

1. Shanthi Chandrasekeram v. D.B Wijetunga and Others (1992) Sri. LR 293
2. Sebastian M Hongray v. union of India (Air) 1984 SC 1026
3. Kotabadu Durage Sriyani Silva v. Chanaka Iddamalgoda (2003) 1 Sri.LR 14 (preliminary objection)
4. Kotabadu Durage Sriyani Silva v. Chanaka Iddamalgoda (2003) 2 Sri.LR 63 (merits)
5. Rani Fernando's Case SC FR 700/2002 S.C minutes of 26.07.2004
6. R v. Vixton Prison Governor Ex-Parte Hardial Singh (1984) 1 WLR 704

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பம்

Dr. தி. திருநாவுக்கரசு மனுதாரர் - மேன்முறையீட்டாளருக்காக

சயமால் A. கொல்லுரே 1 - 3 ம் பிரதிவாதிகளுக்காக

றியாஸ் ஹம்சா சட்டமா அதிபருக்கான அரசு சட்டத்தரணி

மார்ச் 31 2005

நீதியரசர் ஷிராணி A. பண்டாரநாயக்கா

இது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றின் 01.07.2003 திகதிய தீர்ப்புக்கு எதிரான மேன்முறையீடாக இருக்கின்றது. தீர்ப்பின் மூலமாக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் மேன்முறையீட்டு மனுதாரரால் பிரார்த்திக்கப்பட்டவாறாக ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையை வழங்குவதற்கு மறுத்தது. மேன்முறையீட்டு மனுதாரரின் (இதன் பின்னகத்து மேன்முறையீட்டாளர் என கருதப்படுபவர்) விண்ணப்பத்தின் பேரில் உயர் நீதிமன்றம் கீழே தரப்பட்டிருக்கின்ற இரண்டு வினாக்களின் பேரில் மேன்முறையீட்டுக்கான விசேட அனுமதியை வழங்கியது.

1. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் மேன்முறையீட்டுக்கான விசேட அனுமதி நாடப்பட்ட போது அது தொடர்பான கட்டளையை ஆக்கிய நேரத்தில் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் அடிப்படை உரிமைகள் ஆகக்குறைந்தது அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) இன் கீழ், 1ஆவது பிரதிவாதியினாலோ அல்லது வேறொரு அரச அலுவலராலோ மீறப்பட்டமைக்கும் அவர்களுடைய செயல்களுக்கு அரசே பொறுப்புக்கூறவேண்டியமைக்கும் முதற்தோற்ற அளவிலான சான்றுகள் காணப்பட்டன. அவ்வாறான சூழ்நிலைகளில் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(3) இன் கீழ் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது விடயம் முழுவதையும் இந்த நீதிமன்றினுடைய தீர்மானத்துக்காக அனுப்பியிருக்க வேண்டும் என வாதிடக் கூடியதாக உள்ளது.

2. 1 வது பிரதிவாதியும் அல்லது அரசும் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் கைதுக்கும் அதன் பின்னராக ஊகிக்கப்படும் அவர்களுடைய மரணத்திற்கும் பொறுப்புக்கூற வேண்டியவர்களாக உள்ளனரா?

ஆயினும் இந்த மேன்முறையீட்டின் சுருக்கம் பின்வருமாறு இருக்கின்றது.

இந்த மேன்முறையீட்டாளர் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் தந்தையாக திருகோணமலை பிளான்ரின் பொயின்று இராணுவத்தினரால் நடாத்தப்பட்ட சுற்றிவளைப்பு மற்றும் தேடுதல் நடவடிக்கையின்போது கைது செய்யப்பட்ட மச்சவல்லவன் ஆறுமுகம், மச்சவல்லவன் மகேந்திரராஜா

ஆகிய பெயர்களுடைய அவருடைய இரண்டு பிள்ளைகள் தொடர்பாக இரண்டு ஆட்கொணர்வு விண்ணப்பங்களை (HCA 244/94 மற்றும் HCA 245/94) தாக்கல் செய்தார். கைது இடம்பெற்ற 6.7.1990 திகதி அன்று அவர்களுடைய வயதுகள் முறையே 22 வருடங்கள் மற்றும் 24 வருடங்களாக இருந்தன.

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் 11.09.1995 திகதியன்று அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 141 இன் 1ஆவது ஏற்பாடுகளின் பிரகாரம் குறித்த கைது மற்றும் சிறைப்படுத்துதல் அல்லது தடுத்துவைத்தல் தொடர்பான குற்றப்புகாரை விசாரணை செய்து, அவை தொடர்பான அறிக்கையை அனுப்பிவைக்குமாறு கொழும்பு பிரதான நீதவானுக்கு இந்த இரண்டு விண்ணப்பங்க ளையும் சமர்ப்பித்தது. கற்றறிந்த பிரதான நீதவான் விசாரணை ஒன்றை நடாத்தி அவரால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட விடயங்களை 14.03.1997 அன்று மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றிற்கு சமர்ப்பித்தார். அவருடைய அறிக்கையில் கற்றறிந்த பிரதான நீதவான் 1ஆவது பிரதிவாதி எதிர்மனுதாரர் (இதன் பின்னகத்து 1ஆவது பிரதிவாதி என கருதப்படுபவர்) குறித்த ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்கள் கட்டுக்காவலுக்கு எடுக்கப்பட்டனர் என குற்றப்புகார் செய்யப்படுகின்ற சுற்றிவளைப்பு நடவடிக்கையின் போது பங்குகொண்டாரா அல்லது எந்த வழியிலாவது குறித்த ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் குற்றப்புகாருக்குரிய கைது அல்லது தடுத்துவைத்தலுக்கு பொறுப்பாக இருந்தாரா என இரண்டில் ஏதாவது ஒன்றை நிறுவுவதற்கு சான்றுகள் இருந்திருக்கவில்லையென முடிவுக்கு வந்திருந்தார். எவ்வாறு இருந்தபோதிலும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது கைது செய்யப்பட்டமைக்கு பின்னர் ஆட்கொணர்வுக் குரியவர்கள் பிளான்ற் பொயின்ற் இராணுவ முகாமிலேயே தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர் என்பதில் திருப்தியடைந்து 19.07.2000 திகதியன்று 1வது பிரதிவாதி மீது குறித்த ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் உடல்களை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றின் முன்பாக 17.05.2001 அன்று கொண்டு வருமாறு நெறிப்படுத்தி நைசி விதி ஒன்றை பிறப்பித்தது.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட நிலமைக்கு பதிலளித்து 1வது பிரதிவாதி அவரால் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களுடைய கைது மற்றும் தடுத்து வைத்தலை

மறுத்து 15.05.2001 திகதிய சத்தியக்கூற்றொன்றை அணைத்தார். அவர் மேலும் தன்னுடைய எதிர்வாதத்தை தெளிவுபடுத்தி 04.10.2001 திகதி அன்று இன்னொரு சத்தியக்கூற்றை அணைத்தார். மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் 01.07.2003 அன்று மேன்முறையீட்டாளர் தன்னுடைய எண்பிக்கும் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதில் வெற்றி காணவில்லை எனக்கொண்டு பிரதிவாதி மீது பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்த நைசி விதியை விடுவித்தும் மேன்முறையீட்டாளரால் அணைக்கப்பட்ட விண்ணப்பத்தை தள்ளுபடி செய்தும் தன்னுடைய தீர்ப்பை வழங்கியது. இந்த மேன்முறையீட்டில் நிகழ்வார்ந்த நிலைப்பாட்டை தீர்மானிப்பதைக் கருத்திற்கொண்டு மேன்முறையீட்டுக்கான விசேட அனுமதி வழங்கப் பட்ட இரண்டு வினாக்களையும் பரீட்சிப்பதற்காக தற்போது எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

1) மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126 (3) இன் கீழ் விடயம் முழுவதையும் உயர்நீதிமன்றினுடைய தீர்மானத்துக்காக சமர்ப்பித்திருக்க வேண்டும்.

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126ஆனது அடிப்படை உரிமைகள் நியாயாதிக்கத்துடனும், இதனுடைய பிரயோகத்துடனும் தொடர்புபடுவதுடன் உறுப்புரை 126(3) விசேடமாக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றங்களினால் பெறப்படுகின்ற விண்ணப்பங்கள் தொடர்பாக குறிப்பிடுவதுடன் பின்வருமாறு வாசிக்கப்படுகிறது.

“ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை, உறுதிகேள் எழுத்தாணை, தடையீட்டு எழுத்தாணை, ஆணையீட்டு எழுத்தாணை, மேற்செல் என்னும் எழுத்தாணை அல்லது யாதுருமை எழுத்தாணை என்ற இயல்பினவான கட்டளைகளுக்கான விண்ணப்பமொன்றை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஒன்றில் விசாரணை செய்கின்றபோது, அத்தகைய விண்ணப்பத்துக்கான கட்சிக்காரர் ஒருவரால் III ஆம் IV ஆம் அத்தியாயத்தில் ஏற்பாடுகள் மீறப்பட்டுள்ளன அல்லது உடனடியாக மீறப்படவுள்ளன என்பதற்கு முதற் தோற்ற அளவிலான சான்று உள்ளது என்று அத்தகைய நீதிமன்றத்துக்கு தோன்றுகின்றவிடத்து, அத்தகைய நீதிமன்றம், உயர்நீதிமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படுவதற்கான அத்தகைய விடயத்தை உடனடியாக ஆற்றுப்படுத்துதல் வேண்டும்.”

மேன்முறையீட்டாளர் இந்த விண்ணப்பத்தை ஆட்கொணர்வு என்ற தன்மையில் விண்ணப்பத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆட்கொணர்வுக் குரியவர்களை நீதிமன்றின் முன்பாக முற்படுத்துமாறு குற்றப்புகார் சுமத்தப்பட்டுள்ள கைது மற்றும் தடுத்துவைத்தலுக்கு பொறுப்பாகவிருந்த பிரதிவாதியை நெறிப்படுத்துமாறு பணிப்பாணை ஒன்றை நாடி மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றிற்கு தன்னுடைய விண்ணப்பத்தை சமர்ப்பித்தது ஒரு பொதுவான அடிப்படையாகும்.

இருந்தபோதிலும் 1ஆம் மற்றும் 4ஆம் பிரதிவாதிகள் மனுதாரரால் செய்யப்பட்ட விண்ணப்பத்தை உயர்நீதிமன்றிற்கு சமர்ப்பிப்பதற்கு மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றினுக்கு எந்த விதமான அடிப்படையும் இருந்திருக்கவில்லையென நோக்கினை கொண்டிருந்தனர்.

மனுவோ அல்லது ஆதரவாக அணைக்கப்பட்ட சத்தியக்கூற்றுக்களோ எந்தவிதமான உறுதிப்படுத்தல்களையோ அல்லது முக்கியமான விடயங்களையோ மனுவில் குறிப்பிடப்பட்ட எதாவதொரு பிரதிவாதிக் கெதிராக கொண்டிருக்கவில்லையென்பது அவர்களுடைய நிலைப்பாடாகவிருந்தது. மனுவின் பிராத்தனையின் (a) பந்தியில் ஆட்கொணர்வு எழுதத்தானையொன்றுடன் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களை மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றின் முன்னால் முற்படுத்துவதற்கு பொறுப்பான பிரதிவாதிகளுக்கு நெறிப்படுத்தலொன்றை வழங்குமாறும் பிரார்த்திக்கப்பட்டதாக மேலும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இந்த நிலைப்பாட்டுக்கு ஆதரவாக 1ஆம் மற்றும் 4ஆம் பிரதிவாதிகளுக்காக முன்னிலையான கற்றறிந்த சட்டத்தரணி அவர்கள் சாந்தி சந்திரசேகரம் எதிர் D.F. விஜேதுங்க மற்றும் ஏனையவர்கள் (1) என்ற வழக்கின் தீர்ப்பில் தங்கியிருந்ததுடன் இந்த உடனடியான விண்ணப்பத்தை மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றினுக்கு சமர்ப்பிப்பதற்கு மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கான குறித்த விண்ணப்பத்தில் தரப்பினராக உள்ளவரால் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மீறல் செய்யப்பட்டதாக முதத்தோற்ற அளவிலான எந்த சான்றுகளும் இருக்கவில்லை எனவும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

1வது 4வது பிரதிவாதிகளுக்கான கற்றறிந்த சட்டத்தரணி, மனுதாரர் தனது மூல ஆட்கொணர்வு விண்ணப்பத்தில் ஏதாவது அடிப்படை உரிமைகள் மீறல் தொடர்பான வினாவினை எழுப்பியிருக்கவில்லையெனவும் அவ்வாறு மேன்முறையீட்டுக்கான விசேட அனுமதி விண்ணப்பத்தில் கூட செய்திருக்கவில்லையெனவும் மேலும் சமர்ப்பித்தார். மேலும் உறுப்புரைகள் 11, 13(1), 13(2) அல்லது 13(4) என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட குற்றப்புகார்கள் மனுதாரரால் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் எடுக்கப்படவில்லை என சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

1வது மற்றும் 4 வது பிரதிவாதிகளுக்கான கற்றறிந்த சட்டத்தரணி மேன் முறையீட்டாளர் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126 (2) ன் பிரகாரம் குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் விண்ணப்பங்களை ஆக்கியிருக்கவில்லை என்ற நிலைப்பாட்டையும் எடுத்தார்.

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(3) முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றிடமிருந்து எழுத்தாணையை பெற்றுக் கொள்ளும் தன்மையான அனைத்து விண்ணப்பங்களும் உயர்நீதிமன்றிற்கு ஆலோசனைக்கு அனுப்பிவைக்கப்படவேண்டுமென கூற வில்லை. அவ்வாறு முற்படுத்துவது ஏதாவது அடிப்படை உரிமைகளின் மீறல்கள் அல்லது உடனடியான மீறல்களுக்கான விளைவுகளுக்கு ஏதாவது சான்றுகள் இருந்தால் மாத்திரமே அவசியமானது. அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(3) இதனுடைய நிலைப்பாட்டில் மிகவும் தெளிவாக இருப்பதுடன் குறித்த உறுப்புரை ஆட்கொணர்வு, உறுதிகேள், தடையீட்டு, மேற்செல்லல், ஆணையீட்டு அல்லது யாதுரிமை போன்ற தன்மையுடைய எழுத்தாணைகள் கட்டளைக்கான விண்ணப்பத்துடன் விசாரணைக்கு எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றவேளையில் அங்கு அடிப்படை உரிமைகளின் மீறல் அல்லது உடனடியான மீறல் இருக்கின்றமைக்கான முதற்தோற்ற சான்றுகள் இருக்கின்றதாக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றிற்கு தோன்றினால் அவ்வாறான விடயம் உயர்நீதிமன்றிற்கு தீர்மானத்திற்காக உடனடியாக ஆற்றுப்படுத்தப்படவேண்டுமென தெளிவாக கூறுகின்றது. சாந்தி சந்திரசேகரத்தின் வழக்கில் மூன்று மனுதாரர்களால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட ஆட்கொணர்வு விண்ணப்பம் மீதான விசாரணையின்போது

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரைகள் 11, 13(1) மற்றும் 13(2) ஆகியவற்றினுடைய மீறல்களுக்கான முதல்தோற்ற அளவிலான சான்றுகள் இருப்பதாக கருதி உயர் நீதிமன்றிற்கு அதனை ஆற்றுப்படுத்தி அனுப்பி வைத்தது. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட மீறல்களை கருத்தில் கொள்கையில் அந்த வழக்கில் இந்த நீதிமன்றம் குற்றப் புகாரளிக்கப்பட்ட உறுப்புரை 11 உடைய மீறல் உறுப்புரை 126(3) இன் கீழான ஆலோசனையுடைய அடிப்படையாக இருந்து வரவில்லை எனவும் முதலாவதாக ஏனென்றால் அங்கு ஒரு வலியுறுத்தல் மாத்திரமே இருந்ததென்றும் அவ்வாறான மீறல் ஒன்றுக்கான முதல்தோற்ற அளவிலான சான்றுகள் இருக்கவில்லையெனவும் அத்துடன் இரண்டாவதாக அங்கு உறுதிப்படுத்தல்களோ அல்லது ஆட்கொணர்வு விண்ணப்பத்தினுடைய தரப்பினரால் மீறல்கள் இருந்தமைக்கான சான்றுகள் இருக்கவில்லை எனவும் கொண்டது. உறுப்புரைகள் 13(1) மற்றும் 13(2)இனுடைய விபரங்கள் தொடர்பாக உயர்நீதிமன்றம் தடுத்துவைக்கப்பட்டவர் உறுப்புரை 13(2) இனை மீறல் செய்து கைதுசெய்யப்பட்டும் உறுப்புரை 13(2)இனை மீறும் வகையில் தடுத்துவைக்கப்பட்டிருந்தார் எனவும் கருதியது.

இதன்படி இந்த ஏற்பாட்டிலுள்ள குறிப்பிடக்கூடிய அம்சம் என்னவெனில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றில் முன்னாலுள்ள விடயத்தில் மீறல் ஒன்றுக்கான அல்லது உடனடியாக நிகழவிருக்கின்ற மீறல் ஒன்றுக்கான முதல்தோற்ற அளவிலான சான்றுகள் இருக்க வேண்டும். அத்துடன் அந்த மீறல் ஆட்கொணர்வு விண்ணப்பத்துக்கான தரப்பொன்றால் இருக்கின்றது என ஒரு உறுதியுரையோ அல்லது சான்றுகளோ இருப்பதும் அவசியமானது. அவ்வாறான ஒரு மீறலினை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினுடைய கவனத்துக்கு கொண்டு வருவது அவசியமா என்று இந்த இடத்தில் ஒரு வினா எழுகின்றது. உறுப்புரை 126(3) மனுதாரர் தன்னுடைய விண்ணப்பத்துடன் நீதிமன்றை அணுகவேண்டும் என்ற பொறுப்பை சுமத்துகின்ற அவ்வாறான தேவைப்பாடொன்றை குறிப்பிடவில்லை. பதிலாக உறுப்புரை எவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றதெனில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்துக்கு அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பாக முதல்தோற்ற மீறல் அல்லது உடனடியாக நிகழவிருக்கின்ற மீறல் உள்ளதாக தோன்றினால், பின்னர் உடனடியாக அவ்வாறான விடயத்தை

உயர்நீதிமன்றத்தின் தீர்மானத் திற்காக அனுப்பிவைக்க வேண்டும். ஆகவே இந்தப்பொறுப்பு மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்துக்கு சமத்தப்பட்டுள்ளதுடன் எழுத்தாணை விண்ணப்பமொன்றை விசாரணைக்கு எடுக்கின்ற வேளையில் மனுதாரரால் செய்யப்பட்ட முறைப்பாடு தொடர்பாக ஏதாவது அடிப்படை உரிமை மீறல் உள்ளதா என தீர்மானிக்க வேண்டியது நீதிமன்றத்தினுடைய கடமையாக உள்ளது.

இங்கே உள்ள இன்னொரு விடயத்தையும் நான் சுருக்கமாக குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கற்றறிந்த அரசசட்டவாதி தன்னுடைய எழுத்துமூல சமர்ப்பணத்தில் “ஒவ்வொரு ஆட்கொணர்வு விண்ணப்பமும் மாற்ற மில்லாமல் ஆட்கொணர்வுக்குரியவரின் கைது மற்றும் காணாமல் போனமையை குறிப்பிட்டால் அது அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(3) இன் பிரகாரம் உயர் நீதிமன்றிற்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமானால் இது இந்த ஏற்பாடுகளை துஸ்பிரயோகத்துக்கும் நீதியை கேள்விக்குரியதாக்குவதற்கும் வழிவகுக்கும்” என தெரிவித்தார்.

அரசியலமைப்பின் 126(3) உறுப்புரையின் பிரகாரம் ஒவ்வொரு ஆட்கொணர்வு விண்ணப்பமும் உயர் நீதிமன்றத்துக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றில்லை என்பதை மனத்தில் இருத்திக்கொள்ள வேண்டும். எழுத்தாணை விண்ணப்பத்தை உயர்நீதிமன்றத்துக்கு ஆற்றுப்படுத்தி வைப்பதற்கு அவ்வாறான விண்ணப்பமொன்றின் தரப்பொன்றால் அத்தியாயம் III அல்லது அத்தியாயம் IV இன் ஏற்பாடுகளினுடைய மீறல் அல்லது உடனடி மீறல் தொடர்பான முதல்தோற்ற சான்றுகள் இருப்பதாக அவ்வாறு நீதிமன்றத்துக்கு தோன்றுகின்றபோது மாத்திரம் உறுப்புரை 126(3) இன் பிரகாரம் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்துக்கு ஏற்பாடு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே அவ்வாறான விபரங்கள் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126 (3) இன் பிரகாரம் இறுக்கமாக உள்ளதால் அனைத்து ஆட்கொணர்வு விண்ணப்பங்களும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றினால் உயர்நீதிமன்றத்துக்கு மாற்றமில்லாமல் அனுப்பிவைக்கப்பட்டிருக்கும் எனக் கூறுவது சரியானதாக இருக்காது.

இந்த உடனடி விண்ணப்பத்தில் மேன்முறையீட்டாளரால் ஆட்கொணர்வுக்குரியவரின் கைது, தடுத்துவைத்தல், அதன் பின்னரான காணாமல்

போதல் சம்பந்தமான முறைப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. மேன்முறையீட்டாளர் ஆட்கொணர்வுக்குரியவரின் தந்தையாக பொதுமக்கள் தகவல் அலுவலகத்துக்கு காணாமல் போன நபர்கள் தொடர்பாக தகவல்களை வழங்கி 21.09.1990 திகதியன்று முறைப்பாடொன்றை செய்துள்ளார் (P2). அதில் மேன்முறையீட்டாளர் 06.07.1990 திகதியன்று லிங்கநகரில் வைத்து இராணுவ உத்தியோகத்தர்கள் மேன்முறையீட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்ற தன்னுடைய மகன்களில் இருவரையும், தன்னுடனும், வேறு பலருடன் கட்டுக்காவலுக்கு எடுத்துக்கொண்டதுடன் பின்னர் திருகோணமலையில் உள்ள பிளான்ரின் பொயின்ற இராணுவ முகாமுக்கு கூட்டிச் சென்றதாக குறிப்பிட்டுள்ளார். மேன்முறையீட்டாளரின்படி பின்னேரம் 5.00 மணியளவில் வேறு இருவருடன் அவர் விடுவிக்கப்பட்டார். மேன்முறையீட்டாளர் தகவல்தாளில் எந்தக்கட்டத்திலும் தன்னுடைய மகன்மார் விடுவிக்கப்படவில்லையெனவும் பிளான்ரின் பொயின்ற இராணுவமுகாமில் விசாரித்தபோது தன்னுடைய மகன்மார் குறித்த இராணுவமுகாமில் இல்லையென தெரிவிக்கப்பட்டதாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேன்முறையீட்டாளர் 21.09.1990 திகதியன்று அதிமேதகு ஐனாதிபதி அவர்களுக்கு கடிதம் ஒன்றை அனுப்பியிருந்ததுடன், தன்னுடைய மகன்மார் காணாமல் போயிருந்தமை தொடர்பாகவும் ஐனாதிபதிக்கு தெரியப்படுத்தியிருந்தார். இந்த தொடர்பாடலில் (P5) மேன் முறையீட்டாளர் எவ்வாறு அவர்கள் 06.07.1990 திகதியன்று கைது செய்யப்பட்டார்களென விபரித்திருந்தார்.

அவர் கூறுவதன்படி மேன்முறையீட்டாளரும் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களும் 06.07.1990 திகதியன்று வீட்டில் இருந்தவேளை மு.ப 6.00 மணியளவில் சுற்றிவளைப்பு மற்றும் தேடுதல் நடவடிக்கையொன்று நடாத்தப்பட்டது. அதற்குப்பின்னர் அவர்கள் பாலையூற்று கல்லூரிக்கு கூட்டிச்செல்லப்பட்டு படைத்தளபதியின் வருகைவரையும் வைத்திருக்கப்பட்டனர். மேன்முறையீட்டாளர் அந்தப் பிரதேசத்தின் கிராம சேவையாளர் அவ்வாறு கைது செய்யப்பட்ட நபர்களுடைய விபரங்களை எடுத்திருந்ததுடன் அந்த ஆவணத்தின் பிரதியொன்று படைத்தளபதிக்கு வழங்கப்பட்டது என கூறியிருந்தார். அதன் பின்னர் இராணுவ உத்தியோகத்தர்கள் அவர்கள் அனைவரையும் பிளான்ரின் பொயின்ற

இராணுவ முகாமுக்கு கூட்டிச் சென்றனர். மேன்முறையீட்டாளரும் வேறு இருவரும் அன்றைய தினம் பி.ப 5.00 மணியளவில் விடுவிக்கப்பட்டனர். ஆனால் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்கள் விடுவிக்கப்படவில்லை. மேன் முறையீட்டாளர் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட விடயங்களை 09.12.1992 திகதி அன்று திருகோணமலை பொலிஸ் நிலையத்தில் மேற்கொண்ட வாக்குமூலமொன்றில் (P1) திரும்பவும் கூறியிருந்தார்.

மேன்முறையீட்டாளர் தனது மேன்முறையீட்டில் திருகோணமலை பிளான்ரின் பொயின்ரில் அமைந்திருந்த இராணுவ முகாமின் பொறுப்பதி காரியை 1ஆவது பிரதிவாதியாக குறிப்பிட்டிருந்தார். 1ஆவது பிரதிவாதி மீது ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் உடல்களை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றின் முன்னால் 17.05.2001 திகதியன்று கொண்டு வருமாறு அவரைத் தேவைப்படுத்தி பின்முற்றாகும் விதி (Rule Nisi) பிறப்பிக்கப் பட்ட நேரம் அவர் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றின் முன்னால் 15.05.2001 திகதியன்று சத்தியக்கூற்றொன்றை அணைத்திருந்தார். அதில் பின் முற்றாகும் விதியால் கோரப்பட்ட விண்ணப்பத்திற்குரிய முக்கியமான காலப்பகுதியில் தான் பிளான்ரின் பொயின்ர் இராணுவ முகாமின் கட்டளை அதிகாரியாக இருக்கவில்லையெனவும், ஆனால் குறித்த காலப் பகுதியில் குறித்த இராணுவ முகாமின் இராணுவ பொலிஸ் பிரிவுக்கு பொறுப்பதிகாரியாக இருந்ததாகவும் உறுதிப்படுத்தியிருந்தார். 04.10.2001 திகதியன்று அணைக்கப்பட்ட மேலதிக சத்தியக் கூற்றொன்றில் மேஜர் சன்ன எத்திப்பொல இந்த முறைப்பாட்டுக்கு முக்கியமான காலப்பகுதியில் அவர் ஒரு லெப்ரினற் ஆக பிளான்ரின் பொயின்ர் இராணுவமுகாமுக்கு இணைக்கப்பட்டிருந்ததாகவும் காலம்சென்ற பிரிகேடியர் C.L விஜயரத்ன கட்டளைத்தளபதியாக செயற்பட்டதாகவும் உறுதிப்படுத்தியிருந்தார். அவர் மேலும் இலங்கை இராணுவத்தின் 22ஆவது படைப்பிரிவின் தலைமையகமாக பிளான்ரின் பொயின்ர் இராணுவமுகாம் இருந்ததாகவும், பிளான்ரின் பொயின்ர் இராணுவ முகாமில் நடவடிக்கை உத்தியோகத்தர்கள் மற்றும் வழங்குனர்/நிர்வாக உத்தியோகத்தர்கள் என பெயரிடப்பட்ட இரண்டு பிரதான பிரிவுகள் இருந்ததாகவும் பின்னைய பிரிவின் மேற்பார்வையின் கீழேயே இராணுவ பொலிஸ் நிலையங்கள் வந்ததாகவும் உறுதிப்படுத்தியிருந்தார். அவர்

மேலும் ஒரு இராணுவப்பொலிஸ் உத்தியோகத்தராக எவ்வாறு இருந்தபோதும் எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் பொதுமக்களை கைது செய்வதற்கு தனக்கு அதிகாரம் இருந்திருக்கவில்லையெனவும் அத்துடன் அவ்வாறாக இந்த மேன்முறையீட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்ற ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களை தான் கைது செய்திருக்கவில்லை எனவும் உறுதிப்படுத்தியிருந்தார்.

சான்றுகளின் மீது ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்கள் 06.07.1990 திகதியன்று அல்லது அண்மித்தோ சுற்றிவளைப்பு மற்றும் தேடுதல் நடவடிக்கை ஒன்றில் வைத்து கைதுசெய்யப்பட்டு தடுத்து வைக்கப்பட்டார்கள் என்பது தெளிவாகின்றது. மேன்முறையீட்டாளரின்படி இது பிளான்ரின் பொயின்ற இராணுவத்தினரால் நடாத்தப்பட்டுள்ளது. 1ஆவது பிரதிவாதி அவ்வாறான ஒன்று தொடர்பான ஈடுபடுதலையோ அல்லது ஏதாவது அறிவினையோ கொண்டிருக்கவில்லை என மறுப்பதுடன் திருகோண மலையில் அமைந்திருக்கின்ற பிளான்ரின் பொயின்ற இராணுவ முகாமுக்கு தான் இணைக்கப்பட்டிருந்தார் என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறார். அவர் மேலும் குறித்த இராணுவ முகாமானது இலங்கை இராணுவத்தின் 22ஆவது படைப் பிரிவின் தலைமையகத்தையும் செயற்பாட்டு மற்றும் வழங்குனர்/நிர்வாகப் பிரிவுகளையும் கொண்டிருந்ததாகவும் சமர்ப்பித்துள்ளார். ஆகவே நீதிமன்றின் முன்னால் வைக்கப்பட்டுள்ள சான்றுகளின் பகுப்பாய்வுகளின் மீது 1ஆவது பிரதிவாதி ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் கைது மற்றும் தடுத்துவைத்தலுக்கும் பொறுப்பாக இல்லாமலும் அத்துடன்/அல்லது கைது மற்றும் தடுத்து வைத்தல் தொடர்பாக எவ்வாறு இருந்தபோதிலும் அவருக்கு அது தொடர்பான அறிவு இல்லாமல் இருந்தபோதும் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்கள் குறித்த முகாமின் ஒன்று அல்லது இரண்டு வேறு பிரிவுகளின் உத்தியோகத்தர்களால் கைது செய்யப்பட்டு தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பதற்கு எல்லா விதமான எழுமானங்களிலும் சாத்தியக்கூறு உள்ளது. இந்த நிகழ்வு திருகோணமலை பொலிசாருக்கு செய்யப்பட்ட முறைப்பாட்டில் (P1) வழங்கப்பட்டிருக்கும் தகவல், குடிமக்கள் தகவல் அலுவலகத்துக்கு (P2) கொழும்பில் செய்யப்பட்ட முறைப்பாடு மற்றும் 1990 செப்ரெம்பரில்

அதிமேதகு ஐனாதிபதிக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதம் ஆகியவற்றால் தெளிவாக ஆதரிக்கப்பட்டுள்ளது. பொதுமக்கள் இராணுவ அதிகாரிகளின் அறிவு / அனுமதி இல்லாமல் விசேடமாக குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் விரோதங்கள் உயர்ந்த அளவில் இருந்தபோது பிளான்ரின் பொயின்று இராணுவமுகாமுக்குள் தங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பார்கள் என்பது மனதில் எண்ணமுடியாததாக உள்ளது. ஆகவே ஆட்கொணர்வுக் குரியவர்கள் இராணுவ உத்தியோகத்தர்களின் அறிவுடனும் உடன்பாட்டுடனும் இராணுவ முகாமுக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள் என நிறைவு செய்வது நியாயமானதாக இருக்கிறது. இவ்வாறாக இராணுவ அதிகாரங்கள் மேன்முறையீட்டாளரின் இரண்டு மகன்மாருடைய இருப்பிடம் தொடர்பாக பதில் கூறுவதற்கு பொறுப்புடையவர்களாக இருக்கின்றனர். இவ்வாறான சூழ்நிலையில் மேன்முறையீட்டாளர் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையை வழங்குமாறு நீதிமன்றை நாடுவதற்கு உரிமையை கொண்டிருக்கவில்லையென கூறுவது சரியாக இருக்குமா? ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை என்பது நிவாரணத்தன்மையுடைய எழுத்தாணை என்பதுடன் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தை பிழையான முறையில் கவரும் அனைத்து வழக்குகளிலும் ஒரு நிவாரணமாக கிடைக்க கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையின் அடிப்படையாக சட்டவிரோதமாக தடுத்துவைத்தல் அல்லது சிறைவைத்தல் உள்ளதுடன் அவை சட்டரீதியான நியாயப்படுத்தல்களுக்கு தகுதியற்றவை என்பதுடன் மேன்முறையீட்டாளரின் முறைப்பாடு ஆட்கொணர்வுக் குரியவர்களின் சுதந்திரத்துடன் தொடர்புபட்டுள்ளது.

இந்த உடனடி விண்ணப்பத்தில், மனுதாரரால் கைது, தடுத்துவைத்தல் அத்துடன் அதனை தொடர்ந்து ஆட்கொணர்வுக் குரியவர்களின் காணாமல் போனமை தொடர்பாக முறைப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. உறுப்புரைகள் 13(1) மற்றும் 13(2) சட்டத்தால் தாபிக்கப்பட்ட நடவடிக்கை முறைக்கு இணங்க நபரொருவரை கைதுசெய்தல் மற்றும் தடுத்து வைத்தலை குறிப்பிடுகின்ற அதேவேளை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) சட்டத்தால் தாபிக்கப்பட்ட நடவடிக்கை முறைகளுக்கு ஏற்றவாறு தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றமொன்றினால் ஆக்கப்படும் கட்டளையின் மூலமாகவன்றி ஆள் எவரும் மரணதண்டனையாலோ அல்லது மறியற்

தண்டனையினாலோ தண்டிக்கப்படாதலாகாது என குறிப்பிடுகிறது. மேலே குறிப்பிட்ட உறுப்புரைகள் அத்தியாயம் IIIஇல் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளதுடன் அது அடிப்படை உரிமைகளுடன் தொடர்புடையதாகவும் அத்துடன் எழுந்தமானதான கைது, தடுத்துவைத்தல், தண்டனை ஆகியவற்றிலிருந்தும் சுதந்திரம் மற்றும் கொடுமான தண்டனை சட்டவாக்கத்தை தடை செய்தல் போன்றவற்றை பேசுகின்ற வழிவகைக்குள் உள்ளடக்கப்படுகிறது.

ஆகவே மேன்முறையீட்டாளர் அரசியலமைப்பின் அத்தியாயம் III க்குள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள ஏற்பாடுகளின் மீறல்களையே முறையிட்டுக் கொண்டிருந்தார் என்பது தெளிவாக உள்ளது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக சுற்றிவளைப்பு மற்றும் தேடுதல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட பிளான்ரின் பொயின்று இராணுவ முகாமில் இணைக்கப்பட்டிருந்த உத்தியோகத்தர்களுக்கு எதிராகவே இந்த முறைப்பாடு என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே குற்றப்புகார்கள் அரசுக்கெதிராக ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் சுதந்திரத்துடன் தொடர்புடையதாக மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

மேன்முறையீட்டாளரின்படி, ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களும் ஏனையவர்களும் அவருடன் சேர்த்து பிளான்ரின் பொயின்று இராணுவ முகாமுக்கு கூட்டிச்செல்லப்பட்டனர். மேன்முறையீட்டாளரும் ஏனைய சிலரும் பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் அதன்பின்னர் அவர் தனது மகன்மார் தொடர்பாக எதனையும் கேள்விப்பட்டிருக்கவில்லை. உண்மையில் இந்த நிலைப்பாட்டை அதாவது தனது மகன்மாருடைய கைது, தடுத்தவைத்தல் மற்றும் காணாமல் போனமை தொடர்பாக அவர் தன்னுடைய அனைத்து தொடர்பாடல்களிலும் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆகவே அண்ணளவாக குற்றப்புகார் தெரிவிக்கப்பட்ட சம்பவம் நடந்து ஆறுவருடங்களின் பின்னர் மேன்முறையீட்டாளர் விசாரணையின்போது சாட்சியமளிக்கின்றபோது முதற்தடவையாக தான் கூட கட்டுக்காவலுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டதாக சாட்சியம் அளித்துள்ளார் என்று மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டுள்ளமை நிகழ்வார்ந்த ரீதியில் சரியானதல்ல.

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றினால் ஆக்கப்பட்ட ஆலோசனையின் பேரில் விசாரணை நடத்திய கொழும்பு பிரதான நீதிவான் 19.11.1996 திகதிய தனது அறிக்கையில் (P7), மேன்முறையீட்டாளர், ஆட்கொணர்வுக்குரிய நபர்கள் பிளான்ரின் பொயின்ற இராணுவ முகாமால் கைது செய்யப்பட்டிருந்தனர் என சமரப்பித்தார் என தெளிவாக குறிப்பிடப்பட்டிருந்தார். ரைற்றஸ் ஜேசுதாசன் என்ற பெயருடைய சாட்சி, தான் கூட பிளான்ரின் பொயின்ற இராணுவ முகாமுக்கு கூட்டிச் செல்லப்பட்டதாக கூறியிருந்ததுடன் குறித்த நடவடிக்கை கேணல் தென்னக்கோன் என்பவரால் நடாத்தப்பட்டதாகவும் தாங்கள் கைதுசெய்யப்பட்டவேளையில் அஜித் குமார் என்பவர் தங்களை விசாரணை செய்ததாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். 1ஆவது பிரதிவாதி இருந்தபோதிலும் எந்தவொரு ஈடுபாட்டையும் மறுத்துள்ளார். 1ஆவது பிரதிவாதியின் சாட்சியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கற்றறிந்த பிரதான நீதிவான் 1ஆவது தொடக்கம் 3ஆவது பிரதிவாதிகள் ஆட்கொணர்வுக்குரியவரின் காணாமல் போதலுக்கு பொறுப்பாளிகள் அல்லர் என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்திருந்தார்.

ரைற்றஸ் ஜேசுதாசனுடைய சாட்சியத்தை கருத்தில் கொண்டு கற்றறிந்த கொழும்பு பிரதான நீதிவான் தனது அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டதை கருத்தில் கொண்டு மேன்முறையீட்டாளரால் எடுக்கப்பட்ட நிலைப்பாட்டை குறித்த சாட்சி ஒப்புறுதிப்படுத்தியுள்ளார் என நான் கருத்தில் கொள்கின்றேன்.

மேற்குறித்த நிலைப்பாட்டின் அடிப்படையில் மேன்முறையீட்டாளரின் பிரதான அடிப்படையாக இருந்தது, தன்னுடைய மகன்மாரின் காணாமல் போனமை என்பது தாராளமாக தெளிவாகின்றது. இந்த மேன்முறையீட்டின் நிகழ்வுகளின் ஒட்டுமொத்த அடிப்படையில் அவர்கள் இருவரும் இயற்கைக்கு மாறான மரணத்தை சந்தித்துள்ளனர் என்ற ஒரேயொரு அனுமானத்தை தான் அடையக்கூடியவாறு உள்ளது. முதற்தோற்றத்தில் அவ்வாறான மரணங்கள் கொலைக்குற்றங்களாக எடுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதுடன் முக்கியமான நிகழ்வாக இந்த குற்றத்தை யார் புரிந்தார்கள் என்ற அவதூறை சுமத்துவதாக அல்லாமல் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்கள் உயிருடன் இல்லை என்பதுடன் அவர்கள் இயற்கைக்கு

மாறான மரணத்தை சந்தித்துள்ளார்கள் என்ற முடிவுக்கு வருவது முதற்கட்டமானதாக இருக்கின்றது. உண்மையில் Sebastian M. Haongray v Union of India என்ற வழக்கில் 21ஆவது சீக்கிய படைப்பிரிவின் சிப்பாய்களினால் புங்கிரய் முகாமுக்கு கூட்டிச் செல்லப்பட்ட C.டானியல் மற்றும் C.போல் ஆகியோரை முற்படுத்துமாறு ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. நீதியரசர் தேசாய் காணாமல் போன நபர்களை குறிப்பிட்டு

“முதற்தோற்றத்தில் இது ஒரு கொலைக்குற்றமாக இருக்கின்றது..... ஒரு குறிப்பிட்ட நபர் மீதோ அல்லது யார் மீதோ சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தவதற்கு ஆரம்பிப்பது அவசியமானதல்ல. ஆனால் முதற்தோற்றத்தில் ஸ்ரீ.C.டானியல் மற்றும் ஸ்ரீ.C. போல் ஆகிய இருவரும் உயிருடன் இல்லை, இயற்கைக்கு மாறான மரணத்தை சந்தித்துள்ளனர். நேரான முடிவுக்கு வருவதற்கு முக்கிய விடயம் பதிவில் உள்ளது” எனக் குறிப்பிட்டார்.

மேற்கூறப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் கட்டளை பிறப்பித்த நேரத்தில் சில அரசு உத்தியோகத்தர்களால் ஆகக்குறைந்தது அரசியல் அமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) இன் பிரகாரம் ஆட்கொணர்வுக் குரியவர்களின் அடிப்படை உரிமை மீறலுக்கான முதற்தோற்ற சான்றுகள் இருந்தன. அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) வாழ்க்கைக்கான உரிமை தொடர்பாக நேரடியாக கையாளாவிட்டாலும் “சட்டத்தினால் தாபிக்கப்பட்ட நடவடிக்கைமுறைக்கு இணங்க தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தினால் ஆக்கப்படும் கட்டளையின் மூலமாகவன்றி ஆள் எவரும் மரணதண்டனையினால் அல்லது மறியற் தண்டனையினால் தண்டிக்கப்படுதலாகாது. புலனாய்வு அல்லது விளக்கம் முடிவுறும் வரையில் ஆளொருவரை கைதுசெய்து வைத்திருத்தல், கட்டுக்காவலில் வைத்திருத்தல், தடுத்து வைத்திருத்தல் அல்லது அவரது சொந்தச் சுதந்திரத்தை வேறு வகையில் பறித்தல் தண்டனையாக அமையலாகாது” எனக்கூறுகின்றது.

உறுப்புரை 13(4)இன் உள்ளடக்கத்தை கருத்தில் கொண்டு இந்த நீதிமன்றம் தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தினால் ஆக்கப்படும் கட்டளையின்

மூலமாகவன்றி ஆள் எவரும் மரணதண்டனையினால் அல்லது மறியற் தண்டனையினால் தண்டிக்கப்படுதலாகாது என்ற நிலைப்பாட்டை எடுத்துள்ளது. மேலும் Kota badu Durage Sriyani Silva v. Chanaka Iddamal goda மற்றும் Rani Fernando வழக்கிலும் நீதிமன்றிடமிருந்து கட்டளையொன்று கிடைக்காவிட்டால் எந்தநபரும் மரணத்தால் தண்டிக்கப்பட்டிருக்க முடியாது என்பதுடன் அத்துடன் வேறுவழியாக அவ்வாறானதொரு கட்டளை தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றமொன்றினால் ஆக்கப்படும் வரை எந்த நபரும் வாழ்வதற்கான உரிமையை கொண்டுள்ளார் எனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன்படி அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4), மறுவாறாக தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றமொன்று கட்டளையாக்கும் வரை ஆள் ஒருவர் உயிர்வாழ்வதற்கான உரிமையை கொண்டுள்ளார் என பொருள்கோடல் செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

அவ்வாறான சூழ்நிலைகளில் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) இன் குற்றப்புகாரளிக்கப்பட்ட மீறலொன்று இருந்தது என்பது தெளிவாக இருந்தது.

எனவே, மேலே குறிப்பிடப்பட்ட காரணங்களுக்காக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றால் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(3) ன் பிரகாரம் விடயம் முழுவதும் தீர்மானத்துக்காக உயர்மன்றாளுக்கு ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் என நான் கொள்கிறேன்.

2. ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் கைது மற்றும் அதன்பின்னரான ஊகிக்கப்படும் மரணத்துக்கு 1ஆவது பிரதிவாதியோ அத்துடன் / அல்லது அரசோ சட்டப்படி கட்டுப்பாடுடையவர்களா

மேன்முறையீட்டாளர் தன்னுடைய மகன்மார் 06.07.1990 திகதியன்று பிளான்ரின் பொயின்று இராணுவத்தினரால் சுற்றிவளைப்பு மற்றும் தேடுதல் நடவடிக்கையின் போது கட்டுக்காவலுக்கு எடுக்கப்பட்டனர் என கூறினார். மேன் முறையீட்டாளர் கூறியதன்படி கைது செய்யப்பட்டதன் பின்னர் அவருடைய மகன்மார் பிளான்ரின் பொயின்று இராணுவ முகாமில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அத்துடன் அதிலிருந்து அவருடைய மகன்மாரின் தகவல் எதனையும் அவர் பெற்று கொள்ள

வில்லை.

1ஆவது பிரதிவாதியின் வழக்குரைஞர் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் குற்றப்புகாரளிக்கப்பட்ட காணாமல் போனமைக்கு 1ஆம் பிரதிவாதி பொறுப்பாளி அல்ல என்பதை சுட்டிக்காட்டுவதற்கும் மேன்முறையீடு நிராகரிக்கப்படவேண்டுமென்பதற்கும் பல்வேறு சமர்ப்பணங்களை மேற்கொண்டார்.

தன்னுடைய சமர்ப்பணங்களை ஆதரிக்கும் போது 1ம் பிரதிவாதிக்கான கற்றறிந்த வழக்குரைஞர் கீழ்வருகின்ற நிலைப்பாட்டில் தங்கியிருந்தார்.

(a) இந்த மேன்முறையீட்டாளர் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான தனது மூல விண்ணப்பத்தில் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) இன் பிரகாரம் தன்னுடைய அடிப்படை உரிமைகள் மீறல் செய்யப்பட்டன என்ற வினாவை எடுக்கவில்லை. அத்துடன்

(b) இந்த முறைப்பாட்டாளர் தனது பிள்ளைகள் காணாமல் போனதிலிருந்து குறிப்பிட்ட கால வரையறையான ஒரு மாத காலத்துக்குள் முறைப்பாட்டை மேற்கொண்டிருக்கவில்லை.

(a). இந்த மேன்முறையீட்டாளர் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான தனது மூல விண்ணப்பத்தில் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) இன் பிரகாரம் தன்னுடைய அடிப்படை உரிமைகள் மீறல் செய்யப்பட்டன என்ற வினாவை எடுக்கவில்லை.

இந்த மேன்முறையீட்டாளர் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்துக்கு தனது இரண்டு பிள்ளைகளினுடைய கைது, தடுத்துவைத்தல் மற்றும் அதன் பின்னரான காணாமல் போனமை என்பவற்றின் அடிப்படையிலேயே ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான விண்ணப்பமொன்றை முன் வைத்துள்ளனர் என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே மேன் முறையீட்டாளர் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) உடைய மீறல்கள் என்ற அடிப்படையில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்துக்கு முன்பாகவோ அதன்பின்னர் உயர்நீதிமன்றக்கோ வரவில்லை. மேன்முறையீட்டாளருடைய முதன்மையான மற்றும் ஒரேவாதம் ஆட்கொணர்வு எழுத்

தாணைக்கான விண்ணப்பத்தின் மீதிருந்த அதேவேளை நீதிமன்றமே அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) இன் பிரகாரம் மீறல் ஒன்றுக்கான வினாவின் பேரில் அனுமதியை வழங்கியிருந்தது. அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126 (3) இன் பிரகாரம் அவ்வாறானதொரு வினாவை ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கு உயர் நீதிமன்றம் நியாயாதிக்கத்தை கொண்டுள்ளது. உறுப்புரை 126(3) இன் பிரகாரம் இந்த உறுப்புரையின் நோக்கம் ஒரே கொடுக்கல் வாங்கல்களுக்காக உயர்நீதிமன்றிலும் மற்றும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றிலும் வேறுபட்ட விண்ணப்பங்களை அணைப்பதிலிருந்து ஆட்களை தடுப்பது என்பது வெளிப்படையானதாக இருக்கின்றது. உறுப்புரை 126 இனுடைய ஏற்பாடுகளின் நோக்கங்களை ஆற்றுப்படுத்தி நீதியரசர் மார்க் பெர்ணாண்டோ shanthi Chandrasekeram V.D.B Wijetunga and others (Supra) என்ற வழக்கில்

அந்த ஏற்பாடுகள் அவ்வாறான கோரிக்கைகளின் ஒன்று சேர்தலை அனுமதிக்காதவரை இரண்டு வேறுபட்ட நீதிமன்றங்களில் துயருறும் தரப்பினர் இரண்டு வேறுபட்ட வழக்கு நடவடிக்கைகளை தாக்கல் செய்திருக்க வேண்டும். ஒரே கொடுக்கல் வாங்கல்களிலிருந்து எழும் பிரத்தியட்சகமாக ஒத்த தன்மையான வழக்கெழு காரணம் தொடர்பாக ஒன்று சேர்தலை அனுமதிக்கின்ற வெளிப்படையான ஏற்பாடுகள் இல்லாதவரை அவ்வாறான சூழ்நிலைகளில் வழக்குகளின் பன்மடங்கா தலை தடுத்தல் (அவற்றினுடைய அறியப்பட்ட உடன் நிகழ்தலுடன்) உறுப்புரை126(3) இன் நோக்கமாகும் எனக் குறிப்பிட்டார்.

எனவே 1வது பிரதிவாதிக்காக மேன்முறையீட்டாளர் உறுப்புரை 13(4) இன் மீறலை ஆரம்பக்கட்டத்தில் எடுத்திருக்கவில்லையென்பதால் தற்போது உயர்நீதிமன்றின் முன்னால் அவர் அவ்வாறான மீறலை வாதிட முடியாது என்ற நிலைப்பாட்டை எடுப்பது சரியானதாக இருக்காது. உண்மையில் மேன்முறையீட்டாளர் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை விண்ணப்பத்துடன் உறுப்புரை 13(4) இன் மீறலை சேர்த்திருக்க முடியாது. அத்துடன் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) பிரகாரம் அவ்வாறானதொரு விண்ணப்பத்துக்கு அவர் முன்மொழியி ருந்தால் அவர் விண்ணப்பத்தை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு

அல்லாமல் உயர்நீதிமன்றிற்கே செய்திருக்க வேண்டும். அத்துடன் எவ்வாறிருந்தாலும் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(3) இன் முழுமையான நோக்கம் அவ்வாறு வழக்குகள் பன்மடங்காதலை தவிர்ப்பதாகும். ஆகவே 1ஆவது பிரதிவாதி மேன்முறையீட்டாளர் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) பிரகாரம் மீறலை வாதிடுவதற்கு தவறியுள்ளார் என்ற நிலைப்பாட்டை தற்போது எடுக்க முடியாது என்பவற்றையும் மனதில் கொள்ள வேண்டும். உறுப்புரை 126(3) இன் ஏற்பாடுகள் தொடர்பான அவதானமான பரீசீலனையின் மீது அரசியலமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகள் மீதான அத்தியாயம் கொண்டுள்ள உறுப்புரைகளின் ஏற்பாடுகளினுடைய மீறல் அல்லது உடனடியாக நிகழவிருக்கின்ற மீறலினுடைய முதற்தோற்ற சான்று உள்ளதா என தீர்மானிக்க வேண்டியதும் அவ்வாறு இருந்தால் அவ்வாறான விடயத்தை உயர்நீதிமன்றினால் தீர்மானிப்பதற்காக ஆற்றுப்படுத்துவதும் மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றினுடைய கடமை என நான் முடிவுகொள்கிறேன். இவ்வாறான சூழ்நிலைகளில் மேன்முறையீட்டாளருக்கு மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றில் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கான தனது விண்ணப்பத்தில் அரசியல் அமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) இன் மீறல் தொடர்பான வினாவை எடுத்துக் கொள்வதற்கு மேன்முறையீட்டாளருக்கு அங்கு எந்தவிதமான தேவைப்பாடுகளோ தேவையோ இருக்கவில்லை.

(b) 1ஆவது பிரதிவாதிக்கான கற்றறிந்த சட்டத்தரணி மனுதார அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(2) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவாறு குற்றப்புகாரளிக்கப்பட்ட சம்பவத்திலிருந்து ஒருமாத காலப்பகுதிக்குள் முறைப்பாடு செய்யாததால் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(3) ன் பிரகாரம் மேன்முறையீட்டாளரின் விண்ணப்பத்தை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஆற்றுப்படுத்தியிருப்பதற்கான எந்தவித அடிப்படையும் இருந்திருக்கவில்லையென சமர்பித்திருந்தார். அவருடைய நிலைப்பாடாக மனுதாரருடைய பிள்ளைகள் அவர்களுடைய வசிப்பிடத்திலிருந்து அகற்றப்பட்டுள்ளதாக சார்த்தப்பட்டுள்ளதுடன் பிளான்ரின் பொயின்ற இராணுவ முகாமுக்கு 1990 யூன் மாதமோ அல்லது யூலை மாதமோ கொண்டு செல்லப்பட்டுள்ளனர். அவ்வாறிருக்கையில் அவருடைய ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை இயல்பிலான ஆணையை வேண்டுகின்ற

விண்ணப்பம் 1994 யூன் மாதத்தில் மாத்திரம் கோவையிடப்பட்டுள்ளது என்பது இருக்கிறது.

1ஆவது பிரதிவாதிக்கான கற்றறிந்த சட்டத்தரணி நீண்ட வரிசையான வழக்குகளில் உயர் நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(2) ல் குறித்துரைக்கப்பட்டுள்ள ஒருமாத காலவரையறை என்பது கட்டாயமானது என உறுதியாக அபிப்பிராயம் கொண்டுள்ளதாக கருதியிருந்தார். அவர் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(2) ல் குறித்துரைக்கப்பட்டுள்ள கட்டாய கால வரையறை தொடர்பான சட்டவாக்கத்தின் நோக்கம் 1996ஆம் ஆண்டில் 21ம் இலக்க இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவின் சட்டத்தின் பிரிவு 13(1) இல் மீள வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது என்ற கருத்தை எடுத்தார். அந்தச் சட்டமானது

“துயருறும் கட்சி ஒன்றால் பிரிவு 14ன் பிரகாரம் நிறைவேற்று அல்லது நிர்வாக செயல் தொடர்பாக சார்த்தப்பெற்ற மீறல் அல்லது உடடியாக நிகழ்விருக்கின்ற மீறல் தொடர்பாக ஒருமாத காலப்பகுதிக்கும் ஆணைக்குழு முறைப்பாடொன்று மேற்கொள்ளப்படுகின்ற போது ஆணைக்குழு முன்பாக அவ்வாறான முறைப்பாட்டின் விசாரணை நிலுவையில் இருக்கின்ற அந்தக்காலப்பகுதி உயர்நீதிமன்றுக்கு அவ்வாறான ஆளினால் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 162(2) இன் பிரகாரம் விண்ணப்பமொன்று மேற்கொள்ளப்படுகின்ற போது கணக்கெடுக்கப்படுகின்ற ஒருமாத காலப்பகுதியொன்றினுள் கணக்கெடுக்கப்பட்டிருக்கமாட்டாது” எனக் கூறுகின்றது

1ஆவது பிரதிவாதிக்கான கற்றறிந்த சட்டத்தரணி Shanthi chandrasekaram v D,S Wijetunga and others (Supra) இலும் எங்களுடைய கவனத்தை ஈர்த்தார். ஆங்கே அவர் தடுத்துவைக்கப்பட்டவர்கள் 03.07.1991 அன்றே அல்லது அதனை அண்மித்தோ கைதுசெய்யப்பட்டனர் எனவும் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணைக்கு பிராத்திக்கப்பட்ட விண்ணப்பங்கள் 1991 ஆவணியில் தாக்கல் செய்யப்பட்டதாகவும் சமர்பித்தார்.

ஏற்றுக்கொண்டவாறு ஆட்கொணர்வுக்குரியவர் 1990 யூலையில் கட்டுக் காவலுக்கு எடுக்கப்பட்டுள்ளார். அத்துடன் மேன்முறையீட்டாளர் மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றுக்கு முன்பாக 1994 யூனில் வந்திருந்தார்.

மேன்முறையீட்டாளர் தனது மனுவில்தான் தனது மகன்மாருக்காக அரசாங்கத்துடனும் அரசசார்பற்ற நிறுவனத்துடனும் விசாரணைகளையும் தேடுதல்களையும் (P1P5) மேற்கொண்டிருந்ததாக குறிப்பிட்டிருந்தார்.

ஆட்கொணர்வு மனு ஏனைய மீயூரிமைக் கட்டளைகள் போலல்லாமல் தற்போதும் ஒரு எழுத்தாணையாக எஞ்சியுள்ளது. இது தந்துணிவுடையதாக இல்லாமல் இருப்பதுடன் ஆகவே அங்கே பதிலான நிவாரணங்கள் சில இருக்கலாமென்பதால் இது மறுக்கப்பட்டிருக்க முடியாது. Wade இனால் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளவாறு (நிர்வாக கூட்டம் 9 வது பதிப்பு 2004 Pg594)

“இந்த எழுத்தாணை யாராவது சிறைக்கைதியாலேயோ அல்லது அவர் சார்பாக செயற்படுகின்ற யாராவது நபராலோ அவரது இலாபத்தை கருத்தில் கொள்ளாது எங்களுடைய சட்டத்தின் சமத்துவமான பாதுகாப்பை இந்த நியாயாதிக்கத்துக்குள் உள்ள ஒவ்வொரு நபரும் அனுமதிக்கின்றமையால் விண்ணப்பிக்கப்படலாம். இது சிறையதிகாரிக்கு எதிராவோ அடிக்கடி பொருத்தமான சிறைச்சாலை ஆளுநருக்கோ அல்லது தடுப்புக்காவலை கட்டளையிடுகின்ற அதிகாரிக்கு எதிராகவோ உ+ம் உள்துறை செயலாளர் நெறிப்படுத்தியிருக்கலாம். இது தந்துணிவுடையதாக இல்லாமல் இருப்பதுடன் எனவே அங்கே பதிலான நிவாரணங்கள் சில இருக்கலாமென்பதால் இது மறுக்கப்பட்டிருக்க முடியாது. அங்கே காலவரையறை இல்லை. எதிர்வாதமென்பது எப்போதும் நியதிச்சட்டமாக இருக்கமுடியாது”.

ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணை நேரடியாக பொது மக்களுடைய சுகந்திரத்துடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளதால் தற்போது மிகவும் பரந்த நோக்கெல்லையை கொண்டுள்ளது என்பதை மனதில் இருத்திக் கொள்ள வேண்டும். Black stone ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையை குறிப்பிட்டு கூறியுள்ளதாவது.

“அரசன் தனது ஏதாவது விடயங்களின் சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டால் அங்கெல்லாம் அந்தக்கட்டுப்பாடுகள் தண்டனையளிக்கப்படுவதற்கு எல்லா நேரங்களிலும் கணக்கொன்றை வைத்திருப்பதற்கு உரித்துடையவர்”.

1ஆவது பிரதிவாதிக்கான கற்றறிந்த சட்டத்தரணி அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 126(2) இன் ஏற்பாடுகளை குறிப்பிட்டிருந்தாலும் மேன்முறையீட்டாளர் அந்த ஏற்பாடுகளின் பிரகாரம் நீதிமன்றை வேண்டியிருக்கவில்லை. இந்த நீதிமன்றம் தான் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) தொடர்பான ஏதாவது மீறல்கள் தொடர்பான வினாவினை பரிசீலிப்பதற்கு மேன்முறையீட்டுக்கான விசேட அனுமதியை வழங்கியிருந்தது. எனவே மேன்முறையீட்டாளர் உறுப்புரை 126(2)இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கட்டாய கால வரையறையை கடுமையாக பின்பற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருந்தது என்று கூறுவது சரியானதாக இருக்காது. மேன்முறையீட்டாளரால் செய்யப்பட்ட விண்ணப்பம் உயர் நீதிமன்றில் அடிப்படை உரிமைகள் நியாயாதிக்கம் தொடர்பாக இருக்காமல் ஆட்கொணர்வு எழுத்தாணையொன்றை பெற்றுக்கொள்வதன் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. இந்த நீதிமன்றின் நீண்ட வரிசையான வழக்குகள் ஏதாவது அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான மீறல் அல்லது உடனடியான மீறல் தொடர்பான நிவாரணத்தை பெற்றுக்கொள்கின்ற அடிப்படையில் விண்ணப்பிக்கின்ற போது சார்த்தப்பெற்ற மீறலின் முப்பது நாட்களுக்குள் கோவை செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் என தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பதுடன் நான் முழுமையான உடன்பாட்டை கொண்டிருந்த போதும் சில விதிவிலக்குகளின் விடயத்திற்கு அமைவாக இந்த வழக்கின் மேன்முறையீட்டாளருக்கு அவர் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றை முழுவதும் வேறுபட்ட எடுகோளுடன் அணுகியுள்ளதால் இந்த நிபந்தனை அவருக்கு பொருந்தாது என்பது என்னுடைய நோக்காக உள்ளது. இவ்வாறான சூழ்நிலைகளில் இந்த மேன்முறையீட்டு தொடர்பாக காலத்தடையுடன் தொடர்புடையதாக உறுப்புரை 126இன் பிரயோகத்தை பரிசீலிப்பது தொடர்புடையதாக இருக்காது.

ஆராயப்பட வேண்டிய அடுத்த வினாவாக முதலாவது பிரதிவாதி அத்துடன் அல்லது அரசு ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் கைது மற்றும் அதனைத் தொடர்து ஊகிக்கப்படுகின்ற மரணத்திற்கு சட்டப்படி கட்டுப்பட்டவர்களா என்பது உள்ளது.

மேன்முறையீட்டாளரின் நிலைப்பாடு 06.07.1990 அன்றோ அல்லது அண்மித்தோ அவரின் மகன்களில் இருவர் பிளான்ரின் பொயின்றிராணுவ முகாமுக்கு இணைக்கப்பட்டிருந்த இராணுவ உத்தியோகத்தர்களால் கட்டுக்காவலுக்கு எடுக்கப்பட்டனர். மேன்முறையீட்டாளர் குறித்த கைது தொடர்பாக திருகோணமலை பொலிசுக்கு 09.12.1992 அன்று முறைப்பாடென்றை மேற்கொண்டிருந்தார். இந்த குறித்த முறைப்பாட்டிலும் அதற்குப் பின்னர் மேன்முறையீட்டாளரால் தனது மகன்மார் தொடர்கில் செய்யப்பட்ட முறைப்பாடுகளிலும் அவர் பிளான்ரின் பொயின்றிராணுவ முகாமில் இணைக்கப்பட்டிருந்த இராணுவ உத்தியோகத்தர்களால் தன்னுடைய மகன்மார் கைது செய்யப்பட்டதாக குறிப்பிட்டிருந்தார். இருந்தபோதிலும் மேன்முறையீட்டாளர் 1ஆவது பிரதிவாதிக்கெதிராக நேரடியான குற்றப்புகாரை அவர்தான், அவர் மாத்திரமே தன்னுடைய மகன்மாரின் கைதுக்கு பொறுப்பென்றென்ற தன்மையில் மேற்கொண்டிருக்கவில்லை.

மேன்முறையீட்டாளரது வாதமாக ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்கள் பிளான்ரின் பொயின்றிராணுவ முகாமில் காணப்பட்டுள்ளனர் என்பது இருந்தது. இந்த நிலைப்பாடு சாட்சியான ஜேசுதாசனினால் பொருள்படுத்தப்பட்டதுடன் அவர் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்கள் கைது செய்யப்பட்ட வேளையில் கைதுசெய்யப்பட்டு ஆனால் கைதியை சில நாட்களுக்கு பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டார்.

ஆட்கொணர்வு மனு ஒரு சிறைக்கைதியை விளக்கத்திற்கு கொண்டு வருவதற்கு அளவுக்கதிகமான காலதாமதம் ஏற்படுத்துகின்ற (Rv. Brixton Prison Governor, ex parte Walsh) அல்லது அவரை வெளியே விடுவதற்கான கட்டளையொன்றை நிறைவேற்றுதல் (R v Durham Prison Governor, ex parte Hardial) போன்றவாறான பல நிகழ்வுகளுக்கு

பிரயோகிக்கப்படுத்தப்பட்டும், வழங்கப்பட்டும் இருக்கலாம். இருந்த போதிலும் இந்த எழுத்தாணை மனித உரிமைக்கான ஐரோப்பிய சமாவாயத்தின் நிகழ்வுகளுக்கு அளவிடப்படுவதற்கு தவறியிருந்தாலும் கூட தனிப்பட்ட சுகந்திரத்தினுடைய பாதுகாப்பு தளமாக சேவையாற்றியிருப்பதுடன் குறிப்பிடக்கூடிய கீர்த்தியையும் கொண்டுள்ளது என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும். (Wade Administrative law 9 th Edition Pg 596)

இவ்வாறான சூழ்நிலைகளில் ஆட்கொணர்வு வழக்குகளில் எண்பிக்கும் பொறுப்பு தொடர்பாக வினா எழுகின்றது. இந்த வினாவை பரிசீலித்து சூழ்நிலைகளினுடைய உடன்பாடான சான்றுகளை தருவது தடுத்து வைத்திருக்கின்ற அதிகாரியினுடைய பொறுப்புணர்வாகும் என்ற கருத்தை கொண்டுள்ளார். Wade இனால் சுட்டிக்காட்டப்பட்டவாறாக (Supra at Pgs 294- 295)

ஆட்கொணர்வு வழக்குகளில் ஒரு விதி இருக்கின்றது. அது சுகந்திரத்தின் தூண்களில் ஒன்றாக இருக்கின்றது. ஆங்கிலச் சட்டத்தில் ஒவ்வொரு சிறைப்படுத்தல்களும் முதல்தோற்ற சட்டவிரோதமானதாக இருக்கின்றது. அத்துடன் இது ஒரு நபருக்கு சிறைப்படுத்தலை நெறிப்படுத்தி அவருடைய செயலை நியாயப்படுத்துவதற்கு இருக்கின்றது.

அதன்படி சிறைக்கைதியிடமிருந்து முரண்பட்ட சாட்சியத்தின் சமூக மின்மையின் போது கூட வாக்குமூலத்தினால் வெளிப்படையாக தேவைப்படுத்தப்பட்ட ஒவ்வொரு சட்டநிபந்தனைகளையும் பூரணப்படுத்தியிருப்பதற்கு தடுத்துவைத்திருக்கின்ற அதிகாரம் உடன்பாடான சான்றுகளை வழங்க தயாராக இருக்க வேண்டும். இந்த விதி உண்மையில் சொல்லப்பட்ட கொள்கையின் ஒரு உதாரணமாக நபருக்கு நியாயப்படுத்த முடியாத தடுத்துவைத்தல் ஆக்கிரமித்து வைத்துள்ள போது இருக்கிறது. தனிப்பட்ட சுகந்திரம் ஆபத்தில் இருக்கின்ற போது இந்த கொள்கை பத்திரப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது குறிப்பாக முக்கியமானதாக இருக்கின்றது.

பிளான்ரின் பொயினற் இராணுவ முகாம் இருப்பது 1ஆவது மற்றும் 4ஆவது பிரதிவாதிகளினால் பிணக்குக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. அத்துடன் மேன்முறையீட்டாளரும் அதேபோல சாட்சி யேசுதாசனும் சுற்றிலளைப்பு மற்றும் தேடுதல் நடவடிக்கை குறித்த இராணுவ முகாமாலேயே நடாத்தப்பட்டது என குறிப்பிடுகின்றனர்.

1ஆம் பிரதிவாதி அவ்வாறானதொரு நடவடிக்கையுடன் தனது பங்கெடுத்தலை மறுத்தபோதிலும் அவர் தானாகவே இலங்கை இராணுவத்தின் 22வது படைப்பிரிவின் தலைமையகமாக பிளான்ரின் பொயினற் இராணுவ முகாமே இருந்ததாகவும் அத்துடன் அதற்கு மேலாக குறித்த இராணுவ முகாமில் இரண்டு பிரதான பிரிவுகள் இருந்ததாகவும் அவை அந்தப் பிரதேசத்தினுடைய நிர்வாகம் மற்றும் நடவடிக்கைகளை கையாளுவதற்கு கிளைகளைக்கொண்டிருந்ததாகவும் தெரிவித்திருக்கிறார். இராணுவ பொலிஸ் முகாம்கள் பின்னயதின் மேற்பார்வையின் கீழ் இருந்தன. அத்துடன் அவர் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் சிவிலியன்களை கைது செய்வதற்கு எவருக்கு அதிகாரம் இருந்திருக்கவில்லையெனவும் அத்துடன் இராணுவ முகாமின் பொறுப்பக்கு வேறு உயர்பதவியுடைய அலுவலர்கள் இருந்ததாகவும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார். மேன்முறையீட்டாளரால் அணைக்கப்பட்ட அனைத்து ஆவணங்களும் அவர் பிளான்ரின் பொயினற் இராணுவ முகாமினை, அங்கிருந்து தான் தேடுதல் மற்றும் சுற்றிவளைப்பு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட, கைது மேற்கொள்ளப்பட்ட மற்றும் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்கள் அதேபோன்று மேன்முறையீட்டாளர் (குறுகிய காலத்துக்கு) தடுத்து வைக்கப்பட்ட இடமாக கருதுகிறார் என்பதை தெளிவாக சுட்டிக்காட்டுகின்றன. ஏற்கனவே சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளவாறு ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்கள் இராணுவ முகாமில் இராணுவ உத்தியோகத்தர்களுடைய அறிவுறனும் உடன்பாட்டுடனும் வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். என நிறைவு செய்வது நியாயமானதாக இருக்கிறது. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் 3.07.1991 அன்றோ அல்லது அண்மித்தோ என்ன இடம்பெற்றதோ அந்தப்பொறுப்பை விடுவிப்பது கைதுசெய்வதற்கும், தடுத்துவைப்பதற்கும் அதிகாரத்தை கொண்டிருந்த கட்டளைத் தளபதியின் கடமையாக இருந்திருக்கின்றது. (wade) இனால் சுட்டிக்காட்டப்பட்வாறு ஆங்கிலச் சட்டத்தில் ஆட்கொணர்வு விண்ணப்

பங்கள் தொடர்பாக நாட்டப்பட்ட முக்தியமான கொள்கைகள் ஒருவரால் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்க முடியாது. ஒவ்வொரு சிறைப்படுத்துதலும் முதற் தோற்றத்தில் சட்டத்திற்கு முரணாகவும் அத்துடன் சிறைப்படுத்தலை நெறிப் படுத்துகின்ற நபருக்கு அவருடைய செயலை நியாயப்படுத்துமாறும் இருக்கின்றது. முதலாவது பிரதிவாதிக்கெதிராக சான்றிதல் இல்லாத படியால் அவர் மீது நான் பொறுப்பினை சுமத்தவில்லை. ஆனால் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்கள் இராணுவ முகாமில் இருந்த போது அவர்களின் காணாமல் போதலுக்கும் அத்துடன் அதற்கு பின்னரான உகிக்கப்படும் மரணத்திற்கும் அரசே பொறுப்பாக இருக்கின்றது என நான் கருத்துக்கொள்கின்றேன்.

மேற்கூறப்பட்ட காரணங்களால் இந்த நீதிமன்றால் மேன்முறையீட்டுக் கான விசேட அனுமதி வழங்கப்பட்ட போது எழுப்பப்பட்ட இரண்டு வினாக்களுக்கும் நான் உடன்பாடாக பதிலளிக்கிறேன். மேன்மஹையீடு அனுமதிக்கப்படுவதுடன் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றின் 01.07.2003 திகதிய தீர்ப்பு புறத்தொதுக்கப்படுகிறது.

மேலே குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளை பரிசீலித்து, இந்த நீதிமன்றம் மேன்முறையீட்டாளருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டிய நிவாரண வகையை பரிசீலிக்க வேண்டும்.

இதையொத்த நிலமையொன்றில் Sebastian M .Hongray v. Union of India (Supra) என்ற வழக்கில் நீதியரசர் தேசாய் இவ்வாறான வழக்குகளில் பிரதிவாதிகளிடமிருந்து பிறரை எச்சரிக்கும் விதமான செலவு அனுமதிக்க கூடியதாக இருக்கின்றது என கொண்டிருந்தார். நாங்கள் கொண்டுள்ளவாறு 1ம் பிரதிவாதி தனிப்பட்ட ரீதியில் பொறுப்பாக இல்லாததால் மேன்முறையீட்டாளருக்கு எந்தவிதமான எச்சரிக்கைச் செலவும் செலுத்த வேண்டியதாக இருக்காது. எவ்வாறிருந்த போதிலும், முன்னர் குறிப்பிட்டவாறாக கட்டளை தளபதி கைது செய்வதற்கும் மற்றும் தடுத்து வைப்பதற்குமான அதிகாரத்தை கொண்டுள்ளதுடன் அவ்வாறான நடவடிக்கைகளுக்கு ஒட்டுமொத்த பொறுப்பானவராக இருந்தார். இந்த சூழ்நிலையில் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(4) ன்

பிரகாரம் ஆளப்படுகின்ற ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களின் அடிப்படை உண்மைகளின் அத்துடன் அல்லது உரிமை மாற்றமாகிய அந்த உரிமைகளின் மீறலுக்கு அரசே பொறுப்பாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு தனிப்பட்டவர்களின் உரிமைகளுக்கான மரியாதை சனநாயகத்தின் உண்மையான புற அரணாக உள்ளதுடன் அரசு, தன்னுடைய அலுவலர்களால் ஆட்கொணர்வுக்குரியவர்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட மீறல்களை நிவர்த்தி செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். ஆகவே நான் அரசினை தடுப்புக்காவலில் காணாமல்போயிருந்த மேன்முறையீட்டாளரின் இரண்டு மகன்மாருக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் ரூ 150,000 பணத்தை இழப்பீடாகவும் செலவாகவும் செலுத்துமாறு நெறிப்படுத்துகிறேன். இவ்வாறாக இன்றிலிருந்து மூன்று மாதத்திற்குள் ரூபா 300,000 மொத்த தொகையாக மேன்முறையீட்டாளருக்கு செலுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

நீதியரசர் உடலகம - நான் உடன்படுகிறேன்

நீதியரசர் பெர்ணாண்டோ - நான் உடன்படுகிறேன்

நிவாரணம் வழங்கப்பட்டது.

மேற்போந்த ஆவணம் என்னால் ஆங்கிலமொழியிலிருந்து தமிழ் மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது என இத்தால் உறுதிப்படுத்துகிறேன்.

மகேஸ்வரன் மயூரன்

நீதிமன்ற உரைபெயர்ப்பாளரும்

சத்திய பிரமாண மொழிபெயர்ப்பாளரும்

நீதிவான் நீதிமன்றம்

யாழ்ப்பாணம்.

MACHCHAVALLAVAN
VS
OIC, ARMY CAMP, PLANTAIN POINT, TRINCOMALEE AND
OTHERS

SUPREME COURT
BANDARANAYAKE, J.
UDALAGAMA, J. AND
FERNANDO, J.

SC. APPEAL No. 90/2003
HC. APPLICATIONS No. 244/90
AND 245/94

22nd SEPTEMBER AND 19th OCTOBER, 2004 AND 16th MARCH, 2005

Writ of Habeas Corpus – Loss of petitioner's sons after removal by Army – Right to life – Articles 13(4) and 126(2) of the Constitution – Duty of Court of Appeal to have referred the entire matter to the Supreme Court – Article 126(3) of the Constitution.

The appellant sought two writs of habeas corpus from the Court of Appeal in respect of his two sons removed after a cordon and search operation by officers of the Army Camp, Plantain Point and who had thereafter disappeared. These applications were referred to a Magistrate who inquired into them and recommended to the Court of Appeal against issuing the writs as the

responsibility for the loss of the corpora could not be proved against the 1st respondent or any other army officer individually. The Court of Appeal issued rule nisi and after inquiry dismissed the applications, particularly due to the unsatisfactory evidence of the appellant after six years that he too was removed by the army. But the appellant's version was supported by the complaints he made to the police station, Trincomalee on 19.12.1992 (P1), Civilian Information Office Colombo, on 21.09.1990 (P2), and to the President on 06.07.1990(P5) regarding the corpora. They were arrested on 06.07.1990. There is also the evidence of one Jesudasan who was arrested with the corpora.

One of the questions on which leave to appeal was granted was whether the Court of Appeal failed to refer the entire matter to the Supreme Court under Article 126(3) of the Constitution as there was *prima facie* evidence of violation of fundamental rights in view of the disappearance of corpora in the light of Article 13(4) (right to life) and recent judgments of the Supreme Court in the matter which gave a broad construction to Articles 11, 13(4), 17 and 126(2) granting the right of petition to the legal representatives of the deceased person, affected by violence at the hands of a public officer.

HELD:

- (1) There was *prima facie* evidence of violation of fundamental rights contrary to Article 13(4) of the Constitution.
- (2) The Court of Appeal should have referred the entire matter to the Supreme Court under Article 126(3).
- (3) The burden was on the Court of Appeal to make such reference and hence the time bar in Article 126(2) had no application particularly as the relief sought by the appellant consisted of relief in habeas corpus applications.
- (4) There was sufficient evidence that the cordon and search operation was conducted by the Plantain Point Army Camp even if the identity of the respondents was not established.
- (5) As the evidence showed that the corpora had been removed by the army, the State was liable for the acts of the army officers and the State could be ordered to pay compensation and costs to the appellant although in the absence of individual responsibility for the removal exemplary costs may not be ordered against the individual respondents.

Cases referred to

1. *Shanthi Chandrasekeram v D. B. Wijetunga and Others* (1992) 2 Sri LR 293
2. *Sebastian M Hongray v Union of India* (Air) 1984 SC 1026

3. *Kotabadu Durage Sriyani Silva v Chanaka Iddamalgoda* (2003) 1 Sri LR 14 (preliminary objection)
4. *Kotabadu Durage Sriyani Silva v Chanaka Iddamalgoda* (2003) 2 Sri LR 63 (merits)
5. *Rani Fernando's case* SC FR 700/2002 S. C. minutes of 26.07.2004
6. *R v. Vrixton Prison Governor Ex-Parte walsh* (1985) AC 154
7. *R v. Durham Prison Governor Ex-Parte Hardial Singh* (1984) 1 WLR 704

APPLICATION for writs of habeas corpus

Dr. T. Thirunavukarasu for petitioner appellant.

Shyamal A. Collure 1st respondents.

Riaz Hamsa, State Counsel for Attorney-General

Cur. adv. vult

March 31st, 2005

SHIRANI A. BANDARANAYAKE, J.

This is an appeal from the judgment of the Court of Appeal dated 01.07.2003. By that judgment, the Court of Appeal refused to grant a Writ of Habeas Corpus as prayed by the petitioner-appellant. On an application by the petitioner-appellant (hereinafter referred to as the appellant), the Supreme Court granted Special Leave to Appeal on two questions which are set out below :

1. At the time the Court of Appeal made the order in respect of which Special Leave to Appeal was sought, there was *prima facie* evidence of infringement of the fundamental rights of the corpora at least under Article 13(4) of the Constitution caused by the 1st respondent, or by another State Officer, for whose act the State was liable. In those circumstances, it is arguable that the Court of Appeal should have referred the entire matter for determination by this Court under Article 126(3) of the Constitution ;
2. Whether the 1st respondent and or the State are liable for the arrest and the subsequent presumed death of the corpora.

The facts of this appeal, *albeit* brief, are as follows :

The appellant, being the father of the corpora, filed two habeas corpus Applications (HCA 244/94 and HCA 245/94) in respect of his two sons,

namely Machchavallavan Arumugam and Machchavallavan Mahendrarajah, who were arrested at a cordon and search operation conducted by Plantain Point Army, Trincomalee. At the time of the arrest which took place on 06.07.1990 they were aged 22 years and 25 years, respectively.

The Court of Appeal on 11.09.1995, referred the two applications to the Chief Magistrate, Colombo to inquire into and report upon the said arrest and alleged imprisonment or detention in terms of the 1st proviso to Article 141 of the Constitution. The learned Chief Magistrate held an inquiry and submitted his findings to the Court of Appeal on 14.03.1997. In his report the learned Chief Magistrate had concluded that there was no evidence to establish that the 1st respondent-respondent (hereinafter referred to as the 1st respondent) either took part in the round-up operation during which the said corpora were alleged to have been taken into custody or was in any manner responsible for the alleged arrest and detention of the said corpora. However, the Court of Appeal, being satisfied that the corpora were detained at the Plantain Point Army Camp after arrest, issued a Rule Nisi on the 1st respondent on 19.07.2000 directing him to bring up the bodies of the said corpora before the Court of Appeal on 17.05.2001.

In response to the aforementioned position, the 1st respondent filed an affidavit dated 15.05.2001 denying the arrest and detention of the corpora by him. He filed another affidavit on 04.10.2001, further clarifying his defence. The Court of Appeal on 01.07.2003, delivered its judgment discharging the Rule Nisi issued on the 1st respondent and dismissed the applications filed by the appellant, holding that the appellant had not succeeded in discharging his burden of proof.

Having set down the factual position in this appeal, I would now turn to examine the two questions on which Special Leave to Appeal was granted.

1. The Court of Appeal should have referred the entire matter for determination by the Supreme Court under Article 126(3) of the Constitution.

Article 126 of the Constitution, deals with fundamental rights jurisdiction and its exercise and Article 126(3) specifically refers to the applications received by the Court of Appeal and reads thus :

"Where in the course of hearing in the Court of Appeal into an application for orders in the nature of a writ of habeas corpus, *certiorari*, *prohibition*,

procedendo, mandamus or quo warranto, it appears to such Court that there is *prima facie* evidence of an infringement or imminent infringement of the provisions of Chapter III or Chapter IV by a party to such application, such Court shall forthwith refer such matter for determination by the Supreme Court."

It is common ground that the appellant preferred his application to the Court of Appeal seeking a mandate in the nature of a writ of habeas corpus directing the respondents who were responsible, for the alleged arrest and the detention of the corpora referred to in the application to produce them before Court.

The 1st and the 4th respondents however were of the view that there was no basis for the Court of Appeal to have referred the application made by the appellant to the Supreme Court. Their position was that, the petition, or the supporting affidavits did not contain any averment or material against any of the respondents cited in the petition. Further it was submitted that, in paragraph (a) to the prayer to the petition, a writ of *habeas corpus* was prayed for with a direction to the responsible respondents to produce the corpora before the Court of Appeal. In support of this position, learned Counsel for the 1st and 4th respondents relied on the decision in *Shanthi Chandrasekeram v. D. B. Wijetunga and others*(1) and submitted that, there was no *prima facie* evidence of an infringement of the fundamental rights of the corpora by a party to the said applications for the Court of Appeal to refer the instant application to the Supreme Court.

Learned Counsel for the 1st and 4th respondents, also submitted that, the appellant in his original habeas corpus applications has not raised the question of any violation of fundamental rights and did not do so even in his application for Special Leave to Appeal. Further it was submitted that no allegations based in terms of Articles 11, 13(1), 13(2) or 13(4) were taken up by the appellant at any stage.

Learned Counsel for the 1st and 4th respondents, also took up the position that the appellant had not made the applications within the stipulated time, in terms of Article 126(2) of the Constitution.

Article 126(3) of the Constitution, referred to earlier, does not state that all applications in the nature of obtaining writs from the Court of Appeal be referred to the Supreme Court. Such reference is necessary only if there

is evidence to the effect that there is an infringement or an imminent infringement of fundamental rights. Article 126(3) of the Constitution is quite precise in its position and the said Article states clearly that if it appears to the Court of Appeal, while in the course of hearing an application for orders in the nature of writs of *habeas corpus*, *certiorari*, *prohibition*, *procedendo*, *mandamus* or *quo warranto*, that there is ***prima facie* evidence of an infringement or an imminent infringement of fundamental rights**, such matter should forthwith be referred to the Supreme Court for determination. In Shanthi Chandrasekeram's case (*Supra*), in the course of hearing of the habeas corpus applications filed by three petitioners, the Court of Appeal considered that there was *prima facie* evidence of the infringement of Articles 11, 13(1) and 13(2) of the Constitution and made the reference to the Supreme Court. Considering the infringements referred to above, in that case, this Court held that the alleged infringement of Article 11 could not have been the basis of reference under Article 126(3), firstly, because there was only an assertion and no *prima facie* evidence of such infringements, and secondly because there was no averment or evidence that the infringements were by a party to the *habeas corpus* applications. With reference to Articles 13(1) and 13(2), the Supreme Court held that the detainee had been arrested in violation of Article 13(1) and had been detained in violation of Article 13(2).

Accordingly, the notable feature in this provision is that there should be *prima facie* evidence of an infringement or an imminent infringement in the matter before the Court of Appeal. It would also be necessary that there is an averment or evidence that the infringements were by a party to the habeas corpus application. A question arises at this point as to whether it is necessary that the petitioner should bring it to the notice of the Court of Appeal of such an infringement. Article 126(3) does not refer to any such requirement casting the onus on the petitioner to move Court with his application. Instead, what the Article professes is that, if it appears to the Court of Appeal, that there is *prima facie* infringement or an imminent infringement in terms of fundamental rights, then the Court should forthwith refer such matter for determination by the Supreme Court. The burden therefore lies with the Court of Appeal and it would be the duty of the Court to decide, in the course of the hearing of a writ application, as to whether there is an infringement of a fundamental right in relation to the complaint made by the petitioner.

There is one other matter that I wish to state briefly. Learned State Counsel had stated in his written submissions that "if every habeas corpus application, which invariably refers to the arrest and disappearance of a corpus, is to be referred to the Supreme Court in terms of Article 126(3) of the Constitution, it could lead to an abuse of this provision and a mockery of justice".

It is to be borne in mind that, it is not every habeas corpus application that would be referred to the Supreme Court in terms of Article 126(3) of the Constitution. Provision is made in terms of Article 126(3) for the Court of Appeal to refer to the Supreme Court the writ application only when it appears to such Court that there is *prima facie* evidence of an infringement or an imminent infringement of the provisions of Chapter III or Chapter IV by a party to such application. Therefore it would not be correct to say that all habeas corpus applications would invariably be referred to the Supreme Court by the Court of Appeal as such reference should strictly be in terms of Article 126(3) of the Constitution.

In the instant application, the complaint made by the appellant related to the arrest, detention and the subsequent disappearance of the corpora. The appellant, being the father of the corpora, had made a complaint to Civilian Information Office on 21.09.1990 giving information regarding missing persons (P2). In that, the appellant had stated that on 06.07.1990, the Army Officers at Linga Nagar took two of his sons, referred to in his appeal, into custody along with him and several others and later they were taken to the Plantain Point Army Camp at Trincomalee. According to the appellant, he was released with two others around 5.00 p.m. in the evening. The appellant had stated in the information sheet that his sons were not released at any stage and that on inquiring from the Plantain Point Army Camp he was informed that his sons are not in the said Army Camp. The appellant had also sent a letter to His Excellency the President on 21.09.1990 informing His Excellency the disappearance of his sons. In this communiqué (P5) the appellant had described how they were arrested on 06.07.1990. According to him the corpora and the appellant were at home on 06.07.1990 when there was a cordon and search operation around 6.00 a.m. Thereafter they were taken to Palaiyoothu College until the arrival of the Commander. The appellant had stated that the Grama Niladhari of the area had taken down the details of the persons who were so arrested and a copy of that document was given to the Commander. Thereafter the

Army personnel took all of them to the Plantain Point Army Camp. The appellant and two others were released around 5.00 p.m. on the same day, but not the corpora. The appellant had repeated the aforementioned details in a statement made to the Police Station, Trincomalee on 09.12.1992 (P1).

The appellant had cited the Officer-in-Charge of the Army Camp at Plantain Point Trincomalee as the 1st respondent in his appeal. At the time the Rule Nisi was issued on the 1st respondent, requiring him to bring up the bodies of the corpora before the Court of Appeal on 17.05.2001, he had filed an affidavit before the Court of Appeal on 15.05.2001. In that he had averred that he was not the Commanding Officer of the Plantain Point Army Camp during the time material to this application claimed by the Rule Nisi, but only the Officer-in-Charge of the Military Police Section of the said Camp during the said period. In a further affidavit filed on 04.10.2001, Major Channa Etipola averred that, at the time material to this complaint, he was only a Lieutenant attached to the Plantain Point Army Camp and the late Brigadier C. L. Wijeyaratne functioned as the Commanding Officer. He further averred that Plantain Point Army Camp was the Headquarters of the 22nd Brigade of the Sri Lanka Army and that there were two major units at the said Plantain Point Army Camp, namely, the Operational Staff and the Logistic/Administrative Staff and the Military Police Camps had come under the supervision of the latter. He had further averred that as a Military Police Officer he has no authority whatsoever to arrest civilians under any circumstances and hence he had not arrested the corpora referred to in this appeal.

It is clear on the evidence that the corpora were arrested and detained in or around 06.07.1990 at a cordon and search operation. According to the appellant this was carried out by the Plantain Point Army Camp. The 1st respondent denies any knowledge or involvement in such an arrest but admits that he was attached to the Plantain Point Army Camp situated at Trincomalee. He had further submitted that the said camp consisted of the Headquarters of the 22nd Brigade of the Sri Lanka Army, the Operational Unit and the Logistic/Administration Branch. Therefore on an analysis of the material placed before this Court, although the 1st respondent may not be responsible for the arrest and detention of the corpora and/or that he has no knowledge whatsoever with regard to the arrest and detention, there is a possibility in all probabilities that the corpora would have been arrested and detained by officers in one or both of the other units of the said Camp. This

fact is clearly supported by the information given in the complaint made to the Trincomalee Police (P1), complaint made in Colombo to the Civilian Information Office (P2) and in the letter sent to His Excellency the President in September 1990 (P5). It is inconceivable that civilians would have been permitted to stay in the Plantain Point Army Camp without the permission/knowledge of the Army authorities, especially at the relevant time where hostilities were high. Therefore it is reasonable to conclude that the corpora were kept in the Army Camp with the knowledge and connivance of the Army officers. Hence Army authorities are responsible to account for the whereabouts of the two sons of the appellant. In such circumstances, would it be correct to say that the appellant had no right to move the Court for grant of writ of habeas corpus? The writ of habeas corpus is a writ of remedial nature and is available as a remedy in all cases of wrongful deprivation of personal liberty. The basis of the writ of habeas corpus is the illegal detention or imprisonment, which is incapable of legal justification and the appellant's complaint involved the liberty of the corpora.

In the instant application, the complaint made by the petitioner related to the arrest, detention and the subsequent disappearance of the corpora. Whilst Articles 13(1) and 13(2) refer to the arrest and detention of a person according to the applicable procedure laid down by law, Article 13(4) of the Constitution states that no person shall be punished with death or imprisonment except by order of a competent court, made in accordance with procedure established by law. The aforementioned Articles are contained in Chapter III which deals with fundamental rights and falls within the category which speaks of freedom from arbitrary arrest, detention and punishment and prohibition of retroactive penal legislation.

It is therefore evident that the appellant was complaining of an infringement of the provisions contained in Chapter III of the Constitution. Moreover, it is to be borne in mind that the complaint was against the officers attached to the Plantain Point Army Camp who had carried out the cordon and search operation. Therefore the allegations were made against the State which involved the liberty of the corpora.

According to the appellant, the corpora and others along with him were taken to the Plantain Point Army Camp. Although the appellant and some others were released later, he had not thereafter heard anything about his sons. In fact he had referred to this position in all his communications

regarding the arrest, detention and disappearance of his sons and therefore it was not factually correct for the Court of Appeal to have stated that nearly 6 years after the alleged incident the appellant had at the inquiry whilst giving evidence had stated for the first time that he too was taken into custody. The Court of Appeal had taken the view that the appellant's evidence must fail on the promptness test.

The Chief Magistrate, Colombo who held the inquiry on the reference made by the Court of Appeal, in his report dated 19.11.1996 (P7) has clearly stated that the appellant had submitted that the corpora were arrested by the Plantain Point Army Camp. A witness by the name Titus Jesudasan, had said that he too was taken to the Plantain Point Army Camp and had also stated that the said operation was conducted by one Colonel Tennakoon and that one Ajith Kumara had questioned them at the time of the arrest. The 1st respondent of course has denied any involvement. Based on the evidence of the 1st respondent the learned Chief Magistrate had come to the finding that 1st to 3rd respondents are not responsible for the disappearance of the corpora.

Considering the evidence of Titus Jesudasan referred to by the learned Chief Magistrate, Colombo in his report, I am of the view that the said witness has corroborated the position taken up by the appellant.

In the light of the above position, it is abundantly clear that the appellant's main ground was that of the disappearance of his sons. Considering the totality of the circumstances of this appeal, the only inference that could be drawn is that both of them must have met an unnatural death. *Prima facie* such deaths would have to be taken as offences of murder and the important fact would be not to cast any aspersions on as to who had committed the crime, but as a first step to come to the conclusion that the corpora are not alive and that they have met unnatural deaths. In fact in *Sebastian M. Hongray v. Union of India*² where a writ of habeas corpus was issued to produce C. Daniel and C. Paul who were taken to Phungrei Camp by the Jawans of 21st Sikh Regiment, Desai J. referring to the persons who were missing stated that,

"Prima facie, it would be an offence of murder ..... It is not necessary to start casting a doubt on anyone or any particular person. But prima facie there is material on record to reach an affirmative conclusion that both Shri C. Daniel and Shri C. Paul are not alive and have met an unnatural death."

In the aforesaid circumstances it is beyond doubt that at the time the Court of Appeal made the order, there was *prima facie* evidence of an infringement of the fundamental rights of the corpora at least in terms of Article 13(4) of the Constitution caused by some State Officers. Article 13(4) of the Constitution does not deal directly with right to life, but states that,

"No person shall be punished with death or imprisonment except by order of a competent court, made in accordance with procedure established by law. The arrest, holding in custody, detention or other deprivation of personal liberty of a person pending investigation or trial shall not constitute punishment."

Considering the contents of Article 13(4), this Court has taken the position that no person should be punished with death or imprisonment except by an order of a competent court. Further, it has been decided in *Kotabadu Durage Sriyani Silva v. Chanaka Iddamalgoda (3) and 4* and in *Rani Fernando's case*⁽⁵⁾ that if there is no order from Court no person should be punished with death and unless and otherwise such an order is made by a competent court, any person has a right to live. Accordingly Article 13(4) of the Constitution has been interpreted to mean that a person has a right to live unless a competent court orders otherwise.

In such circumstances it was apparent that there was an alleged violation of Article 13(4) of the Constitution.

Therefore, for the reasons aforementioned, I hold that the Court of Appeal should have referred the entire matter for determination by the Supreme Court in terms of Article 126(3) of the Constitution.

2. Whether the 1st respondent and/or the State are liable for the arrest and the subsequent presumed death of the corpus

The appellant stated that his sons were taken into custody on 06.07.1990 by the Plantain Point Army in the course of a cordon and search operation. According to the appellant after the arrest, his sons were detained in the Plantain Point Army Camp and since then he has not received any information of his sons.

Learned Counsel for the 1st respondent made several submissions to indicate that the 1st respondent is not responsible for the alleged disappearance of the corpora and that the appeal should be dismissed.

In support of his submissions, learned Counsel for the 1st respondent has relied upon the following positions :

- (a) The appellant in his original application for the writ of habeas corpus did not take up the question of violation of his fundamental rights in terms of Article 13(4) of the Constitution ; and
  - (b) The appellant has not made the complaint within the stipulated time limit of one month from the disappearance of his children. ;
- (a) The appellant in his original application for the writ of habeas corpus did not take up the question of violation of his fundamental rights in terms of Article 13(4) of the Constitution ;

The appellant, it is to be borne in mind, preferred an application for a writ of habeas corpus to the Court of Appeal, on the basis of the arrest, detention and the subsequent disappearance of his two children. The appellant therefore did not come before the Court of Appeal and later to the Supreme Court on the basis of an infringement of Article 13(4) of the Constitution. Whilst the appellant's chief and only contention was on his application for a writ of habeas corpus, it was this Court which had granted leave on the question of an infringement in terms of Article 13(4) of the Constitution. The Supreme Court has the jurisdiction to look into such a question in terms of Article 126(3) of the Constitution. In terms of Article 126(3), it is obvious that the purpose of that Article was to prevent persons from filing different applications in the Supreme Court and the Court of Appeal on the same transaction. Referring to the purpose of the provisions in Article 126, Justice Mark Fernando, in *Shanthi Chandrasekeram v. D. B. Wijetunga and others (Supra)* stated that,

"Since those provisions do not permit the joinder of such claims, the aggrieved party would have to institute two different proceedings, in two different courts, in respect of virtually identical 'causes of action' arising from the same transaction unless there is express provision permitting joinder. The prevention in such circumstances, of a multiplicity of suits (with their known concomitant) is the object of Article 126(3)."

It would therefore not be correct for the 1st respondent to take up the position that, as the appellant has not taken up the infringement of Article 13(4) at the initial stage, that now he cannot urge such violation before the Supreme Court. In fact, it is also to be borne in mind that, the appellant could not have combined a violation of Article 13(4) with an application for a writ of habeas corpus in the Court of Appeal and in the event he had proposed for an application in terms of Article 13(4) of the Constitution, he should have made the application to the Supreme Court and not to the Court of Appeal and in any event, the sole purpose of Article 126(3) of the Constitution is to avoid such multiplicity of actions and therefore the 1st respondent cannot now take up the position that the appellant has failed to urge the infringement in terms of Article 13(4) of the Constitution. On a careful consideration of the provisions of Article 126(3), I hold that, it is the duty of the Court of Appeal to decide whether there is *prima facie* evidence of an infringement or an imminent infringement of the provisions of the Articles contained in the Chapter on fundamental rights of the Constitution and if so to refer such matter for determination by the Supreme Court. In such circumstances, there is no requirement or a need for the appellant to take up the question of an infringement of Article 13(4) of the Constitution in his application for a writ of habeas corpus in the Court of Appeal.

(b) The appellant has not made the complaint within the stipulated time limit of one month from the disappearance of his children.

Learned Counsel for the 1st respondent submitted that, there was no basis on which the Court of Appeal could have referred the appellant's application in terms of Article 126(3) of the Constitution as he has not complained within one month since the alleged incident as stipulated in Article 126(2) of the Constitution. His position is that the appellant's children were alleged to have been removed from their residence and were taken to Plantain Point Army Camp in June or July 1990, whereas his application praying for mandates in the nature of writs of habeas corpus were filed only in June 1994.

Learned Counsel for the 1st respondent considered that, in a long line of cases, the Supreme Court has consistently held that the time limit of one month stipulated in Article 126(2) of the Constitution is mandatory. He took up the view that the intention of the legislature with regard to the mandatory time limit specified in Article 126(2) of the Constitution is re-emphasized in section 13(1) of the Human Rights Commission of Sri Lanka Act, No. 21 of 1996 which states that,

"When a complaint is made by an aggrieved party in terms of section 14 to the Commission, within one month of the alleged infringement or imminent infringement of a fundamental right by executive or administrative action, the period within which the inquiry into such complaint is pending before the Commission shall not be taken into account in computing the period of one month within which an application may be made to the Supreme Court by such person in terms of Article 126(2) of the Constitution."

Learned Counsel for the 1st respondent also drew our attention to the decision in *Shanthi Chandrasekeram v. D. B. Wijetunga and others (Supra)* where he submitted that, the detainees were arrested on or about 03.07.1991 and that the applications praying for the writs of habeas corpus were filed in August 1991.

Admittedly, the corpora were taken into custody in July 1990 and the appellant had come before the Court of Appeal only in June 1994. The appellant had stated in his petition that he had made inquiries and had searched for his sons with government and non governmental organizations (P1-P5).

Habeas corpus, unlike other prerogative orders still remains as a writ. It is not discretionary and therefore it cannot be denied because there may be some alternative remedy. As pointed out by Wade (*Administrative Law*, 9th Edition, 2004, pg. 594).

"The writ may be applied for by any prisoner, or by anyone acting on his behalf, without regard to nationality, since 'every person within the jurisdiction enjoys the equal protection of our laws'. It may be directed against the gaoler, often the appropriate prison governor, or against the authority ordering the detention, e.g. the Home Secretary. It is not discretionary, and it cannot therefore be denied because there may be some alternative remedy. **There is no time limit.** The defence will not always be statutory."

It is also to be borne in mind that the writ of habeas corpus potentially has a very wide scope as it is directly linked to the liberty of citizens. Blackstone referring to the writ of habeas corpus, had stated that, (*Commentaries*, BK III, 12th Edition, 1794, pg. 131):

"the king is at all times entitled to have an account, why the liberty of any of his subjects is restrained, wherever that restraint may be inflicted."

Although the learned Counsel for the 1st respondent had referred to the provision in Article 126(2) of the Constitution, the appellant had not moved the Court in terms of that provision. It is this Court which had granted Special Leave to Appeal to consider the question of any violation in respect of Article 13(4) of the Constitution. Therefore it would not be correct to say that the appellant had to strictly adhere to the mandatory time limit stipulated in Article 126(2). The application made by the appellant was on the basis of obtaining a writ of habeas corpus and was not in terms of the fundamental rights jurisdiction of the Supreme Court. Although I am in complete agreement that a long line of cases of this Court had decided that an application on the basis of obtaining relief in terms of any infringement or imminent infringement of his fundamental rights will have to be filed within 30 days of the alleged infringement, subject to a few exceptions, it is my view that this condition does not apply to the appellant in this case as he had moved the Court of Appeal on an entirely a different premise. In such circumstances it would not be relevant to consider the application of Article 126 in relation to the time bar with regard to this appeal.

The next question that has to be gone into is whether the 1st respondent and or the State are liable for the arrest and the subsequent presumed death of the corpora.

The appellant's position was that in or around 06.07.1990, two of his sons were taken into custody by the Army Officers attached to the Plantain Point Army Camp. The appellant had made a complaint to the Trincomalee Police on 09.12.1992 about the said arrest. In the said complaint and in the subsequent complaints made by the appellant with regard to the arrest of his sons he had mentioned that his sons were arrested by the officers attached to Plantain Point Army Camp. However, the appellant had made no direct allegation against the 1st respondent to the effect that he and he alone is responsible for the arrest of his sons. The appellant's contention was that the corpora were arrested by the officials of the Plantain Point Army Camp and they were last seen at the said Camp. This position was substantiated by witness Jesudasan who was also arrested at the time the corpora were arrested, but released after a few days of the arrest.

Habeas corpus could be applied for and granted in many occasions such as when there is an excessive delay in bringing a prisoner up for trial (*R v Brixton Prison Governor, ex-parte Walsh*⁽⁶¹⁾) or in executing an order for his deportation (*R v Durham Prison Governor, ex-parte Hardial Singh*⁽⁷²⁾). However, it is to borne in mind that the writ has served and has a remarkable reputation as a bulwark of personal liberty although it has failed to measure upto the standards of the European Convention on Human Rights (Wade, *Administrative Law*, 9th Edition pg. 596).

In such circumstances the question arises as to the burden of proof in habeas corpus cases. Considering this question Wade (*Supra*) is of the view that it is the responsibility of the detaining authority to give positive evidence of the circumstances. As pointed out by Wade (*Supra* at pgs. 294-295):

“In cases of habeas corpus there is a principle which ‘is one of the pillars of liberty’, that in English Law every imprisonment is *prima facie* unlawful and that it is for a person directing imprisonment to justify his act.

Accordingly the detaining authority must be able to give positive evidence that it has fulfilled every legal condition expressly required by statement, even in the absence of contrary evidence from the prisoner ..... This rule is indeed an example of the principle stated at the outset, since unjustified detention is trespass to the person. It is particularly important that the principle should be preserved where personal liberty is at stake”.

The existence of the Plantain Point Army Camp is not disputed by the 1st and 4th respondents and the appellant as well as witness Jesudasan refers to the cordon and search operation conducted by the said Army Camp.

Although the 1st respondent denies his involvement with such an operation, he himself has stated that Plantain Point Army Camp was the Headquarters of the 22nd Brigade of the Sri Lanka Army and moreover that there were two major units at the said camp which consisted of the branches dealing with the operations and administration of the area. The Military Police Camps had come under the supervision of the latter. He has also admitted that he had no authority to arrest civilians under any circumstances and that there were other high ranking officers in charge of

the Army Camp. All the documents filed by the appellant give a clear indication that he had been referring to the Plantain Point Army Camp as the place from which the cordon and search operation was conducted, the arrests made and was the place where the corpora as well as the appellant (for a short period) were detained. As has been pointed out earlier, it is reasonable to conclude that corpora were kept in the Army Camp with the knowledge and the connivance of the Army officers. In such circumstances, it was the duty of the Commanding Officer who had the authority to arrest and detain, to discharge the burden as to what took place on or about 03.07.1991. As pointed out by Wade, one cannot ignore the cardinal principle laid down in English Law with regard to habeas corpus applications that every imprisonment is *prima facie* unlawful and that it is for a person directing imprisonment to justify his act. Since there is no evidence against the 1st respondent I cast no liability on him, but I hold that the State is responsible for the disappearance of the corpora while they were in detention at the Army Camp and the subsequent presumed death.

For the aforementioned reasons, I answer both questions raised by this Court at the time Special Leave to Appeal was granted in the affirmative. The appeal is allowed and the judgment of the Court of Appeal dated 01.07.2003 is set aside.

On a consideration of the circumstances referred to above, this Court must consider the kind of relief that should be granted to the appellant. In a similar situation, Desai J. in *Sebastian M. Hongray v Union of India (Supra)* had held that exemplary costs from the respondents are permissible in such cases. As we have held that the 1st respondent is not personally responsible, there cannot be any exemplary costs payable to the appellant. However, as has been referred to earlier, the Commanding Officer has the authority to arrest and to detain and was in overall charge of such operations. In the circumstances, the State is responsible for the infringement of the fundamental rights of the corpora governed in terms of Article 13(4) of the Constitution, which rights have accrued to and/or devolved upon the appellant. It is to be borne in mind that respect for the rights of individuals is the true bastion of democracy and State has to take steps to redress the infringement caused by its officers to the corpora. I therefore direct the State to pay a sum of Rs. 150,000 each for the two sons of the appellant, who had disappeared in detention as compensation and costs.

Thus Rs. 300,000, being the total amount to be paid to the appellant within 3 months from today.

UDALAGAMA, J. — I agree.

FERNANDO, J. — I agree.

Relief granted.

மருத்துவக் குறிப்புகள்

மாரடைப்பு அறிகுறிகள்

மாரடைப்பு ஒருவருக்கு வரப்போவதை சில அறிகுறிகளை வைத்து முன்னரே கணிக்க முடியும்.

பொதுவான அறிகுறிகள் :

01. நெஞ்சுவலியுடன் மூச்சு விடுவதில் சிரமம் மற்றும் இறுக்கம்.
02. வியர்த்தல், குமட்டல் மற்றும் மயக்கம் வருவது போல் உணர்தல்.
03. மார்பின் முன் பகுதியிலோ அல்லது நெஞ்சக்கூட்டின் பின்புறமோ வலி இருக்கலாம்.
04. வாந்தி, இருமல், படபடப்பு மற்றும் 20 நிமிடங்களுக்கு மேல் தொடரும் வலி.
05. தீவிர நிலையில் இரத்த அழுத்தம் குறைவதால் மாரடைப்பு ஏற்பட்டவரின் உடல் வெளித்து இறப்பும் நேரலாம்.

மாரடைப்பு வருவதற்கான எச்சரிக்கை அறிகுறி, ஒவ்வொரு நபருக்கும் வெவ்வேறு விதமாக இருக்கலாம். பொதுவாக மாரடைப்பு வரும் போது முதலில் மெதுவாக நெஞ்சு வலியுடனானோ அல்லது நெஞ்சில் ஒருவித கனமான இறுக்கத்துடனானோ துவங்கி, பின் அவ்வலியின் தன்மை படிப்படியாக அதிகரிக்கலாம்.

மாரடைப்பு என்றால் என்ன? அது எவ்வாறு ஏற்படுகின்றது?

குரோனரித மனிகள் (இரத்த நாடிகள்) கொண்டு செல்லும் இரத்தத்தில் இருந்து இதயம் ஆக்ஸிஜனையும் ஊட்டச்சத்துக்களையும் பெறுகின்றது. இந்த இரத்தக் குழாய்களில் அடைப்பு ஏற்பட்டால் இதயத்தசைகள் இரத்தம் கிடைக்கப் பெறாமல் இறக்கின்றன. இதுவே மாரடைப்பு என்றழைக்கப்படுகிறது.

மாரடைப்பின் தீவிரத்தன்மை இதயத் தசைகளில் ஏற்பட்டுள்ள பாதிப்பைப் பொறுத்து அமைகிறது. இறந்த தசைகள் இதயத்தின் இரத்தம் செலுத்தும் திறனைக்குறைத்து அதன் செயல்பாட்டினை வெகுவாக பாதிக்கலாம். பாதங்களில் வியர்த்தல் மற்றும் மூச்சுவிட முடியாமை போன்ற நிலையை உருவாக்கி இதயத்தில் செயலற்ற நிலையை ஏற்படுத்தலாம்.

இரத்தக் குழாயில் அடைப்பு எப்படி ஏற்படுகின்றது?

இரத்தக் குழாயின் தசைச்சுவர் உள்ளிருந்து வெளியே மூன்று அடுக்களாக உள்ளது. இதில் முதல் இரண்டு அடுக்குகளுக்கு இடையில் பிறந்த ஓரிரு ஆண்டுகளிலேயே நூலாடை போல கொழுப்புச் சத்து (Fatty Steak) படியத் துவங்குகிறது. காலப்போக்கில் சில காரணங்களால் அது வளர்ந்து கொழுப்புப் படிவமாகி (Plaque) இரத்தத்தின் சீரான ஓட்டத்திற்கு தடைக்கற்களாக மாறுகின்றது.

ஒரு கட்டத்தில் இத்தடை மேட்டில் விரிசல் உருவாகி இரத்தக் குழாயினுள் வெடிக்கிறது. இதன் விளைவாக இரத்தத்தில் உள்ள சில அணுக்கள் இத்தடைமேட்டின் விரிசல் உள்ள பகுதியில் அமர்ந்து இரத்தத்தை உறைய வைத்து இரத்தக் குழாயை முழுமையாக அடைத்துக் கொள்கிறது.

மாரடைப்பு வருவதற்கான காரணங்கள் என்ன?

காரணங்கள் இரண்டு. ஒன்று நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடிந்தவை. மற்றொன்று நம் கட்டுப்பாட்டில் இல்லாதவை.

மாரடைப்பு வருவதற்கான காரணிகள்

- * புகைப்பிடித்தல்
- * சர்க்கரை நோய்
- * உயர்இரத்த அழுத்தம்

- * உதிக உடல் பருமன் மற்றும் நன்மை செய்யும் கொழுப்பு (HDL) குறைவாக இருத்தல்.
- * அதிக கொலஸ்ட்ரால்
- * உடல் உழைப்பு இல்லாமை
- * குடும்பத்தில் பலருக்கு தொன்றுதொட்டு மாரடைப்பு
- * மன அழுத்தம், அதீத கோபம் மற்றும் படபடப்பு
- * மரபியல் காரணிகள்

கட்டுப்படுத்த முடிந்த காரணிகள் புகைப்பிடித்தல், உயர் இரத்த அழுத்தம், உடலின் எடை, உடற்பயிற்சியின்மை, சர்க்கரை நோய் கட்டுப்பாட்டில் இல்லாத காரணங்கள் வயது, பரம்பரையாக வரும் மரபணுத்தன்மை. இது தவிர இரத்தக்குழாயில் எவ்வித அடைப்பு இன்றியும் மாரடைப்பு வரலாம். ஆனால் இது மிகச் சிலரையே பாதிக்கிறது.

மாரடைப்பைத் தடுப்பது எப்படி?

மாரடைப்பு வருவதற்கு அதிக சாத்தியக்கூறுகள் உள்ளவர்கள் கீழ்க்கண்ட தடுப்பு முறைகளைக் கட்டாயம் கடைப்பிடிக்கவும் வாழ்க்கை முறையில் மாற்றம்

1. அவர்கள் உண்ணும் உணவுகள் ஆரோக்கியமாகவும் உப்பு, கொழுப்புப் பொருட்கள் குறைவாகவும் மற்றும் கார்போ ஹைட்ரேட்டுகள், நார்ச்சத்துக்கள் அதிகமாகவும் இருக்க வேண்டும்.
2. அளவுக்கு மீறிய உடல் எடை உடையவர்கள் எடையைக் குறைத்தல் அவசியம்.
3. உடற்பயிற்சிகளை வழக்கமாகச் செய்தல் கட்டாயம்.
4. புகைப்பிடித்தல் முழுவதுமாக கட்டாயம் நிறுத்த வேண்டும்.

பக்கவாதம் (பாரிசுவாதம்) அறிகுறிகள்

பக்கவாத நோய் என்றால் என்ன?

பக்கவாதம் வராமல் தடுப்படிது எப்படி?

இதயத்தில் ஏற்படும் மாரடைப்பை போல மூளைக்கு தேவையான சத்துக்களை எடுத்துச் செல்லும் இரத்தக் குழாயின் நாளத்தில் அடைப்பு ஏற்படும் போது மூளை மற்றும் உடலின் சில பாகங்கள் செயலிழந்து விடுவதைப் பக்கவாதம் என்கின்றோம்.

பக்கவாதத்தில் தற்காலிக பக்கவாதம், தொடர் பக்கவாதம், முற்றுப் பெற்ற பக்கவாதம் என்று மூன்ற வகைகள் உள்ளன.

உயர் இரத்த அழுத்தம், சர்க்கரை நோய், இதய நோய்கள், அதிக கொழுப்புச்சத்து, இரத்தக்குழாயில் கொழுப்புப் படிதல், அதிக உடல் எடை, புகைத்தல், மது அருந்துதல், ஆரோக்கியமற்ற உணவுப் பழக்கம், மன அழுத்தம், உடற்பயிற்சியின்மை மற்றும் நாட்பட்ட தொற்றுக்கிருமி பாதிப்பு இது போன்ற காரணங்களினால் பக்கவாதம் ஏற்படுகின்றது.

பக்கவாத நோயின் அறிகுறிகள் என்ன?

- * வாய் ஒரு பக்கம் கோணுதல்
- * பேச்சு குழறல் அல்லது பிறர் பேசுவது புரியாமல் இருத்தல்
- * உடலின் ஒரு பக்கம் கை, கால் செயல் இழத்தல் அல்லது மரத்துப் போதல்
- * ஒரு பக்கம் பார்வை மங்குதல்
- * திடீரென தலை சுற்றுதல் அல்லது தடுமாற்றம்
- * சாப்பிடும் போது அல்லது தண்ணீர் குடிக்கும் போது புரை எறுதல்
- * திடீர் மறதி, குழப்பமான மனநிலை

நோயைத் தடுப்பதற்கான வழிமுறைகள், காரணங்கள்

- * உயர் இரத்த அழுத்தம், சர்க்கரை நோயை கட்டுப்படுத்த வேண்டும்.
- * கொழுப்புச்சத்தை கட்டுப்படுத்தல்
- * உடல் எடை அதிகரிக்கக் கூடாது, சீரான உடற்பயிற்சி அவசியம்
- * புகையிலைப் பழக்கம் மற்றும் மது அருந்துதலை கைவிட வேண்டும்.

வருடத்திற்கு ஒருமுறையேனும் முழு உடல் பரிசோதனை செய்து கொள்வது அவசியம்

ஆஸ்துமா தாக்குதல்

ஆஸ்துமாவின் முக்கிய அறிகுறி என்ன?

- * மூக்கடைப்பு, தும்மல் ஆகியவற்றுடன் இருமல் ஆரம்பிக்கும்.
- * இருமல் தொடங்கியதுடன் நெஞ்சில் உள்ள சளியைத் துப்புவதற்காக நோயாளி எழுந்திருப்பார். ஆனால் சளி எளிதில் வராது. கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டு சளியைத்துப்பும் போது சளியின் தன்மை ஜவ்வரிசி கஞ்சி போன்று இருக்கும் ஒருசிலருக்கும் சேமியா போன்று சிறிதளவு சளி வெளியேறும். கொஞ்சம் தூரம் நடந்தால் கூட இழுப்பு ஏற்படும்.
- * இளங்காலைப் பொழுது, இரவில் அதிகம் இழுப்பு இருக்கும். இவை ஆஸ்துமாவின் முக்கிய அறிகுறிகள்.

ஆஸ்துமா அட்டாக் நோயாளியை மருத்துமனைக்கு

அழைத்துச் செல்வதற்கு முன்பு செய்ய வேண்டி

முதலுதவி என்ன?

- * நோயாளியை நல்ல காற்றோட்டத்தில் தலையை சற்று தூக்கினாற் போல் படுக்க வைக்க வேண்டும்.
- * சுயநினைவுடன் நோயாளி இருந்தால் சிறிதளவு வெந்நீரை குடிக்கச் செய்யலாம். இது மூச்சுக் குழலை விரிவடையச் செய்யும். பின்னர் காலதாமதம் செய்யாமல் மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்.

தொற்றுநோய்கள் - டெங்குநோய்

டெங்கு நோய் என்பது வைரஸ் மூலம் பரவுகின்ற ஒருநோய் என்பதுடன் நோய்த்தொற்றுள்ள ஒரு நுளம்பு காவியாக செயற்படுகின்றது.

நோயாளியின் பின்வரும் நோய் அறிகுறிகள்

- * தொடர்ச்சியாக வாந்தி எடுத்தல்
- * வயிற்றுவலி
- * கடுமையான தாகம்
- * கடுமையான தூக்கமும் மயக்கநிலையும்
- * உணவு மீதுள்ள வெறுப்பு
- * அசாதாரண குருதி வடியும் நிலைமை
(உதாரணம் : மாதவிடாய்ச்சுற்றின் போது அதிகமான குருதிப் பெருக்கு இடம்பெறுதல் குறித்த தினத்திற்கு முன்னர் மாதவிடாய்ச்சுற்று இடம் பெறுதல்.)

தொற்று நோய்கள்

மருத்துவ கவனிப்பைத் தேடுங்கள்

- * விலங்குகடித்தால்
- * சுவாசிப்பதில் சிரமம்
- * ஒருவாரத்திற்கு மேலாக இருமல்
- * காய்ச்சலுடன் கடுமையான தலைவலி
- * ஒரு சொறி அல்லது வீக்கம்
- * சொல்லப்படாத அல்லது நீடித்த காய்ச்சலைக் கொண்டிருத்தல்.
- * திடீர் பார்வைப் பிரச்சனைகள்

சிறுநீர்ப்பை சிக்கல்கள் - அறிகுறிகள்

நமது அடி வயிற்றின் உட்பகுதியிலுள்ள சிறுநீர்ப்பையில் தான் இரண்டு சிறுநீரகங்களிலிருந்தும் வடியும் சிறுநீர் தேங்க ஆரம்பிக்கிறது. அடி வயிற்றினுள் தொப்புளுக்குக் கீழ் ஆண்களுக்கு ப்ராஸ்டேட் என்கிற சுரப்பியின் மேல் பகுதியில் அமைந்திருக்கிறது. இதேபோல் பெண்களுக்கு கர்ப்பப்பைக்கு கீழே அமைந்திருக்கிறது. அடி வயிற்றில் கர்ப்பப்பை கொஞ்சம் இடத்தை அடைத்துக் கொள்வதால் பெண்களுக்கு சிறுநீர்ப்பை சற்று சிறிதாக இருக்கும்.

சிறுநீரை சிறுநீர்ப்பையிலிருந்து வெளியே அனுப்புவதற்கு பெயர் தான் சிறுநீர்கழித்தல் என்று நாம் சொல்வதுண்டு.

சிறுநீர் கழிக்கும் போது ஏற்படும் வலிக்கு பல காரணங்கள் இருக்க முடியும். அவைகளில் பல கழிவுறுப்புத் தொகுதி அல்லது இனப்பெருக்க அமைப்பில் உள்ள பிரச்சினைகள் தொடர்புடையவை. மற்றும் ஆண்கள் மற்றும் பெண்களுக்கு வெவ்வேறாக இருக்க முடியும்.

- * கடினமான அல்லது வலிமையான சிறுநீர் கழித்தல்
- * அடிக்கடி சிறுநீர் கழித்தல் (தினசரி 8 முறைக்குமேல்)
- * நீர்ப்பை கட்டுப்பாடு இழப்பு
- * சிறுநீரில் இரத்தம்
- * இரவில் படுக்கையில் சிறுநீர் கழிப்பதற்கு அடிக்கடி எழுந்திருப்பீர்கள்.
- * நீங்கள் சிரிக்கும் போது, இருமல், தும்மல் அல்லது உடற்பயிற்சி செய்யும் போது சிறுநீர் கழிக்கும்.

வயிற்றுப்போக்கு

பேதி பற்றி ஒவ்வொரு குடும்பமும், சமூகமும் உரிமையுடன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்ன?

01. பேதி நீரை வெளியேற்றி உடலில் நீர்ப்பற்றாக்குறை ஏற்படுவதன் மூலம் குழந்தைகளை உயிரிழக்கச் செய்கிறது. பேதி தொடங்கியவுடன் குழந்தைக்கு தினமும் தரும் உணவு மற்றும் நீருடன் அதிக திரவங்கள் தரப்பட வேண்டியது மிகவும் அவசியம்.
02. ஒரு மணிநேரத்திற்குள் பல தடவை மலத்தை நீராக கழித்தாலோ அல்லது மலத்துடன் இரத்தம் காணப்பட்டாலோ குழந்தையின் உயிருக்கு ஆபத்தாகும். பயிற்சி பெற்ற சுகாதார ஊழியரிடமிருந்து உதவி பெற வேண்டும்.
03. தாய்ப்பாலூட்டுவதால் பேதியின் தீவிரமும் எண்ணிக்கையும் குறையும்.
04. பேதியால் அவதிப்படும் குழந்தை தொடர்ந்து முறைாக சாப்பிட வேண்டும். பேதி சரியான பிறகு குழந்தைக்கு ஒரு நாளில் ஒரு முறையாவது அதிகமான உணவை இரண்டு வாரத்திற்கு சாப்பிட வேண்டும்.
05. தொடர்ச்சியான அல்லது தீவிர பேதியால் அவதிப்படும் குழந்தைக்கு நீர்குறைபாடு ஏற்பட்டால், பயிற்சி பெற்ற சுகாதார ஊழியரால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட வாய்வாழி ரீ ஹைட்ரேஷன் திரவங்கள் அல்லது மருந்துகள் மட்டுமே தரவேண்டும். மற்ற பேதி மருந்துகள் பொதுவாக வேலை செய்வதில்லை அல்லது குழந்தைக்கு தீங்கு விளைவிக்கும்.
06. நல்ல சுகாதார பழக்கவழக்கமுறைகள் பேதியிலிருந்து பாதுகாப்பளிக்கின்றது. கைகள் மனித கழிவுகளுடன் தொடர்பு கொண்டால் குறிப்பாக உணவைத் தொடும் முன்பும் அல்லது குழந்தைகளுக்கு உணவு ஊட்டும் முன்பும் சோப்பு மற்றும் தண்ணீர் உபயோகித்து நன்றாக கழுவ வேண்டும்.

பயனுள்ள முதலுதவி - குறிப்புகள்

இரத்தக்கசிவு (Bleeding)

விபத்துக்கள் மற்றும் காயங்கள் ஏற்படும் போது இரத்தச் சுழற்சி அமைப்பிலிருந்து ஏற்படும் இரத்த இழப்பே இரத்தக்கசிவு ஆகும். உடலின் உள்ளே இரத்தக் கசிவு ஆகும். உடலின் உள்ளே இருக்கும் இரத்தக் குழாயிலிருந்தும் இரத்தக் கசிவு ஏற்படலாம். மூக்கு, வாய் அல்லது தோலில் ஏற்பட்ட வெட்டுக்காயம் ஆகியவை மூலம் உடலின் வெளிப்புறத்திலும் இரத்தக் கசிவு ஏற்படலாம். காயத்தில் வேற்றுப் பொருட்கள் இருந்தால் என்ன செய்ய வேண்டும்.

வேற்றும் பொருட்களாக கண்ணாடி, மரத்துண்டு அல்லது உலோகம் முதலியவை இருக்கலாம்.

- * காயத்தின் உள்ளே போகாமல் இருக்க விரல்களைக் கொண்டு காயத்தின் ஓரத்தில் காயம் கையிலோ அல்லது காலிலோ ஏற்பட்டால் அதிகமான இரத்தக்கசிவு இருக்கும்.
- * எனவே காயம் பட்டவரை படுக்க வைத்து கை அல்லது காலை இதயத்தின் மட்டத்திலிருந்து மேலே இருக்குமாறு வையுங்கள்.
- * இரத்தப்போக்கு அதிகரிக்கா வண்ணம் சுத்தமான துணியால் கட்டுப் போடவும்.
- * ஆம்புலன்ஸை அழையுங்கள் அல்லது காயம் பட்டவரை காரின் மூலம் மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லுங்கள்.

இருமலுடன் வரக்கூடிய இரத்தம்

இருமும் பொழுது எப்போதாவது ஒருமுறையாவது கையளவு அல்லது அதற்கு இரத்தமும் சேர்த்து வந்தாலும் கூட அது நோயாளிக்கும் அவரது உற்றாருக்கும் அதிர்ச்சி தரக்கூடியது. இது நுரையீரலில் புற்று நோய் தீவிர நிலையிலுள்ள காசநோய் அல்லது நுரையீரலில் துளைகளை உருவாக்கும் இதர நோய்களினால் ஏற்படுகின்றது.

நோயாளியை கவனித்துக் கொள்ளும் முறை

- * தலை மற்றும் தோள்பட்டையை சற்று உயர்வாக பாதிக்கப்பட்ட பக்கம் சாய்ந்து நோயாளியைப் படுக்க வைப்புகள்
- * வாய் வழியாக எந்த உணவையோ நீரையோ கொடுக்க வேண்டாம்.

மார்பில் ஏற்பட்ட காயத்தினால் நுரையீரலில் இரத்தக் கசிவு இருக்குமானால் சிறிதளவு பாலீத்தீன் கொண்டுள்ள நாடா மூலம் காயத்தை இறுக்கமாகக் கட்டுங்கள். இது நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள்ளும் காயத்திலும் காற்று புகாமல் தடுக்கும் இன்ன பிற பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தாது.

உடனே டாக்டரை வரச்செய்யுங்கள் அல்லது மருத்துவ மனைக்கு எடுத்துச் செல்ல ஆம்புலன்ஸை அழையுங்கள்.

வயிற்றிலிருந்து ஏற்படும் இரத்த வாந்தி

வயிற்றில் உருவான அல்சர் என்ற குடல்புண் நோயால் ஏற்பட்ட இரத்தக்கசிவு காரணமாக இது ஏற்படுகின்றது வயிற்றில் இரத்தக் கசிவு அதிகமாக இருக்கம் போது திடீரென வயிற்றில் சுருக்கம் ஏற்பட்டால் நோயாளி இரத்தவாந்தி எடுப்பார். இவ் வகையிலான இரத்தப்போக்கு ஒரு லிட்டர் அல்லது அதற்கு மேலும் இருக்கலாம்.

நோயாளியைக் கவனித்துக் கொள்ளும் முறை

- * நோயாளியைப் படுக்க வைத்து அவரின் கால்கள் மற்றும் பாதங்கள் உடல் மட்டத்தை விட சற்று உயர்வாக இருக்குமாறு செய்யுங்கள்.
- * அவரை மிதமான வெப்பநிலையில் வைப்புகள் போர்வையைப் போர்த்தியோ அல்லது ஒற்றடம் கொடுத்தோ அதிக சூடு ஏற்படுத்தாதீர். கதகதப்பான நிலையில் அவர் உடல்நிலை இருக்க வைப்புகள். அதேநேரம் குளிரில் நடுங்கவும் வைத்துவிடாதீர்கள்.

- * வாய்வழியாக எந்த உணவையோ நீரையோ கொடுக்க வேண்டாம்.
- * தண்ணீர் கொண்டு வாயினைக் கழுவலாம். ஆனால் அந்நீரினை சிறிதளவேனும் விழுங்கிவிடக் கூடாது என்பதில் எச்சரிக்கையுடன் இருங்கள்.
- * உடனே டாக்டரை வரச்செய்யுங்கள் அல்லது மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச்செல்ல ஆம்புலன்ஸை அழையுங்கள்.

நோயாளி மயக்கமடைந்து விட்டால் உடனே அவரை மூச்சு விடுவதற்கு ஏதுவாக ஒருபக்கமாக சாய்ந்து படுக்க வைப்புகள். எனினும் கால்களை சற்றே உயரத்தில் இருக்குமாறு செய்யுங்கள். இதனால் அவரது மயக்க நிலை சீராக வாய்ப்புள்ளது.

வெப்பத்தினால் ஏற்படும் வாய்ப்பு

- * வெப்பத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட நபரின் உடலை உடனடியாக குளிர்விக்க வேண்டும்.
- * முடிந்தால் பாதிக்கப்பட்ட நபரை குளிர்ந்த நீரில் இருக்கச் செய்யலாம். மேலும் குளிர்ந்த ஈரமான துணியால் உடலைப் போர்த்தி விடலாம். ஐஸ் கட்டியினால் ஒத்தடம் கொடுக்கலாம்.
- * உடல்கூடு சாதாரணமான நிலைக்கு வந்தவுடன் பாதிக்கப்பட்ட நபரை குளிர்ந்த இடத்தில் ஓய்வெடுக்கச் செய்யவும்.
- * உடல்கூடு அதிகரிக்கும் போது மீண்டும் குளிர்விக்கும் ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும்.
- * எவ்விதமான மருந்துகளையும் கொடுக்கக் கூடாது.
- * மருத்துவரிடம் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்.

வலிப்பு

வலிப்பு என்பது திடீரென ஒருவரின் உணர்வில்லாமல் ஏற்படக் கூடிய திசுக்களின் சுருங்குதல் ஆகும். திடீரென ஏற்பட்ட உடல்நலக் கோட்டினாலோ அல்லது “எபிலப்சி” என்ற நோயினாலோ ஒருவருக்கு வலிப்பு ஏற்படலாம். பாதிக்கப்பட்ட நபரின் சுவாசம் நின்று போகும் தருவாய் ஏற்பட்டால். அது ஆபத்தான நிலையாகும். இது போன்ற தருணங்களில் மருத்துவரின் உதவி அத்தியாவசியமான ஒன்றாகும்.

அறிகுறிகள்

- * உடல் தசைகள் இறுக்கமாகவும் கடினமாகவும் மாறுவது பின் உடலில் உதறுவது போன்ற அசைவுகள்.
- * நோயாளி தனது நாக்கினை கடித்துக் கொள்ளக்கூடும் அல்லது சுவாசிப்பதை நிறுத்தி விடக் கூடும்.
- * முகம் மற்றும் உதடு போன்றவை நீலநிறமாக மாறிவிடுதல்
- * சில சமயங்களில் அதிகமான உமிழ்நீர் அல்லது நுரை வாயிலிருந்து வெளியாகுதல்.

வலிப்பு - முதலுதவி

- * பாதிக்கப்பட்ட நபரின் அருகில் உள்ள அனைத்துப் பொருட்களையும் அப்புறப்படுத்த வேண்டும். மேலும் தலைக்கு அடியில் மென்மையான ஏதாவது ஒரு பொருளை வைக்க வேண்டும்.
- * நோயாளிகளின் பற்களுக்கு இடையிலோ அல்லது வாயிலோ எத்தகைய பொருட்களையும் கொடுக்கக்கூடாது.
- * நோயாளிக்கு குளிர்ந்த நீர் எதுவும் குடிக்க கொடுக்கக்கூடாது.
- * எத்தகைய திரவ உணவுப் பொருட்களையும் கொடுக்கக்கூடாது.
- * மூச்சு இழக்க நேரிட்டால் பாதிக்கப்பட்ட நபரின் சுவாசப் பாதையில் அடைப்பு உள்ளதா என்று பார்ப்பதுடன், நல்ல காற்றோட்ட வசதி செய்ய வேண்டும்.

- * மருத்துவ உதவி கிடைக்கும் வரை பரபரப்பு இல்லாத அமைதியான சூழலை பாதிக்கப்பட்ட நபருக்கு ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும்.
- * பெரும்பாலும் பாதிக்கப்பட்டவர் வலிப்பு நின்றவுடன் மயக்கநிலை அல்லது மீண்டும் வலிப்பினாலோ பாதிக்கப்படக்கூடும்.
- * முடிந்த வரையில் உடனடியாக பாதிக்கப்பட்ட நபரை மருத்துவரிடம் கொண்டு செல்ல வேண்டும்.

மூக்கு இரத்தப்போக்கு

என்ன முதலுதவி செய்வது?

- * பாதிக்கப்பட்ட நபரை லேசாகத் தலையைக் குனிந்து கொண்டு உட்காரச் சொல்லுங்கள். வாயைத் திறந்து மூச்சுவிடச் சொல்லுங்கள்.
- * இப்போது மூக்கின் இரண்டு துவாரங்களையும் உங்கள் பெருவிரல் மற்றும் ஆட்காட்டி விரல்களால் அழுத்தமாகப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். இவ்வாறு பத்து நிமிடங்களுக்குத் தொடர்ச்சியாகப் பிடித்துக் கொள்ள, இரத்தம் வடிவது நின்றுவிடும்.
- * மூக்கைப் பிடித்திருப்பதால், வாய் வழியாக இரத்தம் வர வாய்ப்புள்ளது. பயப்பட வேண்டாம். வாயிலிருக்கும் இரத்தத்தைத் துப்பச் சொல்லுங்கள்.
- * இந்த முயற்சியில் இரத்தம் நிற்கவில்லை என்றால், குளிர்ந்த நீரில் பருத்தித் துணியை முக்கி எடுத்துப் பிழிந்துகொண்டு, மூக்கின்மேல் பத்து நிமிடம் வைக்கவும்.
- * ஐஸ் கட்டி கைவசமிருந்தால், அதையும் மூக்கின் மீதும் மூக்கின் இரண்டு பக்கங்களிலும் வைக்கலாம்.
- * பஞ்சு அல்லது சுத்தமான துணியைக் குளிர்ந்த நீரில் நனைத்து, திரி போல் செய்து, மூக்கினுள் அழுத்தமாகத் திணித்து, மூக்கை அடைக்கலாம்.

- * இத்தனை முயற்சிகளிலும் இரத்தக் கசிவு நிற்கவில்லை என்றால், அது மூக்கின் மேற்பகுதியிலிருந்துதான் வருகிறது என்று அர்த்தம். அதற்கு இரத்தக் குழாயைப் பொசுக்கி இரத்தக் கசிவை நிறுத்த வேண்டும். இதற்கு மருத்துவர் உதவியை நாட வேண்டும்.

என்ன செய்யக் கூடாது?

- * மூக்கிலிருந்து இரத்தம் கசியும் போது எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் மூக்கைச் சிந்தக்கூடாது.
- * விரலை நுழைத்து மூக்கை அடைக்கக் கூடாது.
- * மூக்கிலிருந்து இரத்தம் வடியும்போது, தலையை நிமிர்த்தக் கூடாது. காரணம், மூக்கிலிருந்து இரத்தம் தொண்டைக்குச் சென்று குமட்டலை ஏற்படுத்தும். வாந்தி வரலாம். சமயங்களில் புரையேறி, இருமல் வந்து சேரும்.
- * மருத்துவர் சொல்லாமல் எந்த ஒரு மூக்கு சொட்டு மருந்தையும் மூக்கில் விடாதீர்கள்.

மயக்கம் ஏற்படுதல்

மயக்கம் அடைவதற்கு முன்பு, கீழ்கண்ட அறிகுறிகளை ஒருவரால் உணர முடியும்:

- * தலை கனமில்லாமல் இலேசாக இருப்பது போன்ற உணர்வு
- * சோர்வு
- * வாந்தி ஏற்படுவது போன்ற உணர்வு
- * தோல் வெளுத்துக் காணப்படுதல்.

மேற்கண்ட அறிகுறிகளுடன் ஒரு நபர் மயக்க நிலையை உணரும் போது:

- * முன்புறமாக சாய வேண்டும்
- * தலையை முழங்கால்களுக்கு நேராக கீழே சாய்த்துக் கொள்ள வேண்டும். தலையானது இதய பகுதியை விட கீழாகத் தாமும் போது மூளை பகுதியின் இரத்த ஓட்டம் அதிகரிக்கிறது.

பாதிக்கப்பட்ட நபர் சுயநினைவை இழக்கும் போது

- * பாதிக்கப்பட்ட நபரின் தலை குணிந்தும், கால்களை உயர்த்தி உள்ள நிலையில் படுக்க வைக்க வேண்டும்.
- * இறுக்கமான உடைகளைத் தளர்த்தி விட வேண்டும்
- * குளிர்ந்த ஈரமான துணிகளை முகம் மற்றும் கழுத்துப் பகுதியில் போட வேண்டும்.

மேற்கண்ட நடவடிக்கைகளின் மூலமாக பாதிக்கப்பட்ட நபர் உடனடியாக சுயநினைவைப் பெற்றால், பாதிக்கப்பட்ட நபரிடம் அவரைப் பற்றிய கேள்விகளை கேட்பதன் மூலமாக அவர் முழுமையாக சுயநினைவு பெற்றுள்ளாரா என்பதனை உறுதிசெய்து கொள்ள வேண்டும்.

பாதிக்கப்பட்ட நபரை உடனே மருத்துவரிடம் அழைத்துச் செல்வது மிகச் சிறந்தது.

முதலுதவி

A. சுவாச வழி

- * தலையை சாய்த்துக் கொள்ளவும்
- * கன்னத்தை உயர்த்தவும்

B. சுவாசித்தல்

- * சுவாசத்தை சரி பார்க்கவும்
- * நபர் சுவாசிக்கா விட்டால் அல்லது அசாதாரண சுவாசம் இருந்தால் CPR ஆரம்பித்துவிடுங்கள்.

C: CPR

- * 30 அழுத்தம்: 2 சுவாசம்

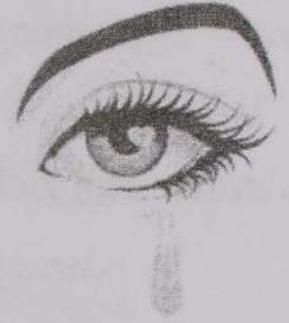
D: உதறல் நீக்கி

- * உடனடியாக AED, இணைக்கவும் மற்றும் வழி முறைகளைப் பின்பற்றவும்

குறிப்பு :

மேற்படி மருத்தவக் குறிப்புக்களைத் தேடித்தொகுத்தவர்
டென்மார்க் பல்கலைக்கழக மருத்திதுவபீட மாணவி
செல்வி விபேக்கா கலாதரன் அவர்கள் ஆவார்.

வீழ் நீரில் ஓர் மடல்

மண்மகிழ்

08-08-1938

கண்நெகிழ்

22-04-2018

சர்வதேச இந்துசமய கலாசார அமைப்பு நிர்வாகசபைச் செயலாளரும்(இலங்கை),
உமாகரம் அறக்கட்டளை ஸ்தாபக தலைவரும், நிர்வாக சபைத்தலைவரும்,
எமது சகோதரருமான "சமூகஜோதி" உ. தங்கீர்த்தனன், மற்றும்
சகோதரர் உ. மேனாளனன் அவர்களின் பாசமிரு அம்மம்மா

அமரர்

பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு

அன்பென்னும் விதை விதைத்த அம்மையே
ஆயுளுக்கும் உன் நினைவாலே
இன்பங்கள் பல தந்து
துயரங்கள் ஏதுமறியா பெருவிருட்சமாய்.

எம் வாழ்விலே ஏணியாய்
வானளவு உயர்த்திவிட்ட உங்களை
இன்று நாம் தொலைத்து நிற்கின்றோம்

அன்போடு அகிலம் போற்ற
வாழ வைத்த அம்மையே
இயல்பான புன்சிரிப்பும் இல்லையென்றாது
உதவி செய்யும் குணமும்
துயரத்தை உள்ளே மறைத்து
இன்முகமாய் வசீகரிக்கும் நின் முகம்
இனி எங்கே தேடுவோம்.

உமாகரம் அறக்கட்டளை
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை

சர்வதேச இந்துசமய கலாசார அமைப்பு
கொழும்பு- இலங்கை

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

-நயினாதீவு-

கண்ணீர் அஞ்சலி

மலர்வு

08

-

08

-

1938

உதிர்வு

22

-

04

-

2018

அமரர் திருமதி பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு

எனது மருத்துவ வழக்கன் , மேல் நீதமன்ற சட்டதரணி (தடயவியல் வீஞ்ஞான) தியாகர் திருநாவுக்கரசின் அன்பு மனைவி திருமதி பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அவர்களின் மறைவிற்காக ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம் .

பாசமான கணவர் பாதிவித்து நிற்க
 பாசமான பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகள் மற்றும்
 உறவுகள் நண்பர்கள் அன்புகாய் ஏங்க
 வீசும் காற்றோடு கலந்து விட்ட தாயே !
 மரணம் எனும் மாய வலை
 எல்லோருக்கும் நிஜம்தானே
 ஆரமுதும் ஆவதென்ன
 ஆண்டவன் பாதமதை
 அலங்கரிக்கும் புதுமலராய்
 நிலையான வாழ்வு பெற்றீர்
 அஞ்சலித்து நிற்கின்றோம்.

அன்னாரின் பிரிவால் துயருற்றிருக்கும் குடும்பத்தினருக்கும் உறவுகளுக்கும் நண்பர்களுக்கும் எமது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களை தெரிவித்துக் கொள்வதோடு அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

சி. பாக்கியராஜன்

நயினாதீவு வைத்திய கலாநிதியும் அகில இலங்கை சமாதான நீதிபதியும் சட்டத்தரணியும்
 நயினாதீவு சனசமூக நிலையத்தின் (மத்தி) முன்னாள் தலைவருமான
 உயர்திரு தியாகர் திருநாவுக்கரசு (LLB) அவர்களின் அன்பு மனைவி
 திருமதி பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அவர்களின் தீர்ப்பு மறைவையிட்டு எமது சனசமூக நிலையம் சாற்றும்

கண்ணீர் அஞ்சலி

பிறப்பு

08

08

1938

இறப்பு

22

04

2018

அமரர்

திருமதி பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அவர்கள்

எமது பேரன்பிற்கும் பெருமதிப்பிற்குமுரிய திருமதி பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு அவர்களின் எதிர்பாராத திடீர்மறைவு எங்கள் எல்லோரையும் பேரதிர்ச்சிக்கும் துன்பத்திற்கும் ஆளாக்கியுள்ளது. மண்ணுலக வாழ்வு நிலையற்றது. பூதவுடல் நீத்த பின்பு மிச்சமாக இருப்பது புகழுடம்பு. அந்த வகையில் அமரரின் புகழுடம்பு நயினை மக்கள் அனைவராலும் போற்றப்படும். அமரர் அவர்களின் பிரிவுத்துயரில் ஆழ்ந்திருக்கும் குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கும் கவலை மிகுந்த அனுதாபங்களைக் கண்ணீர்த் துளிகளாக இவ்வெழுத்துக்கள் மூலம் தெரிவித்துக்கொள்வதுடன், அன்னாரின் ஆத்மாசாந்தியடைய எல்லாம்வல்ல நயினை ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்மனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

”பெற்றதாயும் பிறந்த பொன் நாரும்
 நற்றவை வானிலும் நனி சிறக்கவே”

ஓம் சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி!

பிரிவால் துயருறும்
 நயினாதீவு சனசமூக நிலையம்
 (மத்தி)

கண்ணீர் காணிக்கைகள்

மண் மகிழ

08

08

1938

கண் நெகிழ

22

04

2018

அமரர்

பாக்கியம் திருநாவுக்கரசு

(2ம் வட்டாரம், நயினாதீவு)

உயிர்த்தீர்

உணவுட்டி, உணர்வுட்டி

அயராது, அயராது துயரம் தின்றும்

நாமுயர, உயர்ந்து செழிக்க உரமூட்டி

வாழ்வெல்லாம் உம்மையே வரமாய் தந்தீர் தாயே!

தோள் கொடுத்து உம்மை தூக்கிச் செல்கின்றோம்

கனி உண்ணக் கொடுத்த உம் கரங்களுக்கு தீமூட்டி!

தவிக்கின்றோம் உயிரெல்லாம் உருகி ஒருங்கி நடுங்கி

ஒன்றுமே சூல்வாத எல்லாமும் சூழந்த கணத்தில்!

ஒருபோதும் கிடைக்காத எல்லா துன்பமும்

நிறைய நிறைய உருகிப் போகின்றோம்

தாயே! தாயே!

திரு.சி.மகாதேவன்

திரு.ம.சத்தியரூபன் குடும்பம் - லண்டன்

அன்னை சிவகாமி அறக்கட்டளை

நயினாதீவு - 03

நன்றிகள்

அன்னார் நோயுற்றிருந்த காலத்தில் மிக அக்கறையோடும் பரிவோடும் பராமரித்த யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலையின் வைத்தியர்கள், தாதியர்கள், ஊழியர்கள்...

நோயுற்ற காலத்தில் இல்லத்தில் வைத்து எதுவித அசௌகரியங்களையும் கருத்திற் கொள்ளாது குடும்ப உறவுகளுடன் சேர்ந்து கண்ணும் கருத்துமாக பராமரித்த குடும்ப நிலை ஊழியர்கள்...

மரணச் செய்தி கேட்டு ஓடோடி வந்து எமது துயரத்திலே நேரடியாகவும், தபால், தொலைபேசி மற்றும் சமூகவலைத் தளங்கள் ஊடாக எமது துயரத்தில் பங்கெடுத்தவர்கள்...

இறுதிச் சடங்கில் நேரடியாகக் கலந்து கொண்டு சுடுகாடு வரை வருகைதந்து அன்னாருக்கு அஞ்சலி செலுத்திய நயினாதீவு விகாரதிபதி வணக்கத்திற்குரிய நவதகல பதும கீர்த்தி திஸ்ஸ தேரோ.

மலர்வளையங்கள், அஞ்சலிப் பிரசுரங்கள், பதாதைகள், பத்திரிகைச் செய்திகள் வாயிலாக தமது அஞ்சலிகளைத் தெரிவித்துக் கொண்ட தனிநபர்கள், பொதுநிறுவனங்கள், பாடசாலைச் சமூகத்தினர்...

அனைத்து வழிகளிலும் குறிப்பறிந்து பல்வேறு உதவிகளையும் வழங்கிவரும் நயினை அன்னை சிவகாமி அறக்கட்டளை தாபனத்தார்...

மற்றும் பல்வேறு வழிகளிலும் உதவி புரிந்த உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள்....

நினைவு மலரை ஒழுங்குபடுத்திய சட்டத்தரணி
திரு. ப. ஜனார்த்தன்

நினைவு மலரை அழகுற வடிவமைத்து தந்த குரு பிறிண்டேர்ஸ்...
இவர்கள் எல்லோருக்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றிக்குரியவர்கள்.

குடும்பத்தினர்

“இராமன் இருக்கும் இடமே சீதைக்கு அயோத்தி” என்பது போல நான் எந்த இடத்தில் தொழில் புரியச் சென்றேனோ (கண்டி, கொழும்பு, விபுலை, பதவியா, கல்நாலை) அங்கு எல்லாம் என்னுடன் வந்து என்னை ஒரு நிமிடமும் பிரியாது எனக்கு வேண்டிய சகல விதமான தேவைகளையும் தன் மெய்வருத்தம் பாராது, பசி நோக்காது யாருடைய உதவியும் இன்றித் தனித்து நின்று பணிவிடை செய்த உயிர் போற்றும் உத்தமி. பழைய சரித்திரத்தில் இடம்பெறும் பெண்கள் போல் “கணவனே கண்கண்ட தெய்வம்” என்பதற்கு இலக்கணம் வகித்த இல்லத்தரிசி. குழந்தைகள் பிறந்த போதும் தனது உடல் வலி, உளவலி பாராது தாய், சகோதரர், உற்றார் உறவினர் துணையில்லாது தனித்து நின்று சகல வேலைகளையும் தானே செய்து பார் போற்ற வாழ்ந்த புனிதவதி என் மனைவி.

– கணவர்

டாக்டர் தியாகர் திருநாவுக்கரசு

வஞ்சகமில்லாத என் “அரசு மாமி”
அன்றும் என்றும்
எப்போதும் ஒரே மாதிரியாக
தாயுள்ளத்தோடு அரவணைத்து நடந்தவர்
“நடிக்கத்தெரியாத” எனது நல்ல மாமி
எங்கள் தாய் மாமானுடன் ஊடாட
மாமி என்றுமே எமக்குத் திரைபோட்டதில்லை
வசதியில்லாக் காலத்திலும் வசதிமிக்க காலத்திலும்
மாமியின் நடத்தை
எப்போதும் போலத்தான்
அதுதான் அரசு மாமியின் “அசுரபலம்”